

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JENIKA SNOW

THE FALL

◀ THE LYCANS ▶

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜŞÜŞ

LİKANLAR, 7

JENİ KA SNOW

DÜŞÜŞ (Lycanlar, 7)

Jenika Snow tarafından

www.JenikaSnow.com

Jenika_Snow@Yahoo.com

Telif Hakkı © Ağustos 2022 Jenika Snow tarafından

İlk E-kitap ve Ciltsiz Kitap Yayını: Ağustos 2022

Fotoğraf tarafından sağlanmıştır:

Adobe Stock Kapak Tasarımcısı:

Cormar Kapaklar

Editör: Lea Ann Schafer

Prova Okuyucuları: Snow Queen Editing, Jill Reading, All Encompassing Books, Editing4Indies

Beta Okuyucu: Judy Ann Kitapları Seviyor

TÜM HAKLARI SAKLIDIR: Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır. Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Bu edebi eser kurgudur. Tüm isimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Lütfen yazara saygı gösterin ve yazarın haklarını ihlal edecek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

İçindekiler

[Özet](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sebastian

Ben acımasız bir canavardım. Dünyanın en güçlü sosyopat vampirinin sağ koluydum.

Önemli olan tek şey, öldürmeye duyduğum kana susamışlığı doyurmaktı.

Sıra Öteki Dünya'nın yaratıklarını kendi hastalıklı eğlenceleri için kullanan bir grup kaçık insan olan Meclis'i ortadan kaldırmaya geldiğinde, cesetleriyle toprağı kirletmeye hazırdım.

Ve işimi iyi yaptım.

Ama hiçliğin ortasında uyandığımda ve başka bir boyuta itildiğimi fark ettiğimde, ölüm fikri tatlı bir rahatlama oldu.

Ama sonra beklenmedik bir müttefik tarafından bulundum. O beni kurtardı.

Sivri kulakları, minik dişleri, koyu kıvıll saçları ve çilleri olan bu minik Fae dişisi beni acıktırdı, susattı ve her parçasını görmek için can atmama neden oldu.

Ada. .

Düşmandan sevgiliye bir başlangıçtı, bu tehlikeli yeni dünyada o ve ben diğer her şeye karşıydık.

Ve hayatımda ilk kez gerçekten kendim için bir şey istedim.
Öldürmek yerine korumak istedim.

Nefret etmek yerine sevmek istedim.

Sadece kendi hikâyemin kötü adamı olmaktan başka bir şey olup bilmiyordum.

Önsöz

Bir araya gelen vampirler ve Lycanlar, insan dünyasının seçkin ve zenginleri tarafından yönetilen asırlık yozlaşmış bir örgüt olan Meclis'i alaşağı etmek için birlikte savaştılar. Meclis'in tek amacı Öteki Dünya türlerini yakalamak ve onları kâr amacıyla sergi olarak kullanmaktı.

Öteki Dünya bir yeraltı tesisi buldu ve esir alınanları kurtarma görevi sırasında karşılarına çıkan herkesi öldürdü.

Şimdi yaratıkları -iyi ve kötü- serbest bırakmanın ve nihayet buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Ya da öyle sandılar.

Çünkü bir kötülük sona ermiş olsa da... bir başkası başladı.

PROLOGUE

Sebastian

"Sana zarar vermeyeceğim." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı, sanki saf içgüdülerimle hareket ettiğimi ve köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan olduğumu biliyordu.

Hayır, ama canını yakacağım.

Tanrım, kokusu.

Tadının ne kadar güzel olacağı, kanının dilimi kaplayıp boğazımdan aşağı kayarken ne kadar yoğun ve zengin olacağı fikri bile ağzımı sulandırdı. Karnıma acı veren bir kramp girdi, bu batma hissi kollarımı ve bacaklarımı, el ve ayak parmaklarımı kapladı.

Görüşüm an için netleşti, bakışlarım şimdi boğazının yan tarafına kilitlenmişti, orada şahdamarının zonkladığını görebiliyordum.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kolumu attım, kurşunla doluymuş gibi hissediyordum.

Yaklaştı. Dişlerim ağrıyordu ve içimdeki her vahşi, yırtıcı parça onu kurutmamı ve daha güçlü olmamı söylüyordu.

Koluma dokundu ve ben de tersledim.

Çok iyiydi, şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyiydi, en tatlı şaraptı. Bedenimi onunkine yasladım ve ne kadar yumuşak ve kadınsı görünce neredeyse inleyecektim.

Kanı damarlarımda dolaştı ve gücümün on kat arttığını hissettim, kafamın içinde kükreyene kadar büyüdükçe büyüdü.

Ve yine de her seferinde ağız dolusu yutarak doyasıya içtim. Bana karşı mücadele etti ama ben çok açgözlüydüm, duramayacak kadar açtım.

İnledim. Ufacıktı, yumuşaktı.

O...

Hay sikeyim.

Ondan uzaklaştım ve nefes nefese kaldım, kalçalarımın üzerinde geriye yaslanarak ona baktım. Kalbim fazla mesai yapıyordu, kanı vücudumun her yerine hücum ediyor ve beni içten dışa iyileştirerek örüyordu.

Her geçen saniye görüşüm daha net, daha keskin hale geldi. Karanlık *mağaradaki* her ayrıntıyı, *onun* her küçük detayını görebiliyordum.

Uzun, koyu kızıl saçları, iri yeşil gözleri, burnunun kenarında bir tutam çili ve şu anda sanki... kızgınmış gibi büzülmüş kırmızı dudakları vardı.

Ve her geçen saniye dehşete kapılmış ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Elini kaldırıp boğazının yan tarafına dokundu ve kanla kaplı parmaklarını çekerken bakışlarımı indirip ona baktım.

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum, parmak uçlarına baktım ve pedleri kırmızının kapladığını gördüğümde içimden sert bir ses çıktı.

Az önce... Az önce dişime saldırdım. Neredeyse onu kurutuyordum.

Bölüm

Bir

Ada

T işte buydu. Bu cehennem çukurundan kaçmak için bir fırsattı. Bulunduğum izleme odasında görevli muhafızlar odayı terk ederken tüm oda sarsıldı, tavandan molozlar yağmaya başladı

emir yağdırmaya başladılar.

Yüzlerindeki kutsal boktan-şimdi-ne- yapmamız- gerekiyor bakışlarını görünce sııttım.

Hepsi çılgın, fütüristik görünümlü silahlarını çekip odadan çıktıklarında, bağlarımı çekiştirdim.

"Hey, pislikler," diye bağırdım son insan da gitmeden önce.

Omzunun üzerinden baktı ve ben de sessizce bariz olanı işaret ederek mistik bir şekilde korunan kelepçeleri çekiştirdim.

"Burada kurbanlık koyun gibi asılmış durumdayım dostum."

Kelepçeler ve zincir kollarımı başımın üstünde tutuyor ve sırtımı taş duvara dayıyordu. Yardım etmek için bir hamle yapmadığında, öfkeyle sinirli bir ses çıkardım.

"Lanet olası yer etrafımızda yıkılırken beni cidden böyle bırakacak mısınız?" Elbette bu puştların ne kadar para dışında burada tuttukları Öteki Dünya yaratıklarını umursadıklarını sanmıyordum.

Ama en azından ölmemize izin vermenin onların yararına olmadığını görmelerini umuyordum.

İnsan piçi bana doğru bir kez daha bakmadan gitti.

"Seni pislik," diye bağırdım ve etime saplanıp ön kollarımdan kan damlayana kadar zincirleri çekiştirmeye devam ettim.

Oda sallanıyor gibiydi, tavan panelleri yere çarpıyor ve çatlıyordu, toz ve kir odayı dolduruyordu ta ki ben öksürüp gözyaşlarımı geri kırpana kadar.

Tanrım, şu anda yerin yarılp beni yutmasını ne kadar isterdim.

Başımı kaldırdım ve bana birkaç santim gevşeklik sağlamak için kurdukları zincir ve makara sistemine baktım.

Bana işkence ederken kıvranmamı izlemeye yetecek kadar, çünkü bu seyircileri uzaklaştırıyordu.

Bir patlama sesi daha sekti, ardından oda sarsıldı ve delicesine parlak, doğal olmayan bir ışık parladı. Bağırışlar ve silah sesleri odaya yayılıyordu ve adrenalinin kan dolaşıma hücum ettiğini hissettim.

Kendilerine Meclis diyen bu değersiz pislikler tarafından hapsedildiğim son bir yıl boyunca, akıl sağlığımı korumak ve onlara bok atmak için alaycı, ultra sürtük kişiliğimi kullanmayı öğrenmiştim.

Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek yolu buydu. Çünkü öyle olmasaydı, bana yaşattıkları acı ve dehşet, olduğum kişiyi değiştirecekti.

Ben de karşılık verdim ve eğer bunu fiziksel olarak yapamazsam, dilimden dökülen kelimelerle onları keserdim.

Bu da daha fazla cezaya ve acıya yol açtı.

Ama bu kadar uzun süre hayatta kalmıştım ve eğer son çöküşüm bu lanet olası yerin boşa gitmesi yüzünden olacaksa lanet olsun.

Bir başka patlamayla her yer sarsıldı ve başımı eğerek gözlerimi yağan enkazdan olabildiğince korudum.

Daha fazla bağırış. Bulunduğum odanın hemen dışında daha fazla savaş sesi . İnsanların küfürlerini duydum, ardından diğer dünyadan kükremeler geldi.

Öteki Dünya yaratıkları özgürdü.

Odanın girişine bakmak için başımı , çivilerin taş bloklara sürtündüğünü duydum. Bir saniye sonra, yarım bir beden koridorun karşısına fırlatıldı, yere çarparken çıkardığı mide bulandırıcı gıcırta öğürmeme yetti.

Ve sonra devasa bir yaratık kapının diğer tarafında durdu. Vücudunun üst kısmı bir insana benziyordu; pürüzsüz, koyu bir teni ve sert, dalgalı kasları vardı.

Ama vücudunun alt kısmı canavar gibiydi; ayak yerine toynakları, bacaklarını ve karnının alt kısmını kaplayan kürkü ve bacaklarının arasından sarkan utanç verici *büyükölükte* bir penisi vardı.

Tabii ki dikkatimi başka yöne çekip hâlâ yarı insan gibi görünen yüzüne baktım ama kafatasının üzerinde geriye doğru uzanan boynuzları, parlayan gözleri ve alt dudağını aşan dişleri vardı.

Kapı aralığında durdu ve bana baktı, başı yana eğikti ve o kadar büyüktü ki, çömelmeden ve vücudunu döndürmeden giriş yolunu geçemezdi.

Odadaki uzun floresan ışığı bir saniyeliğine yanıp söndü ve ardından kulakları patlatan bir başka patlama sesi duvarları titretti.

Işık yere düştü, ampul paramparça oldu ve odayı karanlığa gömdü. İçeriye yayılan ışık, koridorun titrek sarı ışığından geliyordu ve bu da sadece koca kışlı yaratığın hâlâ orada durduğu gerçeğini vurguluyordu.

Bana bakarken gözleri kıpkırmızıydı ve ben tekrar tekrar çektim. Ama zincirler sihirli bir şekilde zorlanıyordu ve Fae olduğum için bir insandan daha güçlü değildim. Sürekli uyuşturulmamın yanı sıra, özgürlüğüm konusunda hiçbir yere varamıyordum.

"Eğer orada durup bana bakacaksan, belki bir kıza yardım eder ve şu lanet şeyleri çıkarırsın." Zincirleri salladım. "Tamam... eğer bana yardım etmeyi düşünmüyorsan, o zaman lütfen siktir olup gider misin ve yardım edebilecek birini bulur musun? Burada diri diri gömölme istemiyorum."

Muhtemelen son kısmı kendime saklamalıydım. Müstakbel yardımcımı kızdırmak pek akıllıca bir hareket değildi. Sadece yirmi altı yaşında yaşında ve olabilirim ama hayatımın on yılını ya da yüzyılını yaşamadım.

Ama ben cesurdum ve savaşmadan yenilmeyecektim.

Tanrım, bu adam daha yavaş hareket edebilir miydi? Etrafımızdaki lanet yer yıkılmıyordu ya.

Tabii ki bunu kendime sakladım ve yüzüme olduğumu, zoraki ve endişeli olmadığımı umduğum bir gülümseme yapıştırdım.

Burun alevlendiğinde ve gözleri tamamen siyaha döndüğünde benden yaklaşık bir metre uzaktaydı. "Taze et yemeyeli uzun zaman oldu" demeden önce derin bir hırıltı çıkardı.

Lanet olsun.

Zincirlere karşı mücadele ettim ama işe yaramadı. Bana biraz daha yaklaşırsa bu göt herifin devasa büyüklükteki -ve insanlık dışı-sikini tekmelemeye hazır bir şekilde gerildim.

İleriye doğru bir adım attı, toynakları kırık camın üzerine basıyor ve altında tozdan başka bir şey kalmayana kadar camı daha da eziyordu.

Yaratık kükreyip yana savrulmadan bir saniye önce bir silahın patladığını duydum.

Dönmeden önce sağır edici bir kükreme çıkardı. Bir insanın, taşıdıkları o tuhaf silahlardan birini ona doğrulttuğunu ve Öteki Dünya yarattığı kendini adama fırlatmadan önce ışığı kör eden bir atış daha yaptığını görebiliyordum.

Bir el daha ateş edildi, bu seferki başımın hemen yanında betona çarptı.

"Lanet olsun," diye nefes aldım ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım.

Bir el daha ateş edildi ve üzerime kül blokları yağdı ama sonra kollarım gevşedi. Başımı kaldırıp baktığımda kurşunun zinciri delip geçtiğini gördüm.

Daha fazla çatırtı duydum ve nasıl, neden ya da insan Öteki Dünya canavarının olduğu odada neler olup bittiği hakkında endişelenmek için durmadım.

Kaçışımı takiben arkamdan gelen bok sesleriyle oradan uzaklaştım.

Koridorda koşuyordum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu, kırık aydınlatma armatürlerinden ve beton parçalarından kaçıyordum ve

Sıvalar dökülüyordu.

Enkazın üzerinden atladım, duvara tutundum ve koridordaki çatala geldiğimde yavaşlayıp köşeye baktım. Sol tarafta, bir grup insan muhafızla savaşıyor bir grup Öteki Dünya yaratığı vardı.

Sağ taraf ise bomboştu, bu yüzden o tarafa gitmek hiç de zor değildi.

Nefes nefese kalmıştım, daha önce hiç olmadığı kadar zor nefes alıyor, ter ve kirin tenime yapıştığını hissediyordum. Fae olmak hızlı ve çevik olduğum anlamına geliyordu ve türümün bir dişisi olduğum için aynı zamanda kıvrak ama zayıftım, hayatta kalmak dar yerlere girebildiğim küçük bir bedenim vardı.

Geçtiğimiz yıl boyunca sakinleştirildim, işkence gördüm ve acıma tanık olmak için fahiş miktarlarda para ödemeye istekli olanlar için bir evcil hayvan gibi tutuldum.

Sahip olduğum her türlü güçten mahrum bırakılmıştım ve gümüş verilmişti - derime asit gibi etki eden ve beni tamamen çaresiz kılan tek şey.

Kısacası, her şey berbatı.

Bir köşeyi daha döndüm, yere saçılmış büyük kaya parçalarına takılarak tökezledim ama bağırışları duyduğumda kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Elektrik tenimi yaladı, ardından bağırışlar, silah sesleri ve sonra da uğursuz bir kükreme duydum.

Önümdeki manzara korkunçtu - kötü adamlarla süper kahramanların birbirleriyle savaştığı bir sahne için bir çizgi romandan koparılmış gibi görünen bir şey.

O yaratığın ne olduğunu biliyordum. Neler yapabileceğini biliyordum. Bir Leandrean.

Erkek koridorun ortasında duruyordu; bir metre boyunda gri bir ten, sert kaslar, uzun beyaz saçlar, simsiyah gözler ve ağız dolusu tırtıklı dişler.

Muhafızlar onun etrafında bir çember oluşturmuş, silahları ateşleniyor ama erkeği çevreleyen görünmez bir güç alanından sekiyordu.

Leandrean türleri hakkında hikayeler duymuştum, nasıl Öteki Dünya'nın Katara'sının bir parçası olduklarını, onları avlayan şeytani bir grup

herhangi biri, onlardan daha zayıf herhangi bir şey.

Ancak Leandrian'ları diğerlerinden ayıran bir şey vardı. O da onların tüm boyutların koruyucuları, anahtar sahipleri olmalarıydı.

O kapıları bir elektrik düğmesini açmak kadar kolay açabileceklerini biliyordum.

Küçük alanda titreşen enerjiyi, Öteki Dünya erkeğinin etrafında esen dünyevi rüzgârı hissedebiliyordum. Uzun beyaz saçları etrafına savruluyor, kül rengi, gri teninin etrafında gözle görülür şekilde elektrik kıvılcımları hareket ediyordu.

Her birinde altı parmak bulunan ve siyah uçlu pençeleri olan ellerini kaldırırken çıkardığı *çatırtı* ve *patırtıyı* duyabiliyordum.

Tavana bakarken gözleri tamamen kararmıştı, ağzı açıktı, tırtıklı dişlerinden sadece insan kanı olduğunu tahmin edebileceğim bir şey damlıyordu.

Leandrian ilahi söylüyordu, sözleri yabancı ama uğursuzdu. Odadaki basıncın arttığını hissettim, o kadar güçlüydü ki nefes alamıyordum.

Öteki Dünya'dan gelen büyü bir kalp atışı gibiydi.

Güm güm. Güm güm. Güm güm.

Ne olduğunu bilmesem de, kumarbaz bir kız olsaydım, Leandrian'ın herkesin kıcını başka bir boyuta fırlatmak üzere olduğuna dair bahis oynardım. Kendini kurtarmak için olmasa bile, durumu etkisiz hale getirip kaçabilmek için bir geçit açacaktı.

Bu, çapraz ateşin tam ortasında olduğum anlamına geliyordu ve beni kesinlikle içine çekecek olan girdaptan koruyabilecek hiçbir koşu yoktu.

Kahretsin.

İçgüdülerim bana koşmamı söylüyordu ama o zaman bile bunun bir işe biliyordum. Şu anda beni kurtaracak hiçbir mesafe yoktu.

İnsanların etlerinin bir muzun kabuğunun kopması gibi vücutlarından ayrılmaya başlamasını dehşet içinde izledim. Bazıları patladı, sanki tamamen ölümlü olmanın ve Öteki Dünya yaratığına bu kadar yakın olmanın baskısı çok fazlaydı.

Kulakları sağır eden bir kükremeyle, Öteki Dünya erkeğinin çenesi çözöldü ve siyah duman yılan gibi kıvrılıp tüm koridoru doldururken iğrenç bir şekilde uzadı.

Göğsünün ortasından devasa bir patlama yayıldı, dallar yoluna çıkan her şeyi sardı.

O kadar güçlü bir şekilde geri itildim ki, kül bloğuna çarptım, yere yığılmadan önce başım taşa çarparak çatladı.

Ve sonra her şey karardı.

Bölüm

İki

Sebastian

N Meclis'in beni esir almasına *izin vererek* büyük bir hata yaptığım bir kez bile aklıma gelmedi.

Evet, Lycan'lar ve vampirlerle güçlerimizi birleştirip bu pislikleri yok etmek ve psikopat kuzenim Adryan'ın kader arkadaşını kurtarmak için seve seve savaşırdım.

Adryan'ın dişisini geri aldığım için mutlu olacak ya da endişelenecek duygulara sahip olmasam da, ona her çok sadıktım. Ve cehennem... kan dökmek her zaman iyi bir zamandı.

Planım mümkün olduğunca çok insanı öldürmektir. Ve buna açtım, ölümlerinin kara ruhumu işaretleyen yeni çetele işaretleri olmasına susamıştım.

Bu cehennem çukurunda zaman tekdüze bir makaraya dönüşmüş gibiydi. Beni götürdükten sonra farkında olduğum tek şey rutubetli bir hücre, uyuşturulmuş görme ve duyma yetisi ve sıfır gücü.

Beni yakalamış olsalar da keşif başarılı olmuştu. Bir sürü insanı öldürmüştük. Ve bunu tekrar yapmak üzereydim, can almak ve sayıları toplamak üzereydim.

Son bir haftadır bana sakinleştirici ve beni zayıflatan diğer ilaçları pompalıyorlardı. Bu bana işkence etmelerine, karşı koymayayım diye beni oradan oraya taşımalarına izin veriyordu.

Bana bak, beni kes, aç ve zengin insanların eğlencesi için bana işkence et.

Ama lanet olsun ki bir dövüşe hazırdım, bunu ilk ve kez bitirmeye hazırdım ve o zaman şimdi idi.

Bir tehdit olamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyorlardı... düşünmelerine izin verdiğim bir şey. Uyuşturucuları damarlarımda her dolaştığında toleransımın artmasına izin verdim.

İzledim. Dinledim. Ve bu bok parçasının içine sızmayı planladım.

Beni steril koridordan geçiren gardiyanlardan biri, "O büyük bir piç," dedi.

"Acele edelim," dedi diğer muhafız, elini daha sert bir şekilde koluma sokarak.

Bana zarar verdiğini düşünmesine gülerdim. Zayıf lanet insan.

"Kahretsin, bu sefer ona ne kadar verdin? Adam tam bir ölü."

"Geçen sefer yaptığı gibi bize saldırmasını ve tüm askerleri öldürmesini mi tercih edersin?"

Diğer muhafız homurdandı ve adımlarını hızlandırdılar, kalp atışları efordan daha hızlı atıyordu.

Ölü gibiydim ama bilincim tamamen yerindeydi ve kanla yıkanmaya hazırdım.

Sonra birden durdular ve içlerinden biri "Ne oluyor?" diye mırıldandı.

Keskin bir nefes aldığını duymadan önce dişinin kokusunu aldım.

Bileklerimdeki kelepçeler ağırdı, büyü etraflarında dönüyor ve tenimi yakıyordu, etimin pişme kokusu burnuma doluyordu. Boyunlarını kırmadan önce onları kırmak şu anda imkansız olabilirdi, ama lanet olası geliyordu.

başımı kaldırdım, insan muhafızlar hareketlerimdeki değişimi fark edemeyecek kadar önlerindeki dişiye odaklanmışlardı. Bakışlarımı onunkilere kilitledim ve uyuşturucuyu az da olsa hissetsem de, bedenim büyü yüzünden zayıflamış olsa da, buna çok hazırdım.

Dikkatini benimkinden ayırdı ve muhafızlara baktı. İnsanların nutku tutulmuştu, üçü birden donup kalmışlardı.

birbirlerine bakarken, Öteki Dünya dışısının yüzünde geniş ve dehşete düşmüş bir ifade vardı.

Onu tanıyordum, kaçırılan eşini yıllardır arayan İskoç Lycan'lardan biri olan Odhran'dan yeterince duymuştum. Yaratıkların kükremeleri ve çığlıkları duyuluyor, etrafımızda ve farklı koridorlarda kavgalar patlak veriyordu. Öteki Dünya şimdi gücü geri alıyordu.

Dişi bir adım geri çekildi ama duvar daha fazla geri çekilmesini engelledi. Muhafızlardan biri küfretti ve işte o zaman canavarı serbest bıraktım.

Ona sııttım, az sonra olacaklar için ağzım sulanmıştı.

Kelepçelere rağmen, damarlarımda dolaşan uyuşturucunun son kalıntılarını da çıkararak tüm o vahşetin içimden sökülüp atılmasına izin verdim. Tüm sosyopatik vahşiliğimin içimden patlamasına izin verdim.

Ölümü tadacak ilk muhafız, bana işkence etmekten zevk alan muhafızdı. Kükredim ve dişlerimle boğazını parçaladım, etini kopardım, kan yüzüme ve göğsüme sıçradı. Düzgün düşünemiyordum, uzuvlarını koparmaktan başka bir şeye konsantre olamıyordum, kollar ve bacaklar her yöne uçuyordu.

Bir sonraki geçmeden önce soluk borusunu bir kenara fırlattım.

Silahını bana doğrultmuştu ve ben de sııttım, arkadaşının kanı ağzımdan tüyler ürpertici şekilde damlıyordu.

Tetiği çekti ama ben kurşundan kurtuldum ve boynunu kırdım. Bunu uzun tutmak, acılarını dindirmek ama Odhran'ın dışısını düşünüyordum ve bu lanet yer içten dışa doğru patlıyordu.

Katliamı bitirdiğimde döndüm ve dışıyla yüzleştim. Dehşet içindeydi, korkusunun kokusu burnuma benzin gibi geliyordu. Boğazının arkasından korkmuş gibi bir ses çıkardı.

, insanlardan birinin anahtar kartını yırttım ve kelepçelerin üzerinden geçirdim. Etrafını saran serap dağıldı ve kilit bir saniyeliğine açıldı, sonra da kararsızca yere düştü. Dişlerimi sıkarak tısladım ve çiğ, kömürleşmiş, su toplamış bileklerime baktım.

İlerliyordum, ancak dişiye bir adım yaklaştığımda duruyordum.

"Gel, dişi."

Kıpırdamadı, gözleri hâlâ ve korkusu giderek büyüyordu.

Bunun için hiç zamanım yoktu. "Kadın," diye homurdandım, "eğer buradan eşinle birlikte çıkmak istiyorsan, gidelim."

Ağzı açılıp kapanıyor, korkusu yerini şaşkınlığa, sonra da umuda bırakırken hiçbir ses çıkmıyordu.

Hayatta ve zirvede kalmak için bir şeyler yapılması gerektiğini bilmeme engel olan o duygulara sahip değildim. Sevginin, üzüntünün, mutluluğun ya da özlemin kararlarımı gölgelemesine izin vermedim. Hayatımda hiç zevk yoktu.

Bende sadece sadakat ve kan dökme ihtiyacı vardı. "Eşim mi?"

Yüzünü dolduran umudu görebiliyordum ve sabırsızlıkla karışık bir kayıtsızlık hissettiğim için kendimi piç gibi hissettim.

"İşkence odalarından birinden çıkarılırken gardiyanların senin hakkında konuştuklarını, senin ve arkadaşının adını söylediklerini duydum." Sesimden sert bir hırıltı çıkmasını engellemeye çalıştım ama bana yaşattıkları pisliği düşünmek bile beni huysuz bir pislik haline getirdi. "Eğer ona ulaşmak istiyorsan, nerede biliyorum."

Uyuşturucunun etkisiyle neredeyse komadaymışım gibi davranmam, bu hıyarların benim yanımda ağızlarının açık kalmasına neden oldu.

"Diğer muhafızların nerede olduğunu bilmiyorum ve onlar içeri dolmadan önce ne kadar vaktimiz olduğunu da bilmiyorum. Şimdi gitmeliyiz." Beni takip etmesini beklemedim. Ya benimle gelecekti ya da şansını tek başına deneyecekti. Bir yanım onu kurtların önüne atmak istemiyordu ama benim bile olmayan bir dişiye şımartacak ne zamanım ne de sabrım vardı.

Sadece bir dakika sonra onu takip ettiğini duydum ve göğsümdeki gerginliğin azaldığını hissettim.

Koridorlar birbirinin aynı gibi görünse de, burada bulunduğum süre boyunca sayamayacağım kadar çok kez hücremden alınmışım. Koridorların labirentini, Odhran'ın tutulduğunu bildiğim yere yolu bulacak kadar iyi ezberlemiştim.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı arkamdan ama ben ilerlemeye devam ettim.

Önümdeki ve yanlarımdaki tüm boş alanları taradığımdan emin oldum ve bir pusuyu kaçırmamak için duyularımı dışarıya doğru genişlettim. Onu durdurmak için elimi uzatmadan önce sadece bir dakika daha yürümüştük.

İnsan ahlaksızlığının kokusunu alabiliyordum.

Ön kolumu göğsüne bastırdım ve dışıyı duvara doğru öyle bir ittim ki ciğerlerindeki havanın aniden boşaldığını duydum. Yakınlığımdan duyduğu tiksintiyi anında hissettim ve onun kader arkadaşı olmadığım için ona dokunmanın fiziksel rahatsızlığına neden olacağını biliyordum. Kolumu ondan indirdim ve insanlar yaklaşırken önüme odaklandım.

Ona baktım ve elimi kaldırarak bir parmağımı dudaklarıma götürdüm, sessiz olması gerektiğini bildiğinden emin olmak için. Bir an sonra alçak sesler .

Odhran'ın eşine baktım, soğukkanlılığımla sakin ve rahat tuttum çünkü ben de tam olarak böyle hissediyordum. Ama onu rahatlatacağı umuduyla bunu fiziksel olarak ona göstermek istedim. Çok şey görmüş olduğunu görebiliyordum ve Lycan eşinden on yıllardır Meclis'te kapana kısılmış olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım, yaklaşan insan topluluğunun kokusunu alıyordum. Gözlerimin aralıklı olarak kırmızı parladığını hissettim, canlarını alma düşüncesinin bende yarattığı heyecanı ve kafayı bulmayı gizleyemiyordum.

İki insan erkeği karşı yönden yürüyordu, sırtları bize dönüktü ve alçak sesle konuşuyorlardı. Hırlamamı bastırdım, hareketsiz kaldım ve saldırmadım... henüz.

Onlara gitmek, boyunlarını kırmak ve vücutlarındaki kanı boşaltmak istedim. Ama geri durdum çünkü şu anda düşünmem gereken sadece ben değildim. Beni öldürse bile Odhran'ın eşini ona götürebilirdim.

İnsanlar gittiğinde ve artık seslerini duyamadığımızda, tekrar beni takip etmesini işaret ettim. Önce sola, sonra sağa dönerek ters yönde ilerledik, bu lanet yeri ezberlemiş olmam bizi Lycan'ın tutulduğunu bildiğim yere götürdü.

Büyük metal bir kapıya geldiğimizde durdum, ortadaki küçük, telli pencere içeriden bir kesit gösteriyordu.

Odanın her iki yanında hücreler ve yürüme yolunun her iki ucunda da birer insan vardı. Periye baktım ve sııttım, sonra da artık ölü olan insanlardan aldığım anahtar kartını kullanarak kapıyı açtım ve içeri girdim.

Hemen bana en yakın gardiyanı yakaladım ve boynunu kırdım, ardından diğerinin boğazını parçaladım. Hücre bloğundaki gürültü, içeride kafeslenmiş Öteki Dünya yaratıklarının şiddet ve kan dökme karşısında çılgına dönmesiyle on kat arttı.

"İçeride," diye seslendim Odhran'ın eşine ve tereddütle içeri adım atmadan önce köşeye göz attığını gördüm.

Cesetler yere saçılmıştı ve kan betonun üzerine sıçramıştı. Su perisi orada durdu ve ben hücreden hücreye geçerken ve her birinin kilidini açmak için anahtar kartı kullanırken beni izledi.

Kapılar kayarak açıldı ve devasa Öteki Dünya erkekleri serbest kaldı.

"Buraya, bayan," diye seslendim, sonra hücre bloğunun sonuna kadar yürüdüm ve son hapishanede durdum. Anahtar kartını kullandıktan sonra kapı açıldı. Odhran dışarı adımını attığında geri çekildim.

Büyük Lycan bana bakarken başını yana eğmişti ve çenemi periye doğru eğdiğimde Odhran yavaşça başını çevirip ona baktı.

Odhran ve eşinin göz göze gelip uzun dakikalar boyunca birbirlerine bakmalarını izlerken başımı yana eğdim. Sonra kız ona doğru koşmaya başladı.

Onları yalnız bırakmak için döndüm ve Öteki Dünya yaratıklarının geri kalanını serbest bıraktım. Ancak yaratıklar serbest kaldıktan sonra Odhran'a döndüm. Eşine sıkıca sarılmış, ona Galce sözler mırıldanıyordu.

"Bu mutlu birleşmeyi bozmak istemem ama ortalık karışmadan önce ikinizin de buradan siktir olup gitmesi gerekiyor," dedim alçak ve sert bir ses tonuyla. "Git, dişini al. Buradan uzaklaşın."

"Sebastian, bizimle gel." Odhran'ın sesi sert ve güçlüydü.

Başımı salladım. "Bu orospu çocuğunu yakıp küllerinde yıkanacağım ve dişlerimi Tore adlı kişinin kemikleriyle temizleyeceğim." Bunun başını düşünürken sııttım

Adryan'ın eşini almaktan ve türüm içinde bu kadar acı yaratmaktan sorumlu olan insan.

"Git, katliamı ve cesetleri takip et. Sizi dışarı çıkaracaklar."
Başımı koridora doğru eğdim.

Odhran bir kez başını sallamadan önce sadece bir saniye sessiz kaldı. "İyi şanslar. Hepsini yok edin."

Yüzüme sadist bir gülümseme yayılmadan önce bir an Odhran'a baktım.

Bu benim lanet planımdı.

Odhran'ın dışisiyle birlikte aceleyle çıkışını izledim ve göğsümde, üzerinde çok fazla düşünmeyeceğim garip bir kıpırtı hissettim. Ama aynı zamanda görmezden gelemeyeceğim bir şeydi.

Lanet olası özlem. İşte bu .

Bir eşe ihtiyacım yoktu. Eğlence uğruna türüme zarar veren ve işkence eden bu kötü niyetli grubu alaşağı ederken damarlarımda dolaşan şiddet ve öfkeden başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Odhran'ı dışisiyle, ona bakarken yüzüne yansıyan saf mutluluk ve rahatlamayla hayal ederken kendime tekrar tekrar söylediğim şey buydu. Bu erkek kendini adamıştı. Sırf onu mutlu etmek için kendi kalbini kaşıklayacağını biliyordum.

Şiddetli intikam ihtiyacıyla ilgisi olmayan her şeyi bloke ettim ve hücreleri açmaya başladım.

Güvenlik ve kilitler çalışmıyordu, büyü dalgalanıyordu ama katlanılabilirdi.

Vox ve Bane'i hücrelerinden çıkardım, buraya geldiğimden beri durmadan tartıştıklarını duyduğum iki Öteki Dünya pisliği.

Bir iblis ve bir Angelis.

Bane, iblis pislik, bana baktı, büyük olasılıkla tüm açık saldırganlığını ortaya çıkarmak için bana saldırmayı düşünüyordu.

"dövüşebiliriz," diye hırladım, hiç de korkmamıştım. "Senin gibi büyük bir piçle acımasız bir dövüş olacak ama ben kadar hiçbir dövüşü kaybetmedim." Gözlerinin içine baktım. "Daha önce bir iblisle de hiç dövüşmedim ama her şeyin bir ilki vardır." Yavaşça sıırttım, dişlerimin bir dövüşün heyecanıyla uzadığını görmesine izin verdim.

içimi dolduran bir cinayet. "Ya da bu orospu çocuğunu yakıp kül edebilir ve tüm bu Meclis muhafızlarını öldürebiliriz."

Bane'in burun delikleri alevlendi ve gözleri parlayarak uzaklaşmadan önce hırladı. Kanatlı Angelis sikicisi Vox, Bane'in gidişini izlerken sırıttı.

"Huysuz bir kaltak." Vox güldü. Pençeli ellerini kırdı ve başını boynunun etrafında döndürdü. Siyah kanatlarını açtığı anda etrafındaki enerji çatırdadı, pençeleri uçlarına değdi, açıklığı muazzamdı.

Bir an sonra Vox gitmiş, Bane'in az önce kaybolduğu koridora doğru ilerliyordu.

O ikisinin ceset sayısının benimkine rakip olacağından emindim.

Sonra da yerleri ve duvarları kırmızıya boyamak için işe koyuldum.

Muhafızları öldürmek ve sakatlamak arasında elimden geldiğince çok sayıda Öteki Dünya yarattığını serbest bıraktım, ancak tesisin derinliklerine inip geride kalanları temizlemek üzereyken havada bir değişim hissettim, kana bulanmış tenimi kaplayan kalınlaşma oldu.

Nefes almayı zorlaştırıyor, sağlıklı düşünmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Ama yine de çıkan her insanı yok ettim, yine de boğazlarını parçaladım ve kana doydum. Beni daha güçlü yapan şiddetten zevk aldım.

Hiçbir şey beni durduramazdı... Ta ki büyük bir patlama beni koridora fırlatmadan önce etrafımda titreşene kadar. Hatırladığım son şey kafatasımın cüruf bloğuna çarparak çatlama sesiydi.

Bölüm ÜÇ

Sebastian

I Büyük bir patlamanın ve bayılmanın ardından hiçbir şey hatırlamıyordum ama uyandıktan sonra nerede olduğumu bilmem gerektiğini hissediyordum.

Ormanda ilerlerken sarhoş hissediyordum ve sağlıklı düşünemiyordum,

Önümde bulanık renkler ve şekillerden başka bir şey göremiyordum. Kömürleşmiş odun ve is, yanmış deri ve kan kokusu burnuma doldu.

Sendeledim ve avuç içim bir ağacın gövdesine degecek şekilde elimi uzattım. Pençelerim ağaç kabuğuna saplandı.

Lanet olsun, hava sıcak ve aydınlıktı ve çok susamıştım.

Tanrının unuttuğu, lanet güneş.

Başımı geriye doğru eğdim. Ağaçlar, beni içten dışa doğru tüketen o ışık topunu örtecek kadar kalın değildi. Güneşi kapattım, sonra kendimi tam anlamıyla bok gibi hissettiğimde inledim, enerjim benden katlanarak hızla çekiliyordu.

Güneş batana kadar sığınacak bir yere ihtiyacım vardı, yoksa yere yığılırdım ve herhangi bir pislik beni öldürebilirdi. Ayrıca kurumam için sıcak bir bedene ihtiyacım vardı.

, susadım.

Ne kadar zamandır buradaydım, bu lanet ormanın ortasında açlıktan ölmek üzereydim? Günlerdir. Günler olmalıydı, ya da en azından öyle hissettiriyordu.

Tanrım, acıkmıştım, boğazım kurumuştı, midemdeki ağrı binlerce iğnenin tekrar tekrar batması gibiydi. Bu noktada nefes nefese kalmıştım, dövüşten sonra sahip olduğum tüm güç rezervim çoktan . Meclis insanının kanıyla karnımı doyurmuş olmamın bir önemi yoktu. Güneş yedekte tuttuğum tüm gücü alıp benden sızdırıyordu.

Burada ölecektim. Bundan oldukça emindim. Ama tanrım, uzun zamandır hayattaydım ve ölüm, özellikle de şu anda, oldukça görünüyordu.

Tökezleyerek ilerlemeye devam ederken saç çizgimden ter boşaldığını hissettim, içimden gelen hırıltılara engel olamıyordum. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum, sanki diri diri yanıyordum.

Bu kesinlikle cehennem gibi hissettiriyordu.

Ve tam daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğüm anda yere yığıldım, ellerim ve dizlerim yerde, vücudum titriyordu... ve çok susamıştım.

Kendimi yana bıraktım, rüzgâr içimden çıkıyordu, ağaçların tepelerinden bir parça güneş ışığı süzülüyordu.

Sonra hemen kendimden geçtim ve ölümü karşıladım, çünkü lanet olsun, benim zamanım çoktan gelmişti.

Farkına vardığım ilk şey damlayan suyun sesi ve nemli toprak kokusuydu. İkincisi ise bulunduğum yerin lanet olasıca serin ve karanlık olduğu gerçeğiydi.

Eminim cehennem bu kadar hoş değildir.

Bulunduğum yerin karanlık, rutubetli iç kısmına rağmen hâlâ çok güçsüzdüm, bedenim açlık ve acıdan bir kabuk gibi hissediyordu. Sağ tarafımda ayak sesleri duyduğumda başımı çevirdim ama gözlerimi açmak bile bir angarya olmuştu ve görüşüm herhangi bir şeyi net olarak göremeyecek kadar bulanıktı.

Görüşüm biraz düzeldiğinde, ışığın titreyişini görebiliyordum. Bir ateş. Bir şekil, bir gölge hareket etti. Dişlerimi ve tüm gücümü kullanarak vücudumun üst kısmını yerden kaldırmaya çalıştım.

Kollarım çekilince hemen küfrettim.
Orospu çocuğu.

Bir ses duydum. Kadınsı. Ama işitme duyum o kadar berbattı ki her şey birbirine karışmıştı.

Ve sonra onun kokusunu aldım. Kadın olduğu gerçeğinden başka bir şey anlamak zordu. Zihnim tam kapasite çalışmıyordu, çok zayıftım ve çevredeki diğer tüm kokular çok fazla bulanıktı. Ama yaklaştıkça kokusu daha da güçlendi.

Sümbül.

"Sakin ol," dedi ve ben de onu uzak tutmak için bir elimi uzatarak dişlerimi tekrar gösterdim. Hiçbir zaman iyi bir adam olarak anılmadım ve yaşadığım uzun yıllar boyunca adil payımı öldürdüm, ama şu anda incitmemem için çok mükemmel kokuyordu.

Kurutmak için yeterince iyi.

O yaklaştıkça çenemi sıktım, başımı salladım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Ağzımı açıp kapadım, ona uzak durmasını söylemeye çalıştım ama tek kelime bile edemedim. Onu öldürmek istemiyordum ama kadar da açtım.

"Sana zarar vermeyeceğim." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı, sanki saf içgüdülerimle hareket ettiğimi ve köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan olduğumu biliyordu.

Hayır, ama canını yakacağım.

Tanrım, kokusu.

Tadının ne kadar güzel olacağı, kanının dilimi kaplayıp boğazımdan aşağı kayarken ne kadar yoğun ve zengin olacağı fikri bile ağzımı sulandırdı. Karnıma acı veren bir kramp girdi, bu batma hissi kollarımı ve bacaklarımı, el ve ayak parmaklarımı kapladı.

Görüşüm an için netleşti, bakışlarım şimdi boğazının yan tarafına kilitlenmişti, orada şahdamarının zonkladığını görebiliyordum.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kolumu attım, kurşunla doluymuş gibi hissediyordum.

Yaklaştı, dişlerim ağrıyordu ve içimdeki her vahşi, yırtıcı parça onu kurutmamı ve daha güçlü olmamı söylüyordu.

Koluma dokundu ve ben de tersledim.

O kadar iyiydi ki, şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyiydi, en tatlı şaraptı. Bedenimi onunkine yasladım ve ne kadar yumuşak ve kadınsı olduğunu hissettim.

Kanı damarlarımda dolaştı ve gücümün on kat arttığını hissettim, kafamın içinde kükreyene kadar büyüdüğüce büyüdü.

Yine de her seferinde ağız dolusu yutarak kana kana içtim. Bana karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Ama çok açgözlüydim, duramayacak kadar açtım.

İnledim. Ufacıktı, yumuşaktı.

O...

Hay sikeyim.

Ondan uzaklaştım ve nefes nefese kaldım, kalçalarımın üzerinde geriye yaslanarak ona baktım. Kalbim fazla mesai yapıyordu, kanı vücudumun her yerine hücum ediyor ve her şeyi içten dışa doğru iyileştirerek örüyordu.

Her geçen saniye görüşüm daha net, daha keskin hale geldi. Karanlık *mağaradaki* her ayrıntıyı, *onun* her küçük detayını görebiliyordum.

Uzun, koyu kıvı saçları, iri yeşil gözleri, burnunun kenarında bir tutam çili ve şu anda sanki... kızgınmış gibi büzülmüş kırmızı dudakları vardı.

Dehşete kapılmış ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Elini kaldırıp boğazının yan tarafına dokundu ve kanla kaplı parmaklarını çekerken bakışlarımı indirip ona baktım.

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum, parmak uçlarına baktım ve pedleri kırmızının kapladığını gördüğümde içimden sert bir ses çıktı.

Az önce... Az önce dişime saldırdım. Neredeyse onu kurutuyordum.

"Çekil üstümden," diye tısladı.

Bana küfrederken küçük dişlerini gördüm ama anında üzerinden yuvarlandım. Kendini yukarı iterken saçları omzuna düştü ve işte o zaman küçük sivri kulaklarını gördüm.

"Hayatını kurtarmamın karşılığı bu mu?" Ateşe doğru yürüyüp çömelerek bir çantayı önce gözlerini bana dikti. Bir bez parçası çıkarıp boğazına bastırdı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Eşimin böyle bir pislik olduğunu kim bilebilirdi?"

Bölüm FOUR

Ada

T O pislik beni ısırды, yere yatırdı ve dişlerini boynumun yan tarafına geçirdi.

Çok kızmıştım.

Bezi boğazımın kenarına tuttum, ısırığının acısı yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Kalbim atıyordu, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu çünkü duramayacağından korkuyordum.

Kader arkadaşı olsun ya da olmasın, vampirin akli başında değildi. Dürüst olmak gerekirse, beni duyduğunu ya da gördüğünü bile sanmıyordum.

İçimden bir ses onun "teknik olarak" barbar olmakla suçlanamayacağını, çünkü neler olup bittiğini bilmediğini

Ama ben o küçük sesi dinlemeyecektim. Yorgundum, açtım, susamıştım ve her şeyden bıkmıştım.

Ayrıca tüm bu diğer hislerle kafa kafaya çarpışan başka bir his daha vardı. Ve *gerçekten* görmezden gelmek istediğim bir şeydi.

Hayır. O konuya girmeyecektim. Fiziksel olarak ısırmasından ya da iri, sert vücudunu üzerimde hissetmekten hoşlandığım fikrini aklıma bile getirmeyecektim.

"I..."

Ona bir göz attım. Kabaca nefesini verdi ve büyük avucunu başının arkasında gezdirerek kısa, koyu renk saç tellerini dağıttı.

Kesinlikle mahvolmuş görünüyordu, ama ağzına baktığımda ve kanımın köşeden kaydığını gördüğümde, üzgün olmasına duyduğum sempati yok oldu.

Dönüp bana baktı ve bir adım öne çıktı. Elimi avuç içim dışarı bakacak şekilde kaldırdım ve başımı salladım. "Bunu aklından bile geçirme."

Dişlerini gıcırdattı ve kazınmış çenesinin altındaki bir kasın sıkıldığını gördüm. Gözleri kıpkırmızı oldu ve ellerini yumruk yaptı.

Görünüşe göre Aşık Çocuk elde edememeye alışık değil.

Bezi çektim ve yere baktım, kirli renk kanımla kırmızıya doymuştu. Bir Öteki Dünya olmama rağmen süper iyileştirme güçlerim yoktu, bu yüzden kim bilir ne kadar süre boynumda onun kontrol eksikliğinin damgasını taşıyacaktım.

Bana dönüp baktığında, ikimiz de göz temasını kesmeyi reddediyorduk, dişlerini gıcırdatma sesi mağarada yankılanıyordu.

Gözleri hâlâ kırmızıydı ama bir saniye sonra gözlerini kapattı, yavaşça nefes alıp verirken burun delikleri açıldı. Ve nihayet gözlerini tekrar açtığında, renk kanamıştı, böylece bir kez daha normaldi.

Ve bir anda yüzünde soğukkanlı bir ifade belirdi, omuzları ve kasları gergin değildi ve sanki hiç duygu hissetmiyormuş gibi bana baktı.

Harika. Bir psikopatla çiftleştim.

Bana çok uzun süre baktı, konuşmuyordu, sadece sert, kaslı bir erkek vampir duvarıydı.

Nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için biraz rahatsız hissederek ayaklarımın üzerinde kaymaya başladım.

Devasa bir erkekti, buldozer gibi ya da daha çok tanka benzer bir yapısı vardı. Meclis tarafından yakalanana kadar, insan ya da Öteki Dünya olsun, onun kadar iri birini görmemiştim.

Sadece kendimi korumak için istemeden bir adım geri attım.

Onun boyunun çok küçük bir kısmıydım ve bu vampirin beni ikiye bölebileceğini ve susuzluğunu gidermek için bir iğneden başka bir şey değilmişim gibi kurutabileceğini biliyordum.

"Sen olduğunu bilmiyordum," dedi alçak sesle ve derinden. "Bilseydim, sana zarar vermezdim."

Cevap vermedim çünkü dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun benim kader eşim olduğunu biliyordum, ya da onun türünün *Coveted One* dediği şey.

Aramızdaki bağı kemiklerimde, DNA'mın yapısında hissettim. Bu bir çağrıydı, sanki bir siren beni kendine çekmiş ve gitmeme izin vermemişti.

Sadece onun varlığında olmak bile doğru ve mükemmel hissettiriyordu ve daha yakın olmak, dokunmak ve bana sarılmasının ne kadar iyi olacağını hissetmek istiyordum. Ama bu hiç özgür iradem olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu, sırf kader bizi bir araya getirdi, mıknaş gibi beni ona doğru çekti diye bir şeylerin olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Onu böyle bulmuştum, bir şey beni gittikçe daha yakına çekiyordu, sanki o akıntıymış ve ben de kıyıdaymışım gibi.

İri, korkutucu ve sadece görünüşü bile son derece ürkütücüydü. Ama kendimi bu garip yerde bulduktan sonra kışını mağaraya geri sürükledim ve uyanana kadar bekledim.

Sonra orada oturup ne yapacağımı düşündüm. Onunla. Kendimle. Kahretsin, durumun kendisiyle.

Özrüne karşılık vermeyince kötü bir küfür savurdu, döndü ve ileri geri volta atmaya başladı, vücudu kadar uzundu ki başı kayalık tepeye çarpmasın diye hafifçe çömelmek zorunda kaldı.

Bir süre sonra durdu ve girişe açılan tünele baktı. Epey uzakta olmamıza rağmen, içeri süzülen güneş ışığı seçilebiliyordu.

"Mağaradan çıkamayız. Gördüğünüz gibi gün ışığı var." İleride görülebilen süzülen ışığı işaret ettim.

Bana bakmadan homurdandı. "Hemen döneceğim." Ve sonra sinsice uzaklaşıp gözden kayboldu.

Bir kaşımı kaldırdım ve başımı sallayarak "Tanrı aşkına" diye mırıldandım.

Bir an sonra lanetinin mağarada yankılandığını duyabiliyordum, ardından ayak seslerinin ağır düşüşü geldi, bana doğru geri dönerken çakıl taşları kenara tekmeleniyordu.

Durduğum yerden kıpırdamamıştım, tünelin girişinde durduğunda kaşlarım hâlâ kalkıktı.

Öfkeyle bakıyordu ve ağzımın kenarının seğirdiğini hissettim. Bu erkek hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama sinirlenmesini çok eğlenceli bulmuştum.

"Sana mağaradan çıkamayacağımızı söylemiştim."

Gözlerini kıstı, nefes nefese kaldı ve elini çenesinde gezdirdi; avucunun kirli sakalının üzerinde çıkardığı ses karnımda bir sıkışma yarattı.

Erkekliğin o küçük sesi bana komik şeyler yaptığı için ona lanet olsun.

"Baştan başlamaya ne dersin?" dedi sonunda, bakışları hiç de dostane olmayan, meraklı bir tavırla vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Odağı göğsümdeydi. Hemen kollarımı kaldırıp göğüslerimin üzerinde kavuşturdum, kendimi örttüm ve kaşlarımı kaldırmadan önce bana bakmasını bekledim. "Gözlerini buraya dik, vampir."

Homurdandı... sanki ona göğüslerime bakmamasını söylemem rahatsızlık veriyormuş gibi bana homurdanmaya cüret etti. "Bunu çok yapıyorsun," diye takıldım. "Bu korkutucu sesleri çıkararak sanki lanet aslanmışsın gibi." Azı

dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum.

Gözlerimi kıstım ve hırlayarak karşılık verdim, ama sesimin ona kıyasla daha çok bir Pomeranian gibi çıktığını düşündüm.

Başını salladı, sanki huysuz bir çocukmuşum gibi sert bir homurtu çıkardı ve volta atmaya devam etti. Odak noktası yerdı, eli sanki bir bükülmeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi ensesinde çalışıyordu.

"Benim kim olduğum, senin kim olduğun ve *buranın* tam olarak nerede olduğuyla başlamaya ne dersin?"

Hiçbir şey söylemediğimde, hiçbir şekilde çekici bulmamam gereken o diş gıcırdatması devam etti.

Yüzünü bana döndü, bacaklarını hafifçe ayırdı, kollarını fazla geniş ve sert görünen göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerimin içine baktı.

"Ben Ada."

Boğazından öyle bir ses çıkardı ... bir şeyler *hissettim*.

"Ben Sebastian Darris." Sanki bu ismi tanımam gerekiyormuş gibi durakladı.

"Yıldızlara çarpılmamı mı bekliyorsun, emin değilim? Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Parmaklarını şıklatarak o kayıtsız ifadeyi oluşturmada önce burun delikleri tekrar alevlendi.

Duygularının bu kadar dengesiz olması içimi garip bir heyecanla doldurmadı desem yalan olur. İlkel bir canavara yakın olmak ve kolunuzu koparıp koparmayacağını ya da onu okşamanıza izin verip vermeyeceğini bilmemek gibiydi.

"Amerikan Vampir Klanı'ndan Darris soyunu hiç duymadınız mı?"

Omuz silktim. "Özür dilerim," dedim. "Hâlâ kim hakkında hiçbir fikrim yok, ama adını bana söyleyerek gösterdiğin kibir bana önemli biri olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Burun deliklerinden bir nefes çıktı ve sanki sabrıyla bir tür rehberlik istermiş gibi gözlerini kapattı.

Rahatsızlığın her iki da gittiğinden oldukça emindim.

Omuz silktim ve bu vampir klanı ya da onun klandaki rolü hakkında neden bahsettiğini bile bilmediğimi söyledim. "Ben bir Fae'yim, eminim bunu hissediyorsundur ve kendimi sakladım. Türüm dünyamızdaki diğerleri kadar güçlü değil ve kendimi korumak zorundaydım, bu da Öteki Dünya varlıklarından uzak durmak anlamına geliyordu. Bu yüzden grubunuz hakkında bir şey duymak benim duyabileceğim bir şey değil."

O iri kollarını aynı genişlikteki göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kendime kaslarını sıkıp esnetme görüntüsünü takdir etmememi söyledim.

Yüz ifadesinden bu itirafımı nasıl karşılayacağını bilemediğini görebiliyordum. Vampirler sadece güçleriyle değil, çabuklukları, çeviklikleri ve zekalarıyla da Öteki Dünya'nın en güçlülerinden biri olduğu için anlamasını beklemiyordum.

Fae'lerin kendi harika nitelikleri olmadığını söylemiyorum, ama gücümüzü alabildiğimiz yerden almak zorundaydık.

"Bence bu çok akıllıca, kendini tutun," dedi sonunda.

Övgüsü beklediğim bir şey değildi ve kızardı.

Yüzüm ısındı, kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bakışlarımı kaçırdım. Sertçe nefes aldığını duydum ve gözlerimi kapattım çünkü bendeki değişikliği hissettiğini biliyordum. Beni utandırdığını ve hazırlıksız yakaladığını görmek için Öteki Dünya'da olmaya gerek yoktu.

"Damarlarında kanın kokusunu alabiliyorum, nabzının çılginca atışını duyabiliyorum, kadın. Sözlerim seni bu kadar etkiledi mi?"

Mahcubiyet içinde inleyebilirdim ama sorusuna yanıt vermemeyi seçtim. daha güvenliydi.

"Ve dürüst olmak gerekirse kim ya da nerede önemli değil... burası her neresiyse." Teknik olarak içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında her türlü hakka sahip olmama rağmen şu anda bir sürtük gibi davrandığımı bilerek nefes verdim.

Yorgun, pis ve kirliydim ve evimdeki yatağıma -başka bir lanet boyuta- sürünerek girme ihtimali bana cennet gibi geliyordu.

Ama öngörülebilir bir gelecek için birlikte sıkışıp kalacaksak, işleri biraz daha az garip hale getirmeye çalışabilirdim. Ayrıca, onu terk etmek istesem bile, benim söz konusu olduğumda kemiği olan bir köpek gibi davranacağını biliyordum.

Ve o kemik ben olurdum.

Kader arkadaşı olmak, beni yakınında tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağı anlamına geliyordu. Ve gerçek şu ki, şu anda bir arkadaşına ihtiyacım vardı.

Çantalardan birine tıktırdığım yarısı dolu su matarasını almak için eğildim. Kendimi bu paralel boyutta bulduğumda, her yere dağılmış enkaz vardı, muhtemelen Meclis'ten ve geçidi açan Leandrean tarafından buraya fırlatılan muhafızlardan kalan eşyalar.

Su dolu iki matara, birkaç erzak paketi ve karton tadında enerji barları, rastgele birkaç parça giysi. Dağınık eşyalar arasında birkaç silah bile vardı.

Ayrıca kopmuş bir kol, bir avuç parmak ve bir yüz olduğunu tahmin ettiğim bir şey buldum, ancak ön kısmı o kadar yanmıştı ki bir zamanlar bir insan olan şeyden çok bir barbekü parçasına benziyordu.

Sudan küçük bir yudum aldım ve ona *doğru* baktım, Sebastian'ın bakışlarını sanki yüzümü ellerinin arasında tutuyormuş gibi hissediyordum, bana *burada* olduğunu hissettiriyordu.

"Herhangi bir şey hakkında bir şey hatırlıyor musun?" Matarayı uzattım.

İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını salladı. Kaşlarımı kaldırdım, bir şeyler içmesi için ısrar etmek üzereydim ama sonra zaten hatırladım.

Ben.

"Umarım tadı güzeldir," mırıldandım, hemen pişman olduğum ve özür dilemek üzere olduğum küçümseyici bir yorumdu.

"Yaptın," diye mırıldandı, alçak sesle ve derin. "Şimdiye kadar tattığım en tatlı şey."

Nefesim kesildi ve gözümü ondan alamadım.

"Eğer başka bir canlıdan su içersem, tadı köpek suyu gibi olacak."

Bundan gurur mu duymalıyım yoksa köpek suyundan bir adım önde olduğum için kırılmalı mıyım bilemedim.

Az önce söylediklerinden vazgeçirmekten çok düşüncelerimi toparlamak başımı salladıktan sonra mataraya odaklandım ve onu çantama geri koydum. Neredeyse yedi ayak uzunluğundaki bu vampirin karşısında gülünç olan bir metre üçlük boyumla ayağa kalktım.

Ufak tefek olabilirdim ama cesurdum ve şu anda Sebastian'karşı karşıya olduğum için kendimi tamamen dengesiz hissediyordum, özellikle de bana karşı olan tavrı ve az önce söyledikleri yüzünden.

"Ne hatırlıyorsun?" Sohbeti eski haline döndürmeyi umarak tekrar sordum.

Bir an sessiz kaldı ve inatçı bekleyerek nefesimi tuttum, ama çenesini kaşıdığında ve omuzları biraz daha gevşediğinde nefesimi bıraktım.

"Bir sürü Assembly alaşağı ettiğimi hatırlıyorum. Öteki Dünya yaratıklarını serbest bıraktığımı hatırlıyorum." Sesi o kadar derindi ki titreşimi tenimde hissettim. "Öfkemden dolayı çok fazla kan, şiddet ve yere saçılmış cesetler hatırlıyorum. Ama sonra bir de

nabız ve enerji patlaması oldu ve her şey kararmadan önce kafamı duvara çarptım."

Mağaranın girişine doğru bir kez daha baktı, çenesinin altındaki bir kas sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi öfkeyle kasılıyordu.

"Ve ormanda uyandığımı, sarhoş gibi tökezlediğimi, göremediğimi ve duyamadığımı, karanlık beni bir kez ele geçirmeden önce o lanet güneşin beni kuruttuğunu hissettiğimi hatırlıyorum."

Tekrar bana baktı, bakışları yavaşça formumda aşağı yukarı geziniyordu. Odağını benden ayırıp tekrar mağaraya baktığında gözle görülür bir şekilde titredim.

"*Burası* tam olarak neresi?"

Omuz silktim. "Biliyorsam ne olayım." O uyanmadan önce küçük ateşin yanına oturdum. Dışarıda gün ışığı olmasına rağmen mağaranın içi soğuk ve rutubetliydi, bir yerlerden su damlıyor ve duvarlardan rahatsız edici bir şekilde yankılanıyordu.

Yaklaşmadan önce mağaranın karşısında sadece bir saniye durdu. Ona ihtiyatla baktım, niyetinin ne emin değildim. Karşıma oturdu, ateş aramızda bir tür kalkan ve ben de kendimi biraz rahatlattım.

Ben alevlere bakarken ve alevlerin yaladığı odunların çıtırtısını dinlerken ikimiz de uzun süre sessiz kaldık.

"Duman yeşil," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi; başımı kaldırıp baktığımda alevler yerine bana baktığını görünce şaşırdım. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyor ya da hatırlamıyor musun?" Onun soğukkanlı bakışları karşısında burnumdan nefes verdim. "Bir Leandrea'nın geçit açışını izledim. Etrafını saran insanların güçten eriyip gittiğini gördüm. Bizi başka bir boyuta itti, sahip olduğum birkaç malzemeyi de oradan aldım... çünkü onları ceset parçalarının arasında dağılmış halde buldum."

Homurdandı ve sanki tüm bunların ne kadar boktan olduğunu söylemem onu etkilememiş gibi tekrar ateşe baktı.

Bana dönüp baktığında yutkundum, çünkü bakışlarındaki ifade yoğun ve deliciydi. Bana sanki *onunmuşum* gibi bakıyordu ve biliyordum ki eğer kader ya da alın yazısı ya da her neyse, olacaktım ve beni sonsuza dek *öyle* görecekti.

"Şunu yapmayı keser misin?"

Koyu renk bir kaş yavaşça kalktı.

Bu hiç çekici değil. Hiç de değil. Hiç çekici değil.

"Tam olarak ne yapmayı bırakmamı istiyorsun?"

"Biliyorsun." İkimizin de konuşmadığı uzun bir duraklama oldu.

Gözlerimi ondan kaçıramayacak kadar inatçıydım ve öyle görünüyordu ki o da öyleydi.

Bir şey söylemeyince, "Bana bakıp duruyorsun ve bu dostça bir bakış da değil, ne demek istediğimi anladın mı?" diye homurdandım.

"Sen benim dostumsun. *Sen benimsin*. Sana bakacağım, bunca zaman sonra dişimi bulmuş olmanın keyfini çıkaracağım."

Cevap vermedim ama sözleri karşısında yüzümün ısındığını hissettim, içimde garip bir his vardı. Bundan hoşlanmadım. Hem de

Kendime sürekli söylüyordum ama ben bile inanmıyordum.

Daha önce hiç böyle bir ilgi görmemiştim. Her zaman içime kapanıktım ve annemle babam öldükten ve beni kardeşsiz ya da yakın bir ailem olmadan yalnız bıraktıktan sonra, hiç kimse tarafından fark edilmek istemedim. Bu dünyada yalnız bir ruh olmaktan memnundum çünkü rahat ettiğim şey buydu.

Böylesi daha güvenliydi, böylece gerçekte öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmak, bu yüz ifadesini takınmak zorunda kalmıyordum. *Çünkü yalnızlık berbat bir şeydi.*

"Seni o kadar uzun süre bekledim ki-"

Nefesim kesildi ve bakışlarımı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım.

"- sadece sana bakarken aldığım saf neşe ve zevk benim için besindir, dişi."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki avucum onu yerinde tutacakmış gibi elimi kaldırıp göğsümün üzerine koydum.

"Benden sana bakmayı bırakmamı istemek, nefes almayı bırakmamı istemek gibi bir şey. Deneyebilirim ama eninde sonunda bedenim ne yapacağını, nasıl hayatta kalacağını bilir."

Aman Tanrım. Bu nemli mağarada otururken... boynumu yırtıp beni neredeyse kuruttuktan sonra bana nasıl böyle tatlı, derin ve derin şeyler söyleyebilirdi?

Yerde kaykıldım, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarıma dolayarak çenemi onlara yasladım, ne söyleyeceğimden emin olmadan ateşe baktım.

"Neden bana nerede olduğumuzu söylemiyorsun, böylece buradan nasıl çıkacağımı bulabilirim?"

Konuyu değiştirmesi ya da kontrolü ele alıp bu işi olanın kendisi olduğunu varsayması beni şaşırtmadı. Bağımsızlığım gerçeğini tartışmayacaktım, çünkü gerçek şu ki, tam olarak nasıl "bu işten kurtulacağımı" bilmiyordum. Eğer kibirli olmak , öyle olsun.

Bir süre alevlere baktım ve ona bildiğim her şeyi anlattım.

"Bir Leandrean tarafından paralel bir boyuta itildik. Tesisten kaçmaya çalışırken bir avuç muhafızla ona rastladım." Sebastian'dan akan saldırganlığı hissedebilmeme rağmen ona bakmadım. "Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, sadece farklı bir düzlemde olduğumuzu biliyorum. En azından söyleyebileceğim kadarıyla sadece iki gündür buradayım. Ama şu ana kadar öğrendiğim şey, ben buraya geldiğimden beri güneşin henüz batmadığı."

İşte o zaman ona baktım. Sebastian'ın yüzünde bir şok ifadesi olmasını ya da ayrılamadığı için bu mağarada mahsur kaldığımızı bildiği için daha da sinirlenmesini beklerdim. Ama yüzünde mutlak bir hiçlik ifadesi vardı.

Onun böyle biri olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Burada uyandığımda bir sürü enkaz buldum. Birkaç matara, birkaç erzak paketi, çeşitli giysiler ve silahlar." Boğazımı temizledim. "Ben de bulabildiğim her şeyi aldım ve o zamandan beri bu mağaradayım. Ta ki seni bulana kadar."

"Ve sen beni kurtardın."

Bunun bir soru gibi ifade edilmesi gerektiğini hissettim, ancak Sebastian'ın sanki birinin ona yardım ettiğini bile anlayamıyormuş gibi şaşkın bir ifadesiydi.

Gözlerine baktım, irisleri de gözbebekleri kadar karanlıktı ama yine de karanlık kürelerden bana yansıyan alevleri görebiliyordum.

"Seni orada öylece bırakamazdım. Arkadaş olmasaydık bile sana yardım ederdim."

Buna cevap vermedi ama bakışlarını başka yöne çevirdi. Yüzündeki ifade sanki az önce ne söylediğimi anlamamış gibiydi. Ona bakarken göğsümde bir acı hissettim.

Görünüğü nedeniyle sempatiye benzer bir vardı. Kimsenin ona nezaket göstermediği düşüncesi bana o kadar yabancı geliyordu ki, bir insan nezakete aç olabilir ama bunu asla yüksek sesle söyleyemezdi.

"Burada başka kimse var mı?" Konunun gidişatından hoşlanmadığını belli etmek için konuyu değiştirmeye başlamıştı. Ama ben sorunsuzca geçmesine izin verdim.

"Başka kimseyi görmedim ama eminim daha pek çok kişi vardır. Tesisin çevresinde bulunan herkes ya bu boyutta patlamış ya da çarpışma ölmüş olmalı." Omuz silkdim "Bunun nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadım."

Başını salladı ama cevap vermedi ve tekrar girişe doğru baktı. "İki gündür burada olduğunu ve güneşin batmadığını mı "

O bana dönüp bakarken başımı salladım.

"Sanırım iki gün oldu. Size gerçekten söyleyemem çünkü burada her şey tepetaklak olmuş gibi hissediyorum."

Yorgunluğun içime ağır bir şekilde yerleşmeye başladığını hissettim. "Biraz suyum kaldı, neredeyse tüm yiyecekler hala duruyor. Elimden geleni yapıyorum. Eninde sonunda dışarı çıkmam gerekecek."

"Bu güvenli değil." Ses tonu hiç tartışmaya yer bırakmıyordu, sanki düşünmeden ona itaat etmemi bekliyordu. "Ya yaralanırsan? Seni korumak için yanında olamam."

Boynumun yan tarafı zonkladı ve bakışları sanki bunu hissetmiş, düşüncelerimin nereye gittiğini hissetmiş gibi ikiz delik izlerine indi.

Ama ondan korkmuyordum ve birkaç dakika önce onun yanında da güvende olmadığımı kendime hatırlatmaya zahmet etmedim.

"Hayır, muhtemelen orası güvenli değil ama gerçekten başka seçeneğim yok. Bu mağarada kalıp bir Leandrean'ın

bana geliyor. Ve erzaklarım sadece çok uzun süre dayanacak, şimdi ikimizle birlikte daha da az. Bu yüzden eninde sonunda dışarı çıkmam gerekecek."

Ama şu an öyle bir durum söz konusu değildi. Düşünebildiğimden çok daha uzun süredir ayaktaydım ve bedenim uzanıp uyuma fikriyle şarkı söylüyordu.

"Buradan çıkmak için bildiğim tek yol, bu düzlemde bir Leandrean olmasını ummak ve geçidi onun açmasını sağlamak." Bunu açıkladıktan sonra başka bir şey söylemedim ve çantayı alıp başımın altına yastık olarak kullanarak uzandım.

Bu, engebeli, sarp zemin ve başımın altındaki yumrulu "yastık" ile geçirdiğim en rahatsız uyku olmuştu. Ve belli nedenlerden dolayı buraya geldiğimden beri pek uyuyamamıştım.

Ama ateşle ısınyordum, susuzluktan ya da açlıktan ölmüyordum ve Sebastian buradayken kendimi daha da güvende hissediyordum.

Ancak bu son konu üzerinde çok fazla düşünmedim.

Uyuyamadım, sadece dönüp durdum çünkü Sebastian'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Ateşin yanında çömelmiş bana bakıyordu, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Ne?" Ellerimi başımın altına sıkıştırdım ve rahatlamaya çalıştım. İçimde duygular ve hislerden oluşan bir karnaval vardı, bir dizi renk ve sesle patlayan havai fişekler.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ve beni korkuttu.

"Güvende olduğunuzdan emin olmak için uyanık kalacağım."

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim, çünkü yüzündeki ciddi ifade bana başka türlü ikna olamayacağını söylüyordu. Kıçını kurtarmadan önce burada yalnız olduğumu hatırlatsam bile.

"bilir." Sırtımı ateşe döndüm ve tekrar gözlerimi kapattım ama bunun çok uzun bir gece olacağını biliyordum.

Bölüm FIVE

Ada

"Y Çillerin ve yeşil gözlerinle çok tatlı bir şeysin." Eğildi ve nemli nefesinin kulağımın kabuğunda gezindiğini hissettim. insan."

Bu boktan şeyin üzerine kusmadığım için kendimle gurur duyuyordum ama kayıtsızmışım gibi davranmak aklımı başımda tutuyordu.

"Senin biraz alıngan olduğunu söylediler ama bana oldukça uysal göründün. Bu gerçekten utanç verici," dedi ve omzunun üzerinden açık kapiya doğru bakarken saçımdan bir tutam tutup çekti.

Seans odasında sadece biz , bir süre daha öyle kalmasını umduğunu biliyordum.

İlk yakalandığımda bana "yumuşak" davrandıklarını fark ettim, sanki işleri daha da kötüleştirmeden önce toleransımı arttırmak istiyorlardı. Peki bu acı ve ıstırapın sebebi neydi? Böylece tam karşımdaki pencerenin diğer tarafındaki seyirciler izlerken rahatlayabileceklerdi.

Parmaklarının arasında ovuşturduğu saç telini çekip burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı. Ayak sesleri üzerine kilidi bıraktı ve düşündüğümden hızlı bir şekilde birkaç adım geri attı.

Hiç sormadım, ama onlar için iğrenç örneklerden başka bir şey olmadığımızı, "fantastik yaratıkların" tekrar tekrar parçalandığını görmek isteyen yüksek ücretli insanlar için cazibe merkezleri olduğumuzu anlamak için buna ihtiyacım yoktu.

Dolayısıyla, bir Öteki Dünyaya karşı gösterilen herhangi bir uyarılma veya arzu iğrenç, yasak ve hainlik olarak görülecektir.

Ama geçen yıl bu yerde yeterince dehşete tanık olmuştum ve bunun onları kendilerine ait olmayanı almaktan alıkoymadığını biliyordum.

Çıglıkları ve ağlamaları duydum. Küfürleri ve tehditleri duydum. Ve hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde zarar görenlere yardım edebilmeyi diledim.

"Bugün senin için özel bir gün," dedi içeri giren gardiyan ve bana iğrenç derecede büyük bir gülümseme verdi.

Bu bir dostluk değildi, hatta mutluluk bile değildi. Bana işkence ederken bu sırtışıları sayısız kez görmüştüm.

Yüzündeki ifade, bana yapmak üzere oldukları şey için saf sadist bir zevkti.

"Bu gecenin yıldızı sensin," dedi yeni gardiyan odaya girip kapıyı kapatırken, omzuna büyük siyah bir çanta .

Odanın ortasında metal bir muayene masası vardı ve çantayı masanın üzerine fırlattığında, çantanın içindeki her neyse metallerin birbirine çarpma sesi odada yankılandı.

Kalbim hızla çarpmaya ve alnımda boncuk boncuk terler belirmeye başlamasına rağmen, dış görünüşümü soğukkanlı tuttum.

Çünkü korku göstermek onları sadece daha fazla heyecanlandırıyordu.

Yükselen sesleri duyabiliyordum ve zincirlendiğim yerin karşısındaki büyük pencereye baktım. Ellerimi sıkıca yumruk haline getirdim, tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu.

Kollarımı iki yanımda ve duvara bağlı tutan hareket etmemi imkânsız hale getiriyordu.

Sırtım yandı, derim gerildi ve pencerenin diğer tarafındaki insanların yerlerine oturmaya başlamalarını izlerken mide bulantımın hissettim.

Bakışları bana kilitlenmişti, sırtışıları kulaktan kulağa yayılıyordu, gözleri korkunç sadist bir beklentiyle parlıyordu.

"V," diye hitap etti muhafız, az önce bana dokunan insana. "Onu indir ve buraya getir."

Onlar için bir nesneden başka bir şey değildim, yaşayan bir varlık olarak bile görülmüyordum.

V adındaki kişi bana doğru geldi ve bana kayıtsızlık ve hatta tiksinti dışında bir şeyle bakmamaya çalıştığını görebiliyordum.

Duvardaki zincirleri çözdü ve beni o kadar güçlü bir şekilde kendine doğru çekti ki dengemi kaybedip öne doğru tökezledim.

Aval aval bakan insanlar dengesizliğimi fark edince pencerenin arkasından bir kahkaha tufanı koptu.

Muayene masasına düştüm, bileklerimin etrafındaki kelepçeler metale çarpıyordu. Onları çevreleyen büyüünün dalgalanmasını görebiliyordum ve kendimi düzeltmek için kollarımı kaldırdığımda, uzuvlarım kurşun gibi, dolu ve ağır hissettim, sanki gerçekten benim değillerdi ama sadece beni bağlı tutan zincirlerin uzantılarıydılar.

Gardiyan bana sıırttı ve beyaz dişlerinin parıltısı hiç de hoş değildi. Birkaç alet çıkardı. O sırada duvara yaslanmış, seyircilerin açıkça görebileceği, kırmızı kadife kaplı, özenle hazırlanmış bir masa fark ettim.

Önce bir testere, sonra bir pala çıkardı. Bir pense, bahçe makası ve son olarak da bir hançer çıkardı. Hepsini kadife kumaşın üzerine serdi ve insan seyircilerin her bir alete bakabilmek için hafifçe ayağa kalktıklarını görebiliyordum.

Korku içimde çok gerçek bir arkadaştı, cesaretimin sarsıldığını hissettirecek kadar ağır ve boğucuydu.

Çantayı muayene odasına getiren gardiyan duvardaki bir panele ve izleyicilere bakarken bir düğmeye bastı.

"Müşteri 523A. En yüksek teklifi siz verdiniz ve bu oturum için hangi aracın uygulanacağına siz karar vereceksiniz."

Takım elbiseli erkeklerden biri ayağa kalkıp gözden kaybolmadan bir saniye önce camın diğer tarafındaki insanların mırıltılarını duyabiliyordum.

Bir an sonra kapı aralığından adımını attı ve bakışları üzerimde gezinerek odaya girdi. Gözlerinde rahatsız edici derecede yoğun bir parıltı vardı.

Sonra dikkatini aletlerin bulunduğu masaya çevirdi ve parmaklarını her birinin üzerinde gezdirerek onlara doğru yürüdü. Önce hançeri aldı, yere koymadan önce elinde tuttu ve testereye yöneldi.

Başım dönüyordu, sanki kusacakmışım gibi hissediyordum. Ellerimi muayene masasının etrafında sıktım. Dizlerim kilitlenirken ve nefesim ciğerlerimde dururken beni sabit tutan tek şey buydu.

Testereyi gardiyana uzattı. "İlaç yok. Acıdan gerçekten çığlık atmasını istiyorum." Takım Elbiseli, pencerenin diğer tarafındaki yerini almadan önce bana bir kez daha sırtıttı.

Sallanırken kan beynimi terk etti ve ayaklarımın tabanlarına yerleşti.

"Masanın üzerine koy."

V kolumu tuttu, ama hayatta kalma içgüdüğü içimde onu geri çektim. Debelendim, sonra geri çekildim ama tekrar ona doğru çekildim. Diğer muhafız başımın arkasındaki bir tutam saçı yakaladı ve beni öne doğru çekerek masanın yüzüstü yatırdı.

Kollarım başımın üzerinde tutuldu, kelepçeler bir kilide bağlandı, bacaklarım açıldı ve ayak bileklerime kelepçeler takıldı.

Üzerimdeki eski püskü vardiya üzerimden çıkarılırken, omurgamdan aşağı kayan bir bıçağın buzgibi dokunuşunu hissettim. Kumaşın parçalanma sesi odayı doldururken uğursuzdu.

V fısıldarken sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyordu, "Benim için güzel küçük bir şey olmayacak ve yalvarışını duymama izin vermeyecek misin?"

Dişlerimi sıktım, gözlerinin içine bakabilmek için başımı çevirdim ve "Siktir. Seni."

Acı beni geçirdi.

Boğazımdan kopan bir çığlık ile Sarsılarak doğruldum. Ya da en azından çığlık attığımı sandım. Kafamın içinde yankılandığını duyabiliyor, yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımı sildim, vücudum ağrıyor ve terliyordu, zihnim neyin gerçek neyin sadece bir hayal olduğu konusunda savaşıyordu.

Korkunç bir anı.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve sırtımdaki hayalet ağrı, omuriliğimi yırtan kavurucu sıcak çiviler gibi bir kez daha kendini gösterdi.

Kabuslar sıklaşmıştı ve o kadar kötüydüler ki sanki o anı bir kez daha yaşıyor, işkenceyi, acımasızlığı ve benden aldıkları şeyin mutlak dehşetini deneyimliyordum.

Bir an için zihnim karmakarışık oldu, gerçekliğimi karıştırdı.

Ama gözlerimi açıp derin bir nefes aldığımda nemli mağarayı içime çektim ve suyun şırıltısını duydum.

Oraya geri dönmedim. Gerçek değildi.

İzlendiğimi hissettim.

Bakışlarım mağaranın girişine kaydı, orada Sebastian'ın durduğunu gördüm. İri, uzun boyu gölgelerle örtülmüştü, gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu.

Biraz sinir bozucu varlığına rağmen, onun burada olduğu bilgisiyle sakinleşmeye başladığımı hissetmekten kendimi alamadım.

Ama sonra duruşuna baktım. Elleri yanlarında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı ve onları tekrar tekrar esnetip gevşettiğini görebiliyordum. Göğsü aşağı yukarı inip kalkıyordu ve sanki kendini kontrol edemeyen vahşi bir canavarmış gibi alçak bir hırıltı çıkarıyordu.

"Rüya görüyordun." Sesi gırtlaktan geliyordu. Korkutucu derecede alçak.

Bir elimi yüzümde gezdirdim, alnım ter içindeydi, zihnim hâlâ gerçeği yakalamaya çalışıyordu.

"Bir kâbus," diye düzelttim. "Hiçbir şey değildi." Bu yalan beklediğimden daha kolay gelmişti ama beni izlemeyi bırakması için çaresizdim çünkü bakışları bana maskemin arkasını görebildiğini söylüyordu.

"Bir şey yokmuş gibi gelmedi." Gözleri daha parlak parlıyor gibiydi. "İnliyordun, sana zarar vermemelerini istiyordun."

Dilimi ısırđım ve birinin beni böyle görmesinden nefret ederek başka tarafa baktım.

"Sana gitmek istedim."

Başımı salladım ve çantaya uzandım, matarayı aldım ve uzun bir yudum içtim, suyun tadı bayat ve sıcaktı. "Ben

"İyi ki yapmadın," diye fısıldadım. "Bu her şeyi çok daha kötüleştirebilirdi." *Çünkü beni bu şekilde kırılmış gören biri, hissetmekten nefret ettiğim bir utançtır.*

"Sesler çıkardığını duyduğumda mağaranın girişinde nöbet tutuyordum. Çığlık attın. Sana zarar veren her neyse onu öldürmeye hazırdım."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve bana acı veren her neyse onun canını yakabileceğini itiraf ettiğinde hissettiğim sıcaklık karşısında şaşırdım.

Ama ben alaycı bir tavır takındım ve "İyi ki bana gelmedin" diye takıldım. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve neredeyse boş olan matarayı çantaya geri attım. "Muhtemelen sana ciddi zararlar verebilirdim."

İri vücuduna baktım, onun boyundaki bir erkeğe herhangi bir zarar vermemin mümkün olmadığını biliyordum.

Sessizce durmuş beni izliyordu ve ben de rahatsız edici bir gerginlik içinde oturmuş, dilinin ucunda varsa söylemesini bekliyordum.

"Konuşmak ister misin-"

"Hayır." kestim ve gözlerimi sıkıca kapattım, uyandıktan ve artık o durumda sıkışıp kalmadığımı anladıktan sonra bile kâbusun peşimi bırakmamasından nefret ediyordum.

Ama sırtım hala yanıyordu, bu acının sonsuza kadar benimle kalacağını biliyordum, kalıcı bir yoldaş. Bu yaraların iyileşmesi, kabuk bağlaması ve şimdi sürekli bir hatırlatma olarak taşıdığım yara izlerine dönüşmesi aylar almıştı.

Boğazımı tekrar temizledim. "Hayır. yok. Ben iyiyim." Ondan çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Durup hâlâ yanmakta olan ateşe baktım ve daha fazla odun ekleyip körüklemiş olması gerektiğini fark ettim.

"Ne zamandır ?"

Kayalık duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "En azından tahmin edebildiğim kadarıyla birkaç saat. Uyumaya et. Bırak seni ben koruyayım. Yaklaşan her şeyi öldürürüm."

İstemesem de ağzımın kenarının kalktığını hissettim. O böyle şeyler söylediğinde şirret tavrımı korumak zordu.

oldukça tatlıydı. "Bu senin varsayılanın mı?" Kara bir kaşını kaldırdı.

"Herhangi bir tehdidi öldürmek için mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Bunu söylediğini duyduğumda kalçalarımın arasında beklenmedik bir sıcaklık hissettim, sanki beni korumak için şiddete başvurma ihtimali beni tahrik ediyordu.

Aklımı kaçıyorum.

"Öldürüldükten uzun süre sonra bile şeytanlarınızın peşinizi bırakmamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Sesi alçak ve derindi, neredeyse o kadar alçaktı ki onu doğru duyup duymadığımı bilmiyordum. Ama sanki ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi bana baktı, sanki zihnimden görüntüleri koparıp almış ve bana ne yaptıklarını kendi gözleriyle görmüş gibiydi.

Ağzımı açtım, ne söyleyeceğimden emin değildim, çünkü gerçek şu ki, Sebastian'a açılma ihtimali kulağa o kadar da yanlış gelmiyordu. Kalbim acımı paylaşmak, birinin bana sarılmasına ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesine izin vermek için haykırıyordu. Ama korkuyordum, kontrolü kaybetmekten korkuyordum, onunla değil, kendimle.

Olanların sonsuza dek şu anda kim ve ne olduğumu belirlemesine izin vermek istemedim.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim çünkü bunları ona, hatta hiç kimseye nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Ama o garip sessizlik daha fazla bozulmadan gözlerimin açıldığını ve bir şokun kapladığını hissettim.

Anında onda bir değişiklik hissettim. Gerginleşti, buz gibi hava patladı, hırıltısı yankılandı.

O kadar hızlı kalktım ki, mağaranın girişine doğru ilerlerken tökezledim ve kendimi duvara tuttum.

"Ne oldu? Sorun ne?" Önüme geçip benimle hissettiği görünmez tehdit arasına girerken sesi sert ve tetikteydi.

Uzanıp bir elimi göğsünün ortasına koyarken düşünmüyordum, kendimi destekliyordum ya da belki de onu geri itmek içindi, böylece yoluma çıkmayacaktı.

Ama onun sert ve sıcak göğsünü avucumun içinde vücudum şarkı söylemeye başladı. Onun da bunu hissettiğini biliyordum çünkü kalbi avucumun altında daha hızlı atmaya başladı ve keskin nefesini duydum.

Ona baktım, sonra elimin durduğu yere baktım, aynı anda içimde yoğun bir sıcaklığın hareket ettiğini hissederek kabaca yutkundum.

"Yükünü taşımama izin verir misin?" dedi usulca ve eğildi, nefesim daha sert ve daha hızlı çıkıyordu, odağım dudaklarına odaklanmıştı.

O tanıdık sıcaklığın bacaklarımın arasına yeniden yerleştiğini hissettim.

Hareket edemedim. Hareket istemedim.

Ama inlediğinde ve dudaklarının aralanışını izlediğimde, dişlerinin uzamaya başladığını gördüğümde, bir adım geri çekilip başımı sallarken üzerime soğuk bir su sıçramış gibi hissettim.

"Bak," dedim kendi sesime bile benzemeyen bir sesle. Dikkatini benden ayırmadı ama sonra sinirli bir ses çıkardı ve mağara girişinden dışarı baktı.

İkimiz de kendimizi kontrol altına almaya çalışıyorduk. Ben de onun görüş açısını takip ettim. İkimiz de orada öylece durmuş, içine itildiğimiz vahşi doğanın uçurumuna bakıyorduk.

"Güneş battı."

Bu da bu mağaradan çıkmak anlamına geliyordu.

Bölüm ALTI

Sebastian

I Ada bana paralel bir boyuta sürüklendiğimizi söylediğinde ne beklediğimden emin değildim.

Çünkü Buna rağmen Ben olsam yaşadı içinde ve
ŞEHİR için en çok . benim

Varoluş, gerçek evim etrafını çevreleyen sık bir ormanla ıssız bir yerin ortasındaydı. Ve şu ana kadar burada gördüklerim de farklı görünmüyordu.

Solumuzda dağlar vardı, koyu renkli kayalardan oluşan büyük kuleler benim bile ölçemeyeceğim kadar yükseklerle ulaşıyor gibiydi. Sağımızda ise sık bir orman vardı, ağaçların tepeleri ağırdı ve karanlıktan neredeyse siyah renkte görünüyordular.

Öteki Dünya, insan ya da bu düzleme özgü başka bir yaratık görmemiştim. Ama kokular farklıydı. Daha keskin, boğazımdan aşağı damlamadan önce burnumun arkasına çarpıyordu.

Mağaradan çıkarken nasıl bir plan yapacağımıza hızlıca karar vermemiz gerekiyordu çünkü ne kadar karanlıkta kalacağımızı bilmiyorduk. Bu yüzden çıktığımız geçidin olduğunu varsaydığımız yöne doğru geri dönmeye karar verdik.

Karanlıkta bir atıştı - çok ironikti - ama bu dünyanın arazisini ya da güneşten ne kadar korunabileceğimizi bilmemek bize birkaç gerçekçi ve güvenli seçenek bıraktı.

Bir kez daha Ada'ya odaklandım, bir şey olursa diye önden gitmek istememe rağmen ısrarla önden gittiği için öfkelendim.

ve onu güvende tutabileceğim herhangi bir tehlike.

İnatçıydı, dişimdi, ufak ama sertti ve bu beni daha önce hiç deneyimlemediğim kadar tahrik ediyordu.

Bir can almanın verdiği heyecan, bir bedeni kurutup kanını iğtiğimde duyduğum doygunluk hissi bile onun bana hissettirdikleriyle kıyaslanamazdı.

Ona bakmak bile bana muazzam bir zevk veriyordu.

Benden kaçmak, ben burada yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Bu beni çileden çıkarıyordu. Gğsm yırttı ve kalbimi yerinden söktü.

Böyle hissetmeye, hatta *herhangi bir* şekilde hissetmeye alışık değildim. şimdiye kadar hissettiğim tek şey sadakatti. Kardeşim Kane'e. Amerikan

Vampir Konseyi'ne ve kuzenim ve konseyin lideri Adryan'a.

Ama sonra işte buradaydım, hisler ve duygular hissediyordum, beni çılgına eviren sert ihtiyaçlar ve istekler vardı.

Ne yaptığını biliyordum, kendini korumak için beni uzakta tuttuğunu biliyordum. Gözlerinde o ihtiyatı görebiliyordum ve bu fikir kâbustan çığlık atarak uyandığında daha da pekişti. Ne kadar zamandır Meclis'le birlikte olduğunu bilmiyordum ama dişime zarar verdiklerini biliyordum.

Muhtemelen ona ağza alınmayacak şeyler yaptıklarını, küçük Fae eşime geri dönüşler yaşayana kadar işkence ettiklerini biliyordum. Onu ağlattılar çünkü ona verdikleri acıyı ve korkuyu hatırlıyordu.

Onları tekrar ldrebilseydim, her birinin kalbini seve seve söker ve adak olarak önünde bir yığın yapardım.

fkem içimde ağırlaşmıştı, dizginlemekte zorlandığım canlı bir varlıktı.

Aslında, eşimin incinmiş olmasına duyduğum öfkeyle o kadar meşguldüm ki, çevremize dikkat bile etmiyordum.

Bu boyutun yemyeşil ve dağlık olduğu gerçeği bir yana, Ada'ya odaklanmıştım.

O ilerlerken bakışlarım tam olarak oraya takıldı. Giydiği pantolon koyu renkti ama vücuda tam oturuyordu ve görüşüm kristal berraklığındaydı, böylece kışının mükemmel yuvarlak tümseklerini seçebiliyordum.

Yokuş yukarı yürüyorduk, etrafımızı kayalar sarmıştı ve sağımızda sık bir orman vardı. Solumuzda ise diğer her şeyi engelleyen dağlar vardı.

Tökezledi ve ben hemen uzandım, elimi minik beline doladım ve onu düzelttim.

itti ama yüzüme bakma zahmetine katlanmadan teşekkür mırıldandı. Dişlerimi sıktım, ilgisizliği yüzünden ona olan arzumun arttığını hissettim.

"Burada değilmişim gibi davranmak zorunda olmadığını biliyorsun." Uyandığımdan ve Ada'yla tanıştığımdan beri çok uzun zamandır söylemediğim kadar çok şey söylemişim.

Yalnızdım ve kendi başıma kalmayı tercih ederdim.

Kuzenimin emirlerini yerine getirdim ve aldığım tek keyif öldürdüğüm zamanlardı. Çoğu şey hakkında öyle ya da böyle bir fikrim yoktu ve geride durmaktan, izlemekten ve öğrenmekten, dinlemekten ve gözlemlemekten memnundum.

Ve kendimi eşim hakkındaki en küçük ayrıntıyı bile bilmek isterken buldum. Tanrının unuttuğu hayatıma girdiğinden beri başka bir canlıya -hatta hiçbir şeye- bu kadar bağlanmamıştım.

Nereli olduğunu, nasıl büyüdüğünü bilmek istiyordum. En sevdiği kokunun ne olduğunu, gün doğumunu gün batımına tercih edip etmediğini bilmek istedim.

Elbiselerini yırtıp o kaymaktaşı tenine bakmak, vücudunu burnunun kenarına serpiştirilmiş aynı çillerle kaplı olarak hayal etmek istedim.

"Orada olduğunu biliyorum. İnan bana." Son kısımda sesi yumuşadı, sanki duymamı istemiyormuş gibi.

Sikim inanılmaz kalınlaştı.

Uzandım ve kendimi ayarladım, aletim sadece sesini duyunca zonklamaya başladı. Hayatımda ilk kez ereksiyon olmak, herhangi bir erkeğin beynine kısa devre yaptırmak için yeterliydi.

Tekrar tökezledi ve ben de dişlerimi göstererek ilerleyip önünde durdum. "Dinlenmen gerek. Durmadan seyahat ediyoruz."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Ben iyiyim. Devam etmek istiyorum." Beni iterek geçmeye çalıştı ve ben yine homurdandım. Ada'nın alnında ter lekeleri vardı, nefes almakta zorlanıyordu, yanakları efordan kızarmıştı ve midesini duyabiliyordum hırlıyor.

Arkadaşımla ilgilenilmiyordu ve bu benim hatamdı. Buna bir son verecektim. Ve bunun için benden nefret etse de etmese de, kendini hasta etmesine izin vermeyecektim.

"Hayır dedim." Sözlerimde, hemen durmasını sağlayan belirgin bir saldırganlık vardı.

Nefes nefese kaldı, ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı.

"Affedersiniz?"

Her ne kadar bunu bir soru gibi ifade etse de, öyle olmadığını biliyordum. "Biraz ara vereceğiz. Hepsi bu kadar." Etrafımızı sürekli tarıyordum ve o lanet olası ölüm topunun çok yakında, yaklaşık on dakika sonra gelmesi ihtimaline karşı bizi koruyacak küçük bir çıkıntı olduğunu biliyordum.

Ondan hiçbir saldırganlık gelmemesine rağmen ona baktım. İnsanların söylediğim şeyi söylediğim anda yapmamasına alışık değildim, bu yüzden bir parçam çok sinirliydi. Ama bundan daha fazlası... çok tahrik olmuşum.

Gözlerini bana dikti ve dudaklarını büzdü; bakışlarım şakağından aşağı süzölmeye başlayan ter damlalarına kaydı.

Koyu kızıl saçları başının tepesinde dağınık bir topuz haline getirilmişti ve tutamlar alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

Kendimi durduramadan önce - çünkü onun için açlıktan ölüyordum -Uzandım ve parmağımı o ter damlasında gezdirdim.

Nefes aldı ama hareket etmedi ve bu beni çok memnun etti.

Elimi dudaklarıma götürüp parmağımı ağzıma almamı izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dişimin tuzlu özü dilimin üzerinde patladı ve kendimi durduramadan önce benden düşük bir zevk mırıltısı geldi.

Dişlerim ağrıyor, sikim zonklıyor ve ona daha yakın olma ihtiyacından sayıkladığımı hissediyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve dudaklarını yaladı.

Kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor ve göz bebeklerinin ne kadar şiştiğini görebiliyordum.

"Kader bana eş olarak bir sapık verdi."

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve başımı sallarken güldüm. "Benim kadını çok ateşli."

Onunla yaşadığım bu itiş kakış beni daha da tahrik ediyordu ve bacaklarımın arasındaki lanet olası çelik boru Ada'nın kolayca çiftleşmeye boyun eğmeyeceğini sürekli hatırlatıyordu.

Ve lanet olsun, bu sikimi sertleştirdi.

Beni ne kadar çok istediğini ama Ada üstünlüğü elinde tutmak istediği için benimle dişe diş mücadele ettiğini hayal etmek öyle bir afrodisyaktı ki, bir adım daha yaklaşarak onu sıkıştırdım.

"Vay canına, kişisel alan hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Benden uzaklaştı ve döndü, ama gidecek başka yeri kalmayana kadar ilerlemeye devam ettim çünkü kayalık dağ yamacı kaçmasını engelledi.

Yüzüme bir gülümseme yayılmasına izin verdim, kendimi avımın karşısındaki avcı gibi hissediyordum.

"Küçük bir penis enerjisi yayıyorsun."

Gözlerimi ona dikmeden önce gözlerimin kızardığını hissettim. "Buna büyük penis enerjisi deniyor ve bende bu boktan fazlasıyla var."

Ondan gelen zarif, küçük homurtu beni sırtmaya itti.

"Dostum, , değil mi?" Çenesini yukarı kaldırdı ama göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü görebiliyordum.

etkilenmek istemiyordu ama havanın onun merakı ve arzusuyla doygun hale geldiğini kokladım.

"Bunu söyleyen bir erkeğin aşağıya hafif bir şeyler indirdiğinden eminim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Oh. Lanet bir meydan okuma.

O zaman ilkel bir ses çıkardım ve onu gerçekten sıkıştırdım, ama dikenli arkadaşım onu korkutarak tahrik etmediğimi göstermeye çalışarak yerini korudu.

Belini kavradım ve onu öne doğru ittim. Öfkeli bir soluk onu terk etti. Bileğini kavradım ve elini vücudumuzın arasına sokarak avuç içini aletime bastırdım.

Dişlerimi göstererek eğildim, gözlerimin gerçekten kızardığını hissediyordum. "Küçük bir şey paketliyormuşum gibi mi hissediyorsun, tatlım?"

Eli zonklayan sikime karşı küçüktü ve lanet olsun, inanılmaz hissettiriyordu.

Gözlerinin genişlemesi, nefesinin kesilmesi ve parmaklarının - şüphesiz istemsizce- kolana doğru kıvrıldığını hissetmesi bana doğruyu söylediğimi bildiğini gösterdi.

"Ben büyük bir erkeğim... her açıdan." Yakınına ve bakışlarımı ağzına indirdim, dudakları dolgun ve pembeydi, hafifçe ayrılmıştı.

Göğsü kabarıyordu ve tişörtünün çok ince kumaşının altında sıkı meme uçlarının boncuk boncuk olduğunu görebiliyordum.

"Benimle istediğin kadar savaş, ama bu konuda boyun eğmeyeceğim. Güvenliğiniz ve refahınız her şeyden önce gelir."

"Söyleyecek çok şeyin var," dedi nefes nefese.

Diğer elimi başının yanındaki kayalığa koymuştum, tüm bedenim onu hapsetmişti. Kahretsin, bana kıyasla çok küçüktü, içimde öldüğümü düşündüğümde beni hayata döndüren bu küçük bebek.

"Sen hayatıma girene kadar hiçbir şey söylemememe gerek yoktu."

Ağzını açtı ve muhtemelen bana ukalaca bir cevap vereceğini biliyordum. Ama uzaktan gelen bir yaratığın kükreme sesi ve ardından acı çektiği belli olan bir hayvanın çığlığı etrafımızda yankılandı ve o da ağzını kapattı.

Gözlerini kırptırarak tekrar odaklandı ve benim iri bedenime bakabildiği kadarıyla etrafına bakındı.

Yavaş bir nefes vermeden önce yutkunduğunu duydum. "Belki de biraz ara vermek o kadar da kötü bir fikir değildir."

Yüzümdeki ifadenin her zamanki soğukkanlı ve kayıtsız tavrım olduğundan emin olarak sırtışıma kendime sakladım.

"Ama açıklığa kavuşturalım, bu molayı veriyorum çünkü ayaklarım ağrıyor ve terleyebileceğimi bile bilmediğim yerlerde terliyorum."

Ellerini göğsüme koydu ve itti, ama yarım yürekliydi ve parmak uçlarının göğüs hafifçe battığını hissettiğime emindim.

Ama onu rahat bıraktım ve bir adım geri çekildim.

Her ne kadar odak noktam eşim olsa da, duyularım etrafımızdaki her şeye uyum sağlamıştı. Derin bir nefes aldım, kokuları inceledim ve herhangi bir tehdidi saptadım. O sesi çıkaran yaratık ya da yaratıklar her neyse, oldukça uzaktaydı, bu yüzden Ada'ya karşı herhangi bir tehdit hissetmedim.

Bir adım daha attım ve soluma, çıkıntının olduğunu bildiğim yere baktım. Sonra sağ tarafa baktım. Yürüdüğümüz yolun ileride kıvrıldığını ve ona doğru geri döndüğünü görebiliyordum. Elimi sırtının ortasına koyup ona ilerlemesini işaret ettiğimde keskin bir nefes daha çektiğini duydum.

"Burada bir şey olup olmadığını görmek istiyorum," diye mırıldandım.

Güvende olduğundan emin olmak için önden gittiğimde bana karşı koymadı ya da şikâyet etmedi. Dik tepeyi tırmanıp köşeyi döndüğümüzde, dağın yamacının bir kısmının oyulmuş olduğunu görebiliyordum. Çok büyük bir açıklık değildi ama sığınaktan daha iyiydi. Ada'yı burada çok daha etkili bir şekilde koruyabilirdim.

"İşte," dedim ve ona içeri girmesini işaret ettim, ancak içeride yaşayan bir şey olması ihtimaline karşı önden giden ben olacak şekilde yerimizi değiştirdim. Nemli toprak kokusunun yanı sıra başka bir koku daha aldım. Tatlı su.

Mağara sadece üç metre derinliğindeydi ama onu içeri götürdüğümde, mağara hafifçe sağa doğru kıvrılırken suyun kaynağını görebiliyordum. Yirmi metre kadar geride küçük bir havuz vardı; su sürekli akarak koyu renkli kayadan aşağıya, gövdedeki çanağa damlıyordu.

Bölgeyi gözden geçirdim, burada yaşayan bir şey olmadığından, şimdilik güvenli ve emniyetli olduğundan emin oldum.

Ada'nın arkamda olduğunu hissedebiliyordum ve içimi yoğun bir zevk heyecanı kapladı. Her ne kadar birbirimize uygun değilmişiz gibi davranmak istese ve bana karşı kayıtsız olsa da, içgüdüsel olarak onu koruyacağımı da biliyordu.

"Burada kalıp dinleneceğiz." Ona baktım ve Ada'nın su dolu havuza baktığını gördüm, yüz ifadesinde neredeyse bir özlem vardı.

Kaymak gibi tenine kir bulaşmıştı, giysileri yer yer yırtılmış ve parçalanmıştı ve kendi ihtiyaçlarımdan önce onunla ilgilenmediğim için kendimden nefret ediyordum.

Ve bu ihtiyaçlar ona dokunmak, onu koklamak ve ona yapacağım tüm pis Şeyleri düşünmek anlamına geliyordu.

Ben de gidip ateş yakmak için bir Şeyler topladım. Bu ateş mağaranın ortasında , suyun yanına gittim, onu hissettim, kokladım ve sonunda tadına baktım.

Güvenli olup olmadığını görmek için en akıllıca sonuç değil, ama sırf onun ihtiyaçlarını karŐılamak için kendimi on kez zehirleyebilirim.

Onun için güvenli olduğunu hissettiğimde mağaranın girişine doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Hava hâlâ karanlık olmasına rağmen, ufukta belirmeye başlayan alaca gün ışığının ipuçlarını görebiliyordum.

"Orospu çocuğu," diye . Tam zamanında yetiŐmiŐtik.

"Ne oldu? Neyin var?" Bir an sonra yanımdaydı ve etrafı tarıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi nefes nefese ve kuŐkuluydu.

Sinirli bir nefes çekti ve döndü, ateşin önüne oturmadan önce mağaraya doğru yürüdü.

Ada bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine dolayarak çenesini dizlerine dayadı ve alevlere baktı.

DıŐlerimi sıktım, bu hayal kırıklığı hissine alışık değildim. Söz konusu Şeyler tamamen kontrolüm dışında olsa bile, eşime ihtiyaç olan her Şeyi ve her Şeyi veremeyeceğim gerçeği beni .

Bir Otherworlder nasıl aklı başında kalabilir?

Demek çiftleşmenin anlamı buydu, tüm dünyanızın tek bir kişinin etrafında dönmesi.

Onların sesiyle, yüzlerindeki arzu ve ihtiyaç ifadesiyle ve parmaklarının teninize dokunuşunun vaadiyle yaşayıp öleceğinizi bilmenin anlamı buydu.

Mağaradan ve yükselen güneşten uzaklaşıp Ada'nın yanına döndüm. Bana baktı ve gözlerine yansıyan bir kavga görmeyi bekledim ama onun yerine göğsümü sıkan bir umutsuzluk gördüm.

"zr dilerim. Söz veriyorum bu benim tek öfke nbetim." Nefes verdi ve esprisiz bir kahkaha attı. "Böyle davranmak için çok yaŐlıyım ama kendimi... aklıma gelen tek kelime hüsrana uğramış hissediyorum."

Gözlerini kapattı ve parmaklarını gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Sadece yorgunum. Ve açım." Tekrar bana baktı. "Ve şu anda bir köpük banyosu için adam öldürebilirim." Homurdandı.

Herhangi bir ifade göstermedim, sadece başımı eğdim ve onu izledim, ateş ışığının yakut kırmızısı bukleleri boyunca nasıl oynadığını ve çillerinin gölgeli mağarada nasıl biraz daha koyu görüldüğünü gördüm.

Tanrım... çok etkileyiciydi. *Ve o tamamen benim. Sadece benim.*

Kenara koyduğu çantaya doğru yürüdüm ve karıştırmaya başladım. Protein barlarından birini ve su matarasını alıp ikisini de ona uzattım.

Yavaşça uzandı ve onları aldı. "Teşekkür ederim," dedi usulca. "Sen de bir şeyler yemelisin." Çubuğu ikiye böldü ve bir kısmını bana uzattı.

Başımı salladım. "Sen ye." Tartışmak için ağzını açtı ama başımı sertçe sallayınca dudaklarını kısıtıp kapattı. "Ben sadece seninle ilgilenmek istiyorum." Bununla birlikte döndüm ve havuzun bulunduğu küçük ön odaya girdim.

Su ılıktı, bu da bana derinlerde bir kaplıca olabileceğini söylüyordu.

Uzanıp gömleğimin alt kısmının bir bölümünü yırttım, küçük havuzun taş kenarına koydum ve onun oturduğu yere doğru yürüdüm.

Ada barın yarısını yemişti ve diğer yarısını paketleyip çantasına geri koyarken sessizce izledim. Benim kadını zekiydi.

"Gel Ada." Başını kaldırıp bana baktı, o koyu kızıl kaşları yine aşağı doğru çekilmişti, şarap rengi saçlarının ağırlığından minik sivri kulakları görünüyordu.

Tartışmamasına şaşırdım, sadece yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

"Neler oluyor?"

Havuzu için kenara çekildim ve gömleğimden çıkardığım bez parçasını işaret ettim.

"İstersin diye düşündüm. Yıkanman bir parça bezim var. Ben diğer mağarada kalacağım.

mahremiyet." Bir anlığına ona baktım, bencilce bir tepkiydi çünkü ona bakmayı seviyordum.

Bana hayat verdi, ciğerlerimi oksijenle doldurdu. Damarlarımda kan dolaşıyordu. Benimle o kumaş parçası arasına baktı, sonra bakışlarını tişörtümün kesildiği yere indirdi.

Yutkunurken boğazının çalıştığını ve boğazının dibindeki nabzının hızlı atışını gördüm.

"Kendimi yıkayabileceğim bir şey olsun diye mi gömleğini yırttın?" Sesinin tonundan tepkisini ölçmek zordu ama şaşırdığını yeterince iyi anlayabiliyordum.

Omuz silktilim. "Sadece seninle ilgilenmek istiyorum," dedim tekrar ve dönerek onu yalnız bıraktım.

Sadece birkaç dakika sonra giysilerin çıkarılma sesini ve su sıçramasının yumuşak gürültüsünü duydum.

Vücudum anında tepki verdi. Nabzım atmaya başladı, kaslarım gerildi ve sikim o kadar sertleşti ki zonklamaya ve ağrımaya başladı.

Gözlerimi kapadım ve keskin bir nefes aldım, Ada'yı bulana kadar mağaradaki kokuları tararken burun deliklerim alevlendi.

Kır çiçeklerinin, temiz havanın ve güneş ışığının kokusu sinmişti.

Su sesi devam ediyordu ve zihnimde onun çıplak bedeninin suya girdiğini, porselen gibi çilli teninden boncuklar damladığını hayal ettim.

Sikim sertçe sarsıldı ve kendimi ayarlamak için aşağı uzandım. Avucumun topuğunun uzunluğuna ilk dokunuşunda inledim.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve mağaranın ağzına doğru ilerledim, sikimi çıkardım ve Ada'nın düşünceleri aklımın bir köşesine yerleşmişken lanet bir sapık gibi otuz bir çektim.

Bölüm Yedi

Ada

I Vampire karşı bir şey hissetmek istemiyordum ama yine de sadece şu anda değil, itildiğimizden beri benim için yaptıklarından dolayı göğsümün ortasında bir yumuşama hissediyordum.

bu boyuta birlikte gireceğiz.

Kendimi yıkayabileyim diye gömleğini bile kesmişti.

Havuz oturulacak ve suya dalınacak kadar büyük değildi, bu yüzden kiri pası çabucak yıkadım, elimden geldiğince kurulandım ve aynı kıyafetleri giydim.

Onları tekrar giymenin verdiği *iğrenç* his gerçektir, ama bunun alternatifi Sebastian'ın önünde çıplak dolaşmaktır ve bırakın onları, kıyafetler varken bile onun yanında kendime güvenmiyordum.

Ana alana geri döndüm ama onu ateşin yanında göremedim. Derin bir ses dikkatimi çekti ve mağara girişine doğru baktım.

Onu açıklığın hemen yanında dururken gördüm ama duruşu tuhaftı, omuzları gerilmiş ve öne doğru kıvrılmıştı.

Gırtlaktan gelen bir ses onu terk etti ve yaralandığını düşünerek kalbim güm güm attı.

Sebastian'a doğru koştum, kalbim boğazıma düğümlendi, yaralandığı düşüncesi bile beni paniğe . Ve bunun tek sebebi onun incinmesini istemememdi.

İçinde bulunduğumuz durumla hiçbir ilgisi yoktu. Burada tek başına kapana kısılmış olma düşüncesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Çünkü Sebastian'ın canının yanması fikri bile mideme bir ağrı yerleştirdi ve boğazıma kadar yükselip nefes alamayana kadar buz gibi pençelerini etrafımda dolaştırdı.

Ona ulaştığımda kendimi sabitlemek için uzandım ve kayalık duvara tutundum.

"Sebastian-" Adını kekeleyerek söyledim.

Hâlâ o sert sesleri çıkardığı ve yüzünü bana dönmediği için yaklaştığımı duymadığını biliyordum. Tanrım, ona doğru gelebildiğime ve o farkında bile olmadığına göre gerçekten acı çekiyor olmalıydı.

"Sebastian, iyi misin?"

Sırtı gerildi ve etrafında döndü. Neye baktığımı ve neden o sesleri çıkardığını fark ettiğimde diğer her şey .

Pantolonunun düğmelerini açmış ve kocaman ereksiyonunu çıkarmıştı, kalın, uzun boyu büyük avucunun içindeydi. Tanrım, çok sertti.

Aman Tanrım. Acı çekmiyordu. Mastürbasyon .

Bakışlarımı yüzüne diktim ve elinde tuttuğu şeye baktığımı fark ettim. Yüzüm kavurucu bir sıcaklığa büründü ve utanç içinde gözlerim büyüdü.

Bir an için ikimiz de ne konuştuk ne de hareket ettik. Nefes bile alamıyordum, neye tanık olduğumu anlayamıyordum. Ve sonra o ilk şok geçmeye başladığında, başka bir şey hissettim.

İçimde daha önce hiç hayal etmediğim türden hisler dolaşıyordu. Vücudumu ısıtan, çekirdeğimi sıkılaştıran duygular ve arzular. Isındım, ıslandım ve uyluklarımın arasına karıncalanmalar yerleşti.

Meme uçlarım boncuk boncuk oldu, göğüslerim ağırlaştı ve hassaslaştı ve ben yine onun sikine bakmaya başladım.

Çok büyüktü. Çok uzundu. Ve ucundaki sedefli damla, şaftının alt kısmından aşağıya doğru yavaşça inmeye başlamadan önce daha fazla sızdıkça büyüdü.

Tanrım, neden nefes alamıyordum? Neden ciğerlerime yeterince oksijen alamıyorum?

Sebastian'a baktıkça, yüz ifadesi hafif bir şoktan daha karanlık, daha vahşi bir şeye dönüştü.

Gözleri kapandı ve başını eğerek bakışlarını bana kilitledi. Duruşu neredeyse yırtıcı bir nitelik taşıyordu.

Bana doğru bir adım atarken ondan alçak, derin ve ritmik sesler çıkmaya başladı, neredeyse mırıldanır gibi bir ses.

İçgüdüsel olarak bakışlarım tuttuğu devasa uzunluğa kaydı ve kendini tekrar okşamaya başlamasını izlerken şok olmuş bir ses beni terk etti. Tanık olduğum müstehcen ve ahlaksız eylem karşısında tamamen utanmazdı.

"Yaralandığını sanmıştım," diye fısıldadım ve kendimi bir adım geri atarken buldum.

"Ve sen de beni savunmaya koştun." Cevabı neredeyse duyamayacağım kadar alçaktı ama sesinin ne kadar memnun olduğunu gözden kaçırmadım.

Ben uzaklaşırken ve o öne çıkarken sert bir hırıltı daha çıkardı. Geri çekilmenin sonuçsuz kalacağını biliyordum, sadece avını - beni- takip eden bir yırtıcı olduğu için değil, aynı zamanda gerçekten kaçmak istemediğim için.

Bu an ne kadar çılgın ve tehlikeli olsa da, vücudum ne istediğini biliyordu ve bu da bana her bir santimimi yutmak ister gibi bakan erkekti.

Ne olduğunu anlayamadan sırtımı mağaranın duvarına dayamıştım. Yaklaşıp beni sıkıştırdıkça içimi bir déjà vu hissi kapladı, vücudu o kadar büyük ve uzundu ki arkasındaki her şeyi engelliyordu.

Başımı arkaya doğru eğmiştim, kafa derim kayalara gömülürken bir yandan da şimdi kırmızı kırmızı parlayan gözlerine odaklanıyordum. Yakut rengi parıltı mağaranın içini doldurdu ve kalbimin daha da hızlandığını, nefes alış verişimin zorlaştığını hissettim.

Sağ kolu tek bir anlama gelecek şekilde yavaşça ileri geri hareket ediyordu. Hâlâ kendine dokunuyordu.

Ağzının kenarının yukarı kalkması, bu durum karşısında ne kadar dengesiz olduğumu hissettiğini gösteriyordu.

Ve bundan zevk aldı.

Önümde bu kadar kaba davrandığı, benim yanımda bu kadar samimi bir hareket yaptığı için yüzüne bir tokat atmalıydım ama

tepkimi kontrol edecek gücü kendimde bulamadım.

Ayrıca... Tahrik olmuşum, o kadar ateşliydim ki bunu anlamamasına imkân yoktu. İnsan bile olsa vücudumdaki değişimi görebileceğini biliyordum.

"Seni rahatsız ettiğini bile bile otuz bir çekmeye devam etmek beni ne kadar piç yapar?" Boştaki elini başımın yanındaki taşın üzerine koydu ve eğildi.

Gözlerimi kaçırdım ve güçlü bir erkek vampirin kokusu kafama dolduğunda titreyerek nefes aldım.

Burnunun üst kısmının çene çizgimde gezindiğini hissettiğimde neredeyse utanç verici derecede tahrik olmuş bir ses çıkaracaktım.

Sonra dudaklarının boğazımın kenarından aşağı süzülüşünü, beni koklarken çıkardığı sesi ve son olarak da dişlerinin nabız noktama dokunuşunu hissettim.

İçimden sıcak bir arzu dalgası geçerken birbirine kenetledim.

"Mmm," diye mırıldandı ve ben kendimi sabitlemek için ellerimi duvara dayadım. "Nasıl koktuğunu biliyor musun?" Titreşimleri bacaklarımın arasında hissettiğim alçak bir sesle söyledi. "Benimki. Benimki gibi kokuyorsun."

İnledim, istemsizce çıkan bu ses beni aşağılamalıydı ama bunun yerine güçlendiğimi hissettim. "Ben senin hiçbir şeyin değilim. Ben senin değilim." Sözlerimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum.

"İşte burada yanıliyorsun." Dilinin ucunu nabzımın üzerinde ileri geri gezdirdiğini hissettiğimde nefesimi içime çektim. "Sen benim her şeyimsin."

O kadar yakınımdaydı ki vücut ısısı etrafımı , mağaranın içinde olmanın verdiği serinliği yok etmişti. Onun her parçasının kokusunu alabiliyordum, ona yapışmış olan erkek vahşiliğinin. İkinci bir deri gibi giydiği güçlü hâkimiyeti. Ayrıca vücudumu aydınlatan, karıncalandıran ve içten dışa canlı canlı yanıyormuşum gibi hissettiren karanlık, baharatlı bir alt ton da vardı.

"Benim," diye homurdandı ve titreşimlerin boynumdan merkezime doğru indiğini hissettim.

Tenimi nazikçe ısırdı, sivri dişleri vücudumdaki tüm erojen bölgelerin hızla neden oldu. Elimde değildi

ama vücudumda o dişleri kullanabileceği diğer yerleri düşün.

Düşüncelerimi okumuş gibi inledi ama umursayacak ya da utanacak bir şey bulamadım içimde.

Tırnaklarımı mağaranın duvarına geçirdim, nefesimi tuttum ve sadece dişlerinin ileri geri sürtünme hissinden aldığım zevkin hızla yükselmeye başladığını hissettim.

Tanrım, tenimi delip beni kurutabileceği tehdidi, zevk büyüdükçe ve büyüdükçe gözlerimi açmamı sağladı.

"Kahretsin, seni ısırmayı çok istiyorum." Kalçasını bacaklarımın arasına bastırdı, hafifçe yukarı kaldırarak tam en mahrem baskı uyguladı. "Seni doyasıya içmek istiyorum, sarhoş olana kadar senden içmek istiyorum." Boğazıma karşı mırıldandı. "Uyluklarını ayırmak ve derinlere dalmak istiyorum, sen nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmeyene kadar kendimi tatlı amına sokabildiğim kadar sokmak istiyorum."

İçimde büyüyen bir şey vardı, kalçasını bacaklarımın arasına her bastırışında, sözlerinin boğazımın kenarındaki her hırıltısında daha da yükseliyor ve daha sıkı sarılıyordu.

"Hayatında hiçbir şeye ihtiyaç duymamışken bir şeye ihtiyaç duymak güçlü bir duygudur," diye inledi ve boğazımın kenarını tekrar tekrar yaladı. "Daha önce hiç zevk hissetmemişken arzulamak..." Yavaşça ısırdı, sonra daha sert. "Ve sadece sana şiddetimin cesetlerini sunmak için öldürmek istemek, çünkü seninle ilgilenebileceğimi bilmeni istiyorum, lanet olası dünyayı yok etmek istiyorum."

Sözleri ve dokunuşu nefes kesici, kalp durdurucuydu. Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım, yeni bir arzu ve açlık dalgası akıl sağlığımı çalmaya çalışırken dudaklarım aralandı.

Ve tam içimde büyüyen şey zirveye ulaşmak üzereyken, mağaranın hemen dışında sağır edici bir kükreme duyuldu.

Gözlerimi açtım ve girişe bakarken nefesimi tuttum.

Sebastian önümde kaskatı kesilmiş, koruyucu bir hareketle vücudunu benimkine daha da bastırılmış, o da girişten dışarı bakarken başını yana eğmişti.

Alçak sesle hırıyordu ve tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde pantolonunun içine geri sokuldu ve benimle dışarıdaki her neyse onun arasında bir duvar olmak için döndü.

Uzun süre öylece durduk, nefesim yavaş ve sığdı, çünkü bu dünyada her ne varsa içeri girip bizi parçalara ayırma korkusu çok gerçek bir ihtimaldi.

Bir elini arkasına atmış ve belime dolamıştı, saldırganlığı ve koruyucu vahşi tarafı yükselirken tırnakları artık siyah pençelere dönüşmüştü. Vampirlerin gaddar yaratıklar olduğunu biliyordum, psikotik ve kana susamış olmanın sınırındaydılar ve Sebastian'dan sızan öfkeyi hissediyordum.

Öldürmek için duyduğu heyecanı hissettim.

Orada uzun dakikalar boyunca durduk ve Sebastian'dan gelen tek ses alçak, ritmik hırıltılardı. Ancak görünmez bir tehditle uzun ve gergin dakikalar geçirdikten sonra iri vücudunun hafifçe gevşemeye başladığını hissettim.

Geri çekildi, beni geri çekilmeye zorlarken kendini benimle mağaranın dışındaki tehlike arasında tutmaya devam etti.

Ancak ateşin yanına döndüğümüzde dönüp bana baktı. Burun delikleri genişledi ve gevşedi, göğsü sert nefes alıp verişinden dolayı inip kalkarken bunu defalarca tekrarlardı.

Arkasından mağaranın girişine bakıp hayvani sesler çıkarmaya devam ettiğinden, dışarı çıkıp tehdidi bulma ihtiyacıyla mücadele ettiği .

"Dışarı çıkmak ve her şeyin güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Sesi tırtıklı bir hırıltıya dönüşmüştü ve gevşeyip ellerini iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvırmaya devam etti.

"Sence bizi bir şey mi takip ediyor? Sadece yerli bir yaratık olduğuna eminim."

Hemen cevap vermedi ama sonra tekrar yüzünü bana döndü. Sebastian öne doğru bir adım attı ve şu anda oldukça korkutucu olmasına rağmen geri çekilmedim. Vücudu daha büyük, kasları daha belirgin görünüyordu ve etrafındaki hava buz gibiydi.

Meclis tarafından alınmadan önce hiç vampir görmemiştim, özellikle de aklını kaçırmak üzere olan bir vampir görmemiştim.

Ama eşıme bakarken ve öfkesinin bu mağaranın her santimini kapladığını hissederken, onun türünün neden Öteki Dünya'daki en değişken türlerden biri olarak bilindiğini kesinlikle görebiliyordum.

"Yalnız olmadığımızı hissedebiliyorum. Bizi avlıyor olsun ya da olmasın, burada olduğumuzu biliyor."

Harika. Sanki olduğumdan daha fazla korkmam gerekiyormuş gibi.

Belki de yüzümde zihnimi okuyan bir şey gördü, çünkü hareket ettiğini hissedemeden Sebastian , elleri boynumun iki yanını kavıyordu.

Sakinleştirici bir tavırla başparmaklarını kulaklarımın hemen altında ileri geri hareket ettirdi. Gerçi içimdeki uyarılma kontrol edebileceğimden daha hızlı yükselmeye devam ettiği için kesinlikle böyle bir etkisi olmuyordu.

Bu görünüşte nazik ve samimi dokunuş beni şaşırtmıştı. Çok yumuşak ve şimdiye kadar kendini sunuş biçimine aykırı görünüyordu.

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum, dudaklarım aralanmıştı, nefes alışım artmaya başlamıştı çünkü dokunuşu beni dengesiz ve ruhumu çıplak hissettirmişti.

"Eğer seni incitecek bir şeye izin vereceğimi düşünüyorsan, seni ne kadar şiddetle koruduğumu fark etmek üzeresin."

Nabız noktalarım hafifçe baskı devam ederken yumuşadığımı hissettim.

"Hiçbir şey sana ulaşmak için beni geçemeyecek. Deneyen her şeyi yok edeceğim." Bana bakarken gözleri kıpkırmızı oldu. "Bu dünyada benim seni korumamdan daha tehlikeli bir şey yok."

Tanrım, o bu kadar yakinken düşünemiyordum.

Parlayan gözlerine tam olarak bakabilmem için başımı hafifçe geriye yatırmak için başıma biraz baskı uyguladı.

"Tamam mı?" Bu tek kelimeyi o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, onaylamak için başımı sallamaktan başka seçeneğim yoktu.

O geri çekilirken ben de hava çekiyordum ve alternatif bir boyutta kapana kısılmış olmanın başıma gelen en çılgınca şey olmadığını fark ediyordum.

Bu sosyopat vampirle çiftleşmek bunun da ötesindeydi.

CHAPTER SEKİZ

Ada

I Özellikle de o yarattığı mağaranın yakınında defalarca duyduktan sonra uykuya dalabilmeme şaşırmıştım.

Ama sonra bakıyor at Sebastian Pacing ve hırıltı ve Arada sırada beni bekleyen tehdide gırtlaktan yorumlar ve küfürler savurarak uykuya dalmıştım, ancak şimdi titreyerek, aç ve kötü bir ruh hali içinde uyanmıştım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve hâlâ mağaranın ortasında durmadan yanan ateşe baktım. Ama dışarıda bir fırtınanın koptuğunu duyabiliyordum; rüzgârın uğultusu, yağmurun kayalara çarparak çıkardığı gıcırtilar, sanki bu dünya sadece var olduğumuz için bize kızgınmış gibi.

Fırtınanın sesi mağarada yankılandı ve kendimi daha sıkı bir topun içine çektim ve gözlerimi tekrar kapattım, uykuya geri dönmeye çalıştım çünkü güneş batar batmaz... her nereye gidiyorsak... yolculuğumuza başlayacaktık.

Bir parçam hâlâ burada olduğundan emin olmak için mağarada Sebastian'ı aramak istedi. Ama yakınlarda olduğunu bilmek için onu *görmeme* gerek yoktu. Onu hissedebiliyordum, beni izlediğini hissedebiliyordum.

Tek başına bu bile tüylerimi diken diken etmeye yeterdi.

Düşüncelerimi işgal etmesinden sadece bir an sonra, küçük çakıl taşlarının bir kenara atıldığını duydum. Ben tepki veremedim, o

arkamda uzanmış, kalın kaslı bir kolunu belime dolamış ve beni göğsünün sertliğine doğru çekiyordu.

İçgüdüsel olarak sertleştirdim ama kolu bir bant gibiydi ve beni ona yakın tutuyordu.

Sebastian'ın vücut ısısı anında etrafımı sardı ve ona karşı yumuşama şeklimle savaşmaya bile çalışmadım, sıcaklığının kemiklerime yerleşen buz gibisoğuğa nüfuz etmesine izin verdim.

"Ne yapıyorsun?" Sıkıca , sesimde neredeyse panik vardı.

Ona bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyordu ve soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da bedenimin aklında başka düşünceler vardı.

Hiçbir zaman tam olarak geçmeyen o düşük uyarılma kaynaması bir kez daha yükselmeye başladı.

"Eşimle ilgileniyorum." Parmakları karnıma doğru kıvrıldı ve ben bunun bile ne kadar iyi hissettirdiğini görünce sertçe yutkundum.

Uzun süre konuşmadık ve bedenim gergin olduğu için bulunduğum pozisyonun son derece rahatsızdım. Ona duyduğum arzunun yarattığı bu içsel gariplik kafamı karıştırıyordu.

Ama uygunsuz bir şey yapmaya çalışmadı ve aslında bana sarılma şekli neredeyse nazikti, özellikle de başparmaklarını ön kolumun üzerinde ileri geri okşadığını hissettiğimde.

Aklımı başımda tutmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve yüzden geriye doğru saymaya başladım. Ama onun bu kadar yakınımda hissetmek imkânsızdı.

Eğildi ve omzumdaki saçları itti. Sıcak nefesi boğazımın kenarını gıdıkladığında, burnunun ucunu omzumla boynumun birleştiği kavis boyunca gezdirdiğini hissettiğimde, fiziksel olarak ürperdim.

Nefes alırken çıkardığı sesler ve ardından göğsünden gelen hırıltılı sesler bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu. Kalçalarımın arasına dalga dalga sıcaklık ve ıslaklık yayılırken kalçalarımı birbirine kenetledim.

İşler bu şekilde ilerlerken durumdan sağ çıkamayacaktım. Çünkü her geçen saat

Soğukkanlılığı ve Sebastian'la arasına mesafe koyma ihtiyacı yavaş yavaş yok oluyordu, ta ki yakında bir kütükten başka bir şey kalmayana dek.

"Adil oynamıyorsun." Sözcükler, ben onları durduramadan ağızımdan çıkan fısıltılı bir nefesti.

Kıkırdaması alçak ve derindi ve sesi tatmin olmuş bir erkeğinkine çok benziyordu. Burnunu boğazımda aşağı yukarı gezdiriyor, derin derin içine çekiyordu. Sebastian elini ön kolumdan çekti ve avucunu karnımın alt kısmına yaydı.

"Söz konusu sen olduğunda, kazanmak için tüm kuralları çiğnerim."

Sesinin boğuk tonu beni bu kadar etkilememeliydi. İçimde fiziksel, içgüdüsel bir his vardı.

Ama işte buradaydım, sessizce hiç durmamasını talep ediyordum ve hatta sırtımı eğip kıcımlı ona doğru daha fazla kaldırıyordum.

Çok sert, çok büyük ereksiyonunun kıcımlı kıvrımına girdiğini hissettiğimde yumuşak bir soluk beni terk etti.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımın kabuğuna değiyordu. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" Kalçalarını öne doğru itti ve benden kesintisiz bir inilti yükseldi. "Uyandığımdan beri kaya gibi sertim ve sen altımdaydın, tatlı kanın ağızımı dolduruyor ve boğazımdan aşağı kayıyordu."

Muhtaç bir ses çıkardım ve o da inledi.

"Sen söz konusu olduğunda kendime engel olamıyorum." Sürekli olarak bana doğru pompalıyor, sikini kıcıma sürüyor, aynı zamanda karnıma baskı uyguluyor ve beni ona sıkıca yaslanmış halde tutuyordu.

"Belki de dışarıda her ne varsa buraya gelmemesini sağlamaya odaklanmalıyız." Sözcüklerim dağınık ve bozuk geliyordu. Konuşmak istediğim son şey olmasına rağmen onları zorluyordum.

"Mmm," diye mırıldandı ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni yavaşça, istikrarlı bir şekilde kuru sikmeye devam etti.

Sanki kum yutmuş gibiydim. En basit kelimeyi oluşturmak bile tüm enerjimi alıyordu.

Durmadı ve parmaklarının gömleğimin eteklerine değdiğini, kumaşı yukarı ittiğini hissettiğimde ona durmasını söylemeliydim.

Ben .

Tabii ki yapmazdım.

"Çoklu görev yapabilirim, tatlı kızım," diye fısıldadı ama bu daha çok bir niyet vaadi gibiydi.

Gömleğimi göbeğime kadar itti, iri parmaklarının uçları sıcak ve hafif nasırlıydı, açıkta kalan etimin üzerinde gezdirdi.

Hemen tüylerim diken diken oldu ve aralayarak onu memnun eden bir ses çıkardım, çünkü boynumu emmeye ve şimdiye kadar duyduğum en ilkel sesleri çıkarmaya başladı.

"Bırak da başladığım işi bitireyim."

Aman Tanrım. Ne demek istediğini anladım.

"Durmamı mı istiyorsun? Yoksa benim-"

"Devam et." Bu iki kelimeyi nefes nefese söyledim. Hiç utanmadan. Hem de hiç. Çünkü buradaydım, kışımı onun sert sikine doğru ileri geri bastırıyordum ve bacaklarımın arasına çok fazla ıslaklığın yerleştiğini hissediyordum, iç uyluklarım kaygandı.

"Mmm, benim tatlı kadını. Var olmaktan başka bir şey yapmak zorunda değilsin ve beni çok memnun ediyorsun." Dilinin sıcak ıslaklığı benden bir inilti daha çıkardı. "Benim iyi kızım olmak istiyorsun, değil mi? Beni memnun etmek ve devam etmeme izin vermek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yalvardım.

"Çok iyi gidiyorsun Ada. O kadar iyi ki çelikten daha sertim. O kadar sertleşti ki sikim acıyor." Mırıldandı. "Bir orospu çocuğu gibi döl sızdırıyorum çünkü tek düşünebildiğim yüzümü solgun, çilli kalçalarının arasına gömmek ve sen inip yüzümü ıslatana kadar benim için dökülen tüm o nektarla ziyafet çekmek."

Vay anasını. Edepsiz konuşması beni çileden çıkaracaktı. "O daracık amcıkta dökülen balın kokusunu alabiliyorum." Boğazımın kenarını ısırdı, dişleri o kadar keskindi ki ısırdığı yere bir sızı yerleşti. "Bahse girerim tadın daha da tatlıdır."

Benden çıkacağı kesin olan yaralı hayvan benzeri sesleri bastırmak için dudağımı çekiştirdim.

"Bunu istiyor musun Ada? Beni memnun etmek ve eşime yapmayı hayal ettiğim tüm o iğrenç şeyleri yapmama izin vermek istiyor musun?" Daha fazla ısırma, daha fazla itme... sadece *daha fazla*. "Sana kendini çok iyi hissettireceğime söz veriyorum. O kadar iyi ki asla durmamı istemeyeceksin."

Başımı geriye doğru eğdim ve kendimi ona doğru çevirirken buldum.

"Bana bak," dedi.

Gözlerimi zorla açtım ve onun parlayan kırmızı gözlerine baktım. Diğer elini vücudumda dolaştırdı ve o büyük avucunu boğazımın etrafında gezdirerek hafif bir baskı uyguladı, böylece oksijenimin kesilmesi tehdidi çok gerçektir.

Ve bu beni daha da ıslattı.

Sebastian nefes nefese kalmıştı, sanki maraton koşmuş gibi oflayıp pufluyordu, nefesini tutamıyordu ve tüm bunların nedeni bana dokunmasıydı.

Ağzlarımız o kadar yakındı ki nefes alış verişlerimiz bir aradaydı. Son bir santim daha eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmak, acı veren bu ağrıyı dindirmek için bitmek bilmeyen bir istek duyuyordum.

"Bunu istiyor musun, tatlım? İsteddiğini söyle."

"I..." Elini pantolonumun bel bandının altından geçirdiğinde ve gözlerimin kapandığını hissettim, istediğim kadar aşağıya inmedi, ama o kısma *bu* kadar yakın dokunuşunun vaadi benden tüm kelimeleri çaldı.

"Sana zevk vermek beni çok iyi hissettiriyor. Boşalmaktansa bütün gece senin amını yalamayı tercih ederim." Elini bir santim daha aşağı indirdi. "Benim için aç."

Sesinin ağzımda titreştiğini hissettim ve çenemi yukarı kaldırdım, daha fazlası için sessiz bir davet.

"Eğer izin verseydin, bacaklarını ayırır ve ağzımla amına tapardım."

Çıkardığım seslerden ve kıcımları geri itip sikine sürtmekten çok utanıyordum. Ama o kadar sertti ki. O kadar büyüktü ki kendimi durdurmamın imkânı yoktu.

Onun yanında kendimi çok küçük hissediyordum. Ve onun o devasa uzunluğunu vücuduma sokmaya çalıştığını düşündükçe sadece dehşete düşmekle kalmıyor, aynı zamanda sayıkladığımı hissettiğim noktaya kadar beni heyecanlandırıyordu.

Konumumu düşünerek bacaklarımı açabildiğim kadar açtım ama tek ihtiyacı olan buydu.

Sebastian elini tamamen kalçalarımın arasına soktu, ıslaklığımla karşılaştığında bir zevk homurtusu onu terk etti.

"Aman *Tanrım*. Sırılsıklam olmuşsun." Bir parmağını kedi dudaklarımın her iki tarafına kaydırды, geri yukarı hareket ettirmeden önce aşağı kaydırды ve yukarı vuruşta klitorisimi sıkıştırdı.

Titredim ve kendimi onun bileğini kavrarken buldum. Eli hâlâ boğazımdaydı, sanki beni sabit tutan tek şey buymuş gibi tırnaklarım şimdi koluna batıyordu.

"İyi bir kız gibi benim için boşalacaksın." İşaret parmağının ucunu amımın açıklığında gezdirdi ve iç kaslarım kasıldı, içime önemli bir şey sokulmasını istiyordum.

Parmaklarını klitorisimin etrafında dolaştırmak için tekrar yarığımdan yukarı doğru hareket ettirdiğinde, dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısırdım. Sinir demetini işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırdı, hafifçe birbirine sürttü, böylece içimde zevk kıvılcımları patladı ve aklımı başımda tutmamın hiçbir yolu yoktu.

"Şimdi," diye hırladı ağızıma karşı, beni öpmemesine rağmen dudakları dudaklarıma yapışmıştı.

İstediği şeyi ona verirken sertçe nefes alıyorduk.

Kukum kasıldı ve vücudum tutuldu, zevk beni içten dışa doğru ele geçirdi. Coşku, milyonlarca farklı ışık, ses ve enfes his parçasına bölündü.

Ve tam bu zevk doruğa ulaştığında, kendimi sırtüstü yatmış, bacaklarımı pantolonumun izin verdiği kadar açmış ve Sebastian amımı ovuşturup beni tamamen uçurumun kenarına getirirken acımasız buldum.

"*Sebastian...*" Adı boğuk bir sestі, ama boşalırken adını haykırdığımı umursamayacak ya da utanmayacak kadar hislerimin içinde kaybolmuştum.

"Mmm, işte bu, tatlım. Tanrım, beni herkesten daha çok memnun ediyorsun."

Sırtımı dikleştirdim, göğüslerim dışa doğru itildi, meme uçları o kadar sertti ki ağrıyorlardı. Dudaklarıma daha fazla baskı uygulamadan ve dilini ağızımın içine sokmadan hemen önce sulu bir küfür daha etti.

Diline yapışıp emerken kendimi kedi yavrusu gibi hissediyordum, miyavlıyordum çünkü tadı tomurcuklarımın üzerinde yıkanıyordu. Bağımlılık yapıyordu, tadı baharatlı ve tamamen erkeksiydi.

Hayatımda tattığım en güçlü şeydi ve asla doyamayacağımı biliyordum.

Ve parmağının ucunu nazikçe amıma soktuğunda, bir başka patlamanın bilincimin doruklarına ulaştığını hissettim.

İnledi, bana doğru itmeye devam ederken siki kalçama doğru çok sertti. İleri geri. İleri geri.

Kocaman vücudu bir an titredi, sonra başını arkaya eğdi ve o güne kadar duyduğum en erkeksi, en coşku dolu sesi çıkardı.

Lanet olsun, o geliyordu ve biz seks bile yapmıyorduk.

Onu gördüğümde, altın derisinin altında gerildikçe ortaya çıkan sinir ve tendonlara, dişlerinin gözlerimin önünde nasıl uzadığına perçinlenmişim.

Gözlerini açıp bana baktığında, ben de mağaranın zeminine yaslanmış dinleniyordum.

Kırmızısı doğal rengine dönüşmüştü, ağzı hâlâ açıktı ve büyük nefesler çekiyordu. Eli hâlâ kalçalarımın arasındaydı, kalın parmağı amımın içinde sıkışmıştı.

Parmağını çekip aramızda tuttuğunda, orta parmak amımın kremiyle kayganlaşıp uzunluğundan aşağı kayarken küçük bir sıkıntı sesi beni terk etti.

Ağızına götürüp dilini boylu boyunca sürükleyerek vücudumdan çektiği uyarılmayı yalayıp yutarken yüzümün ısındığını hissettim. Sanki hayatında tattığı en tatlı şeymiş gibi inledi.

"Çok iyi." Orta parmağını ağızına götürdü ve büyük bir gürültüyle çekti. Boğazımı saran elini çeneme doğru kaydırды, beni sıkıca kavradı ve ağızını benimkine doğru eğdi.

Dudaklarımın arasına zorla soktuğu dilinin ilk tadı ikimizin de tatlarının karışımıydı. Bu hareket müstehcendi ve durmasını hiç istemedim.

"Bunu her gece yapıyoruz. Ama bir dahaki sefere," diye mırıldandı hafifçe uzaklaşırken, gözlerimin içine bakarken ağızlarımızın emişini bozdu. "Bir dahaki sefere doğrudan kaynağından içiyor olacağım, tatlım."

Söyleyecek bir şeyler düşünmeliydim ama doymuş ve enerjim tükenmişti ve gözlerimin uykudan ağırlaştığını hissettim.

Sebastian'ın yüzündeki memnun ifade yumuşadı ve ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü.

"Benim gibi bir canavarın hayallerindeki kızı elde edebileceğini kim bilebilirdi?"

Bunun üzerine boğazım düğümlendi, ama cevap veremedim - eğer cevap verebilseysem - beni dudaklarımdan öyle yumuşak bir şekilde öptü ki, bu öpücük onu her zaman sarmış gibi görünen sertliğe ters düştü.

"Uyu Ada," diye mırıldandı ve beni göğsüne yayılacak ve sert zeminden uzaklaşacak şekilde düzeltti. "Uyu ve sana göz kulak olmama izin ver."

Ona aşık olmayacağım. Ona aşık olmayacağım. Lanet . Sanırım şimdiden

.

Bölüm Nine

Sebastian

W tekrar harekete geçmiştik. Eşim uyuduğu süre boyunca uyanık kalmıştım ve ona göz kulak olduğumu bilmenin verdiği gurur ve başarı hissi aşılamazdı.

Ve güneş bir kez daha batır batmaz, onu çilli burnunun köprüsünden aşağıya, dudaklarına yumuşak öpücüklerle uyandırdım ve sonunda dilimi dudaklarında gezdirdim.

Benim için inledi ve tatmin olmuş bir kedi gibi sırtını dikleştirdi. Ve gözlerini açıp benimkilere kilitletiğinde gerildi ve içine kapandı.

Ve şimdi benden kaçıyordu. Benden çekinmesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Ve bunun sebebinin önceki gece paylaştıklarımızdan utanması olduğuna emindim.

Bunun onun ilk orgazmı olduğunu biliyordum. İlk kez birine zevk veriyordum, lanet olsun... bir dişiye arzuluyordum. Bu Ada içindi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Memnun olduğum tek kişi o olacaktı, bana bir şeyler hissettirecek tek kadın... herhangi bir şey.

Bu fikre alışması, hiçbir yere gitmediğim gerçeğini kabullenmesi için ona sonsuza kadar zaman tanıyacaktım. O benimdi ve ben de

ve bu sadece böyleydi. Ama söylediğim her kelimedede ciddiydim.

Ona bunu her gece yapacağımızı, uyumadan önce onu boşaltacağımı söylediğimde ciddiydim, çünkü yapmazsak işlevimi yerine getiremezdim. Onun orgazmları bana çok büyük zevk veriyordu.

Aşağı uzandım ve sertleşmiş düzelttim, sikim o kadar sertti ki ağrıyordu.

Onu boşaltırken lanet bir ergen gibi pantolonumun içine boşaldığımı itiraf etmekten utanıyordum. Yüzüne bakıp yanaklarını kaplayan kızarıklığı gördüğümde, zevkle adımı haykırdığını duyduğumda ve parmaklarımı ıslatan am suyunun tadını aldığımda biraz daha boşaldım.

Dişlerimi sıktım ve onun tadını canlı bir şekilde hatırlarken inlememi tuttum... nasıl hayatta kalmak istediğimi.

Kahretsin, uyluğunun iç kısmı boyunca uzanan damarından derin derin içmek istedim. Tanrım, ondan o kadar sarhoş olmak ki ayakta duramıyordum.

Her ne kadar bu durumu için ona tüm hayatımı seve seve verebilsem de, bunun beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyemezdim. İsteddiğimi, istediğim zaman elde etmeye alışmıştım. Ve mükemmel küçük Fae eşim dün gece bana en tatlı zevki vermiş olsa da, bununla çok mücadele ediyordu.

Ada sanki düşüncelerimi okumuş gibi omzunun üzerinden bana baktı, koyu kırmızı kemerli kaşları kendi şaşkınlığıyla aşağıya doğru çekilmişti.

Sırıttım ve gözlerinin arasında daha derin bir çatlak oluştu, sonra oflayıp öne doğru baktı. Derin derin kıkırdadım ve çevremizi sürekli tarayarak hızımı artırdım. Hâlâ portalın olduğunu varsaydığımız yöne doğru gidiyorduk ama başlangıçta ne kadar uzağa fırlatıldığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve bildiğimiz tek şey bunun bir sokaktan başka bir şey olmadığıydı.

"Biliyorsun, tatlı kızım, dün gece olmamış gibi davranmak onu daha az gerçek yapmaz."

Omuzları gerildi ama cevap vermedi, bu da beni daha çok sırtmaya itti.

Şu anda amının ıslak olduğu gerçeğinin kokusunu alabiliyordum, bana olan ihtiyacı her şeyden daha güçlüydü, hatta bağımsızlığını ve çiftleşmemizden uzak durma ihtiyacını bile.

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum."

Sonunda durup bana dönene kadar birkaç dakika daha konuşmadık, elleri kıvrılmış belindeydi.

"Gerçekten mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir kaşımı kaldırdım. Hayatımda ilk kez, eşimi bulduğumdan beri, eğlendiğimi hissediyordum. Hayatımı soğukkanlı ve her türlü duygudan yoksun bir şekilde yaşamak benim varsayılan alışkanlığımdı. Bu... bu farklıydı ama iyiydi.

Benimle kıyaslandığında çok küçüktü, ama beni neredeyse çileden çıkaracak kadar tahrik eden ateşli bir mizacı vardı.

"Yani sen benim için boşalana kadar amını okşarken elimi kalçalarının arasına sokmamışım gibi davranmaya çalışmıyorsun, öyle mi?"

Ağzını kapatmadan önce ağzı açık kaldı ve yanaklarının anında daha da kırmızıya dönmesi, sikimin sarsılmasını ve daha da kalınlaşmasını sağladı.

Ada'nın utancı bir afrodisyaktı ve kendimi bir adım daha yaklaşıırken buldum. Ama elini bana doğru kaldırdığında durdum.

"Bunu seninle yapamam. Şu anda olmaz." Azı dişlerimi sıktım. "Tam olarak ne yapacaksın?"

Bir an sessiz kaldı ve ben de başımı eğdim ama ona odaklanmaya devam ettim.

"Sen benimsin, ben de senin. Ve sen anlayana kadar sana bu gerçeği hatırlatmaya devam edeceğim Ada. Bundan kaçış yok. Kader bizi birbirimize verdi ve kaderden kaçabileceğini sanıyorsan, benim olduğunu inkâr etmene bile izin vereceğimi düşünüyorsan, istediğimi her zaman elde ettiğimi çok yakında öğreneceksin tatlım."

Küçük burnu seğirdi ve çenesini sıkıca kavradığını, dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordum. "Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum, Sebastian."

Kahretsin, ismimin dudaklarından döküldüğünü duymak kulağa hoş geliyordu... özellikle de boşalırken.

Alnını ovuşturdu ve her ne kadar yanına gidip onu rahatlatmak istesem de kendimi tuttum. Konu eşim olduğunda zorba bir piç olacağımı şimdiden söyleyebilirdim.

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum ya da hiçbir şeyle savaşıyorum," diye fısıldadı ve elini pantolonunun paçasını kavramak için indirdi, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. "Sanırım her seferinde hayatımı değiştirecek tek bir olaya odaklanmak istiyorum." karanlık ormanı işaret edercesine kollarını uzattı. "Ve bu cehennem çukurundan çıkmak benim ana önceliğim, her bir parçam artık bir eşim olduğunu kabul etmemi söylese bile ve"- uzaklara baktı ve şöyle dedi

-"Çiftleşmeyi tamamlamak önce gelmeli."

Bunu söylediğini duymak ve beni kaderin ona verdiği uyumsuz bir eş olarak gördüğü için değil, kendini korumak için bununla mücadele ettiğini bilmek beni derin bir zevkle doldurdu.

"Ah, kadını, beni sonsuza kadar memnun ediyorsun." Hayatımda artık önemli olan tek şey . Ve onu sahiplenmeden, boynunu delmeden ve ona işaretimi vermeden ne kadar uzun süre gidersem, o kadar dayanılmaz olacaktım.

Ne kadar kızgın ve çaresiz olursam.

O söz konusu olduğunda daha sahiplenici ve saplantılı oluyordum.

Sırf ona baktığı için bir herifin boynunu kırabilirdim ve henüz dişimi bile talep etmemiştim.

"Yani beni istediğini kabul ediyorsun," dedim kendini beğenmiş bir şekilde ve sııttım, sonra gözlerini devirdiğinde kıkırdadım.

Mükemmel, pembe fiyonk gibi dudakları hafifçe yukarı kıvrıldığında göğsümün ortasına bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

"Bir şey itiraf ederek egonu daha da okşamayacağım." Bana sinsi bir bakış attı. "Seni istediğimi biliyorsun."

Bu cümle o kadar alçak sesle fısıldanmıştı ki neredeyse duymuyordum ama bir saniye sonra kendimi onun tam önünde buldum, küçük bedeninin etrafında dolanırken elim gevşekçe boğazına sarılmıştı. Biraz baskı uyguladım, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm ve küçük dişimin ona umutsuzca vermek istediğim karanlık arzulara kapıldığı gerçeğiyle daha da sertleştim.

Yeşil gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, kendimi o kadar kaybolmuş hissediyordum. "Çok mükemmel," diye fısıldadım ve başparmağımı alt dudağında gezdirebilmek için elimi boynundan yukarı kaydardım.

Keskin bir nefes alırken ağzını araladı.

"O kadar mükemmel ki gerçek olduğuna inanamıyorum..." Eğildim, derin bir nefes aldım ve göğsümün derinliklerinden hoş bir ses çıkardım. "Ya da benim olduğumu." Tam onu öpmek, yere bastırmak ve yüzümü tatlı amına gömmek üzereydim ki, rahat edemeyeceğim kadar yakınımızdan gelen hafif bir cıvıltı sesi etrafımızda yankılandı.

"Sebastian..." diye fısıldadı, sesinde ihtiyat ve belirsizlik vardı.

"Duydum tatlım," dedim aynı yumuşak sesle.

Döndüm ve sırtımı Ada'ya döndüm, bedenimi kalkan olarak kullandım.

"Ben de savaşabilirim." Sesindeki güç gururla dolduruyordu.

Güneş doğduğunda kolay ve hızlı bir şekilde bir mağara bulabileceğimiz kadar dağa yakın kalmamıza rağmen, bu gece ormanın ağaç çizgisine daha yakındık, böylece bize cevap verebilecek herhangi bir şeyi tespit edebilecektik.

Çıtırtı tekrar duydum ve ağaç tepelerine baktım. Karanlıkta net bir şekilde görebiliyordum ama kalın gölgeler ve yoğun yapraklar yine de bir şeyleri tam olarak tespit etmeyi zorlaştırıyordu.

Ses yukarıdan geliyormuş gibi görünse de etrafımızda yankılanıyor, her yöne sıçırıyor, böylece yerini tespit etmek neredeyse imkansız hale geliyordu.

"Belki de gidip bir mağara bulmalıyız?"

Arkama uzandım ve elimi beline doladım, bizi döndürmeye ve her yöne bakmaya devam ederken onu sırtıma doğru çektim.

"Zayıf biri değilim ama neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında da hiçbir fikrim yok ve geri çekilmek en iyi fikir olabilir Sebastian." Cıvıltılar daha yüksek, daha yakın geliyordu. Uzanıp gömleğimi kavradı ve göğsünü sırtıma yaklaştırdı.

"Sizi bir mağarada gözlerden uzak tutmayı ve korumayı ne kadar istesem de, dışarıda her ne varsa bizi takip edeceğine dair bir his var içimde. Onu şimdi halletmem gerekiyor. Onu dışarı çıkarın sizin için bir tehdit oluşturmazın."

Yine o ses geldi, ardından büyük ve ağır bir şeyin yere düşerken çıkardığı çok belirgin ses geldi. Ayaklarımın altındaki titreşimleri hissettim ve yaratığın yöne doğru dönerken Ada'yı arkamda tuttum.

"Arkamda kal ve ağır işleri bana bırak," dedim kısık bir sesle. "Ama hazır ol Ada."

"Ne için?" Sesi fısıltı kadar inceydi. "Her şey için, bebeğim."

Yere düşen şey bize doğru ilerlerken bedenimin gerildiğini hissettim. Ormanın zemininde ilerlerken *çıkardığı güm güm güm güm* sesleri giderek daha gürültülü ve uğursuz bir hal alıyordu. Korku daha önce tecrübe ettiğim bir duygu değildi ama şu anda Ada'nın zarar göreceği düşüncesinin beni boğduğunu hissediyordum.

Ama bu korku, öfkem, vampir tarafım yükselip kontrolü ele geçirdikçe azaldı. Kırmızıyı gördüm, gözlerimden çıkan yakut ışıltısı önümüzü aydınlatıyor ve sonunda bize neyin geldiğini gösteriyordu.

Dişlerimi gösterdim, dizlerimi büktüm ve vücudumun üst kısmını öne doğru ittim.

Ada dehşete kapılmış bir ses tonuyla, "Lanet olsun," dedi.

"Evet, kulağa doğru geliyor tatlım. Geride dur." "O da ne?"

Hiçbir fikrim yoktu ama onu yok edecektim.

Bu şey her ne haltsa, büyük kütle yaklaştı. Vücudu jelatinimsi görünüyordu ve her iki yanında dörder tane olmak üzere yanlara tutturulmuş sekiz dokunacı vardı, her birinin ucunda pençeler vardı. Ağzı keskin bir gaga şeklindeydi ve siyah, boncuk gibi gözleri bana bu şeyin müthiş bir mücadeleye vereceğini söyleyen bir zekâyâ sahipti.

Dokunaçlarını yere vurup kendini ileri doğru çekerken daha fazla cıvıldaama sesi geldi.

"Ben dikkatini dağıtıyorum, sen de saldırırsın."

"B-bekle. Ne?" Ada'nın sözleri beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki bir an donup kaldım ve Ada'nın yana engel olamadım. "Lanet olsun. Arkadaşım daha deli."

Yan tarafa ve en yakın ağacın arkasına kaçtı. Yaratık başını ona doğru çevirdi ve attı, ama ben hücum ediyordum.

Tırnaklarım artık pençeydi, kana susamışlık bedenimi dolduruyordu, bu yüzden tek düşünebildiğim öldürmektir.

"Hey, pislik, buraya gel," diye bağırdı Ada yaratığa.

Canavardan cırtlak bir kükreme sesi geldi ve arkadaşşıma doğru sürünerek ilerledi. Ama bir saniye sonra önündeydim ve her iki yanından tuttum.

Ellerim sümüksü gövdesinden kaydı ve piç dönüp bana doğru hamle yaptı; yüzümden birkaç santim ötede gagasının bir araya gelişinden bir hırıltı *kopardı*.

Geriye düşüp kırımın üzerine kapaklandım ve bok parçası hiç vakit kaybetmeden yerde bana doğru koşmaya başladı. Tam ayağa kalkmış, kalın boynunu kırmaya hazırlanırken yan taraftan bir taş fırladı ve gagasına değdi.

Ada'nın savaş ığlığını duydum ve geri çekilmesi için ona bağırarak kendim kükredim.

"Lanet olsun, dişi. Geri çekil ve eşinin seni korumasına izin ver."

Bir tekme savurdu ve küçük çizmeli ayağını yaratığın vücudunun yan tarafına ıardı, ancak yaratık bir dokunaçla ayakkabısını sardı ve onu yere çekti.

Acı içinde ııklık attığını duydum, kafasının arkaya doğru kırıldığını ve sertçe yere ıarptığını gördüm.

Ve öfke o kadar güçlü, o kadar yoğun hissediyordum ki dilimi kaplayan tadına baktım. "Seni paramparça edeceğim," diye tısladım yaratığa ve o bok parçasını kavrayıp Ada'dan uzaklaştırdım. Ada bir tekme atarak ayağını yaratığın elinden kurtardı ve geriye doğru kaçmaya başladı.

Her elimde bir dokunaç vardı ve sümüksü yaratığın benimle daha sert mücadele ettiğini hissediyordum. Gagaya benzeyen ıenesi yüzüme doğru hamle yaptı ve bana doğru hamle yaparken geriye doğru sarsıldım, cırlama sesi giderek .

"Parçalanmış bedenini ödöl olarak eşime vereceğim," diye öfkelen dim.

Ada ancak savaş ııklığı denebilecek bir ses ııkardı ve elinde salladığı büyük bir dalla ileri atıldı.

Sopa yaratığın yan tarafına ıarpıp kolumu koparmayı kıl payı atlattığında, "Lanet olsun Ada," diye kelimeleri gıcırdatarak .

"Özür dilerim," diye . "Yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz."

Yaratık geniş, yassı kafasını Ada'ya doğru çevirip şaklattı ve Ada çığlık atıp geri sıçradı, sopayı tekrar savurdu ve bu sefer kafatasına isabet ettirdi.

Korkunç bir çığlık attı ve daha da sert bir şekilde sağa sola savruldu, iki dokunacı bacaklarıma dolanarak beni yere indirmeye çalıştı, böylece sırtüstü yatacaktım ve daha avantajlı olacaktı.

Vücudum , kaslarım kalınlaştı. Kulakları sağır eden bir kükremeye vücudumun ölümcül bir yırtıcıya dönüştüğünü hissettim. Düşünebildiğim tek şey dişimi korumaktı.

Sahip olduğum gücün her bir zerresiyle, yarattığı ikiye bölerken tekrar kükredim, vücudu ikiye ayrıldı, içinden ölüm sesleri geliyordu.

Yaratığın iki yarısını da bir kenara fırlatırken yere bakıyordum, damarlarımda dolaşan adrenalini hissettikçe göğsüm inip kalkıyordu. Başka bir şey öldürmek istiyordum. Vücut parçalarımı Ada'ya sunmak istiyordum, böylece onu koruyabileceğimi bilecekti.

Kendimi daha akıllı başında bir seviyede sakinleşmeye başladığımı hissettiğimde -en azından benim için- Ada'ya baktım ve onun bana kocaman gözlerle ve... her yerinde yaratık pisliğiyle baktığını gördüm.

Koyu renkli yapışkan madde onu tepeden tırnağa kapladı; koyu kırmızı buklelerinden, yüzünden ve göğsünden aşağıya damlayan balçık, orman zeminine çarptığında şıpır şıpır bir ses çıkardı.

Uzun süre hareketsiz kaldık ve tek yapabildiğim iğrenç paralel boyut yarattığı iç organlarıyla kaplı zavallı küçük arkadaşına bakmaktı, şu anda olanları yapmamam gerektiğini biliyordum ama yüzümde kocaman bir sırıtışa dönüşen gülümsemeyi durduramıyordum.

"Çok kirli bile olsun," dedim kahkahamı bastırarak, "çok seksi görünüyorsun bebeğim."

Ellerini sallayarak vücudundaki balçığı savurdu ama bu, üzerini kaplayan balçık miktarını biraz azalttı.

Uzanıp parmağımı alnında gezdirdim ve başımı sallamadan önce çamurun büyük bir kısmını aldım. "Bunu düzeltmek yok bebeğim; senin banyoya ihtiyacın var."

Gözlerini kıstı ve ben de dostumun üzerimde kullanmayı sevdiği o ateşli dile hazırlandım ama başını geriye atıp gülmeye başlayınca şok içinde gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

Ada bir elini karnına koydu, neredeyse histerik bir şekilde gülerken gözlerini sıkıca kapattı. Bu bok çukurunda sıkışıp kaldıktan sonra aklını kaçırdığından endişelenmeye başladım ama bir saniye sonra ayıldı ve başını salladı, bana bakarken hala usulca gülüyordu.

"Tek yapabildiğim tüm bunlara gülmek." Ellerini uzattı ve sıırttı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ve tamamen benimdi.

Bölüm

On

Ada

"Y güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?" Yirmi ayak yüksekliğindeki şelalenin beslediği kristal berraklığındaki küçük su havuzuna kayalık çıkıntısından çağlayarak Yukarı akan şelaleye bakarken kuşkuyla sordum da.

"Bu lanet yerde mi?"

Sebastian konuştuktan sonra ona baktım ve gülmekten kendimi alamadım.

"Pek mümkün değil. Ama güzel görünüyor, değil mi?"

İri yarı arkadaşşıma bakarken "onun" aslında ne kadar güzel görüldüğüne dair hülyalı bir iç geçirdim.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladıktan sonra tekrar suya odaklandım. Fakat bir saniye sonra ensemde bir karıncalanma hissettim ve elimi kaldırarak bu hissi sildim. Küçük açıklığın etrafına bakındım ama sık ağaçlardan başka bir şey görmedim. Bu düzlemdeki garip yaratıkların uzaktan gelen çığlıklarından başka bir şey duymadım. Yine de izlendiğimiz hissinden kurtulamıyordum ve bu düşünce kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Sebastian'ın da bunu hissedip hissetmediğini anlamak için ona baktığımda, kendime bakmadan önce onun durumunu gördüğümde tüm endişelerim uçup gitti.

İkimizin de üzerinde yaratık pisliği vardı ve su güvenli olmasa bile, bu pisliği yıkamak için yeterince çaresizdim.

Saçlarımda kuruyor ve her yerimin kabuk bağlamasına neden oluyordu. Çürümüş meyve ve bozulmuş et karışımı gibi korkunç koktuğundan bahsetmiyorum bile.

Gömleğimin kenarını tuttum, tam kaldıracaktım ki Sebastian elini benimkinin üzerine koydu ve başını sallayarak beni durdurdu.

"Kutsal olan her şey aşkına, dişi. Bırak ağır işleri ben yapayım."

Daha önce tam olarak bu cümleyi söylediği zamanı hatırladım ve bu erkeğin beni her şekilde güvende tutmak istemesi - hatta bunu sağlamak için kendi hayatını riske atması - kalbimin yumuşamasına neden oldu.

Sebastian'a yakın olmaktan çok buradan kurtulmaya odaklanmış gibi davranmak zordu.

Çünkü her geçen an tek istediğim kendimi onun kollarına atmaktı, özellikle de bana bu sadık tarafını gösterdiğinde.

"Ağır iş, ha?"

Bana kaşlarını çattı ve tanrılar kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

Nefesini sertçe verdi ve su havuzuna doğru yürüdü. Her tarafı belki on beş metre genişliğindeydi ve lanet bir vaha gibi görünüyordu. Su kristal berraklığında ve maviydi ve aşağıdaki kayalık zemini görebiliyordum.

Çok derin olmaması da bir artıydı, bu da muhtemelen aşağıda sürünen garip yaratıklar olmadığı için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Suya bakmakla ve şelaleden leğene sıçramasını dinlemekle meşguldüm ki hışırdayan giysilerin sesini duydum. Tam Sebastian gömleğini çıkarıp yanına yere bırakırken ona baktım.

Ortaya çıkan bronzlaşmış, sert erkek vampir etini gördüğümde gözlerim büyüdü. Ve vücudum anında tepki verdi.

Ellerinin pantolonunun düğmesine gittiğini gördüğümde kalçalarımı birbirine kenetledim. Fermuarın indirildiğini duyduğumda nefesimi tuttum. Kot pantolonunu indirip sert poposu ve kaslı kalçaları ortaya çıktığında kalbimin çarptığına yemin edebilirim.

Ve işte karşımdaydı, bir metre önümde çırılçıplak duruyordu, vücudunda o kadar büyük bir güç vardı ki, onunla kıyaslandığımda kendimi çok narin ve kırılabılır hissediyordum.

Benim solgun ve çilli olduğum yerde, o güçle yırtılmış zeytin tonlarında bir tene sahipti. Ve tanrılar, vampir dövmelerle kaplıydı, şekiller ve desenler, çizgiler ve sanat eserleri derisine kalıcı olarak kazınmış ve kıyafetlerinin altına gizlenmişti.

Kolunu kaldırdı ve elini gezdirdi, kısa siyah telleri diken diken olana kadar karıştırdı, bunun sebebinin üzerinde kıyafet olmamasına rağmen hala o yaratığın yapışkanının olması olduğunu fark ettim.

Aynı benim gibi.

Ama onun pazusuna, nasıl bükülüp esnediğine, sadece o küçük hareketle ne kadar büyüdüğüne bakarken beynim bir kez daha karıştı.

"Ada," diye hırladı ve sesindeki titreşimleri uzaktan bile hissettim.

Omurgam kırıldı ve şişkin, çok çekici pazusundan yüzüne baktım, ancak onun zaten bana baktığını gördüm.

Gözleri kıpkırmızı oldu ve yüzünü tamamen bana dönerek tüm o dalgalı, belirgin erkek gücünü ve devasa sertliğini gösterdi.

"Buraya gel ve daha iyi bak Ada," diye içimi sıvıya çeviren o derin, sert sesiyle neredeyse alay ediyordu.

Sebastian'la ilgili her şey için çok hızlı bir şekilde yemyeşil olduğumu fark ettim.

Onun görüntüsü beni *tüm* doğru yerlerden vurdu.

Dokunuşu vücudumda sadece onun evcilleştirebileceğini bildiğim bir ateş yaktı.

Bana bakışı sanki ciğerlerindeki hava, damarlarındaki kanmışım gibiydi... ona akıl sağlığını veren şeyin ta kendisiydim.

Bencil olmak ve etrafımızdaki diğer her şeyi görmezden gelmek istedim. Çırılçıplak soyunmak, hazır bedenimi ona sunmak ve ondan aktığını hissettiğim tüm o karanlık ve lezzetli sapkınlığın beni yozlaştırmasına izin vermek istiyordum.

Tanrım, beni bozmasını istiyorum.

Sebastian'a karşı hissettiklerimi, arkadaşların birbirleri arasında kurdukları bağdan, bizi bir araya getiren bu inkar edilemez bağdan başka bir şey değilmiş gibi gösterebilirdim. Bu sadece kaderdi, alın yazısıydı, ne dersiniz deyin, sonuçta birbirimizden etkilenmemizi sağlıyordu çünkü birbirimizin hayatında olmamız gerekiyordu.

Ama daha fazlası vardı. Evet, çekim yadsınamaz ve her şeyi tüketen bir şeydi ama Sebastian'da beni baştan çıkaran ve cinsel çekimle ilgisi olmayan şeyler vardı.

Zeki ve . Ve onun alaycılığı benimkiyle eşleşti. Birbirimize ters düştük ve sevgi-nefret ilişkisi vardı.

Onu kızdırmıştım ama bu onu daha da cezbediyor gibiydi ve bu da beni tahrik ediyordu.

Çok farklıydık ve bir mıknatısın zıt uçları olduğumuz, bir olana kadar birbirimize yaklaştırılmamız gerektiği açıktı.

Bir adım daha yaklaştım ve durduğu yerden sadece bir adım uzaklaşana kadar bir adım daha attım. Ona baktım, gözlerinin kapandığını gördüm, ifadesindeki açık arzu bana geri yansıdı, böylece gerçek bir dokunuş, beni tutan ve bununla savaşmamamı söyleyen fiziksel bir varlık gibi hissettim.

Uzun bir süre nefes verdikten sonra bir elini çenesinde gezdirdi, avuç içleri yanaklarını kaplayan günlerin birikintisini sıyırdı.

Siyah pençelerinin tekrar küt tırnaklara dönüşmesini izledim ve kırmızı gözlerinin kanayarak tekrar normal hale geldiğini gördüm. Ve hâlâ o kadar uzun ve sert olup olmadığını görmek için *aşağıya* bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Benden uzaklaşıp havuzun kenarına doğru yürürken başka bir şey söylemedi ve suya daldı.

Su yukarı ve bana doğru sıçradı ve saniyeler geçtikçe ve o suyun altında kaldıkça endişem arttı. Kenara yaklaştım ve çömeldim, iri vücudunun neden olduğu dalgalı akıntının ötesini görmeye çalıştım.

"Sebastian?" Önce usulca seslendim, su berraklaştıkça ve onu hâlâ göremedikçe adını daha yüksek sesle haykırdım.

O kadar aniden ortaya çıktı ki ciyakladım ve kığımın üstüne düştüm. Bana sırtırken bronz teninden aşğı sular süzölüyordu.

Ellerini kaldırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirmeden önce yüzündeki su tanelerini ovuşturdu.

Gölümsemesi solduğunda ve bakışlarının göğsüme kilitlendiğini fark ettiğimde kalbimin komik bir şey yaptığını hissettim. Karnım gerildi çünkü neye baktığını, ne görebildiğini biliyordum.

Aşğıya baktığımda tişörtün göğsüme yapıştığını gördüm. Sütyensiz göğsümün müstehcen bir şekilde sergilendiğini gördüm, meme uçlarım kumaşın arasından sert noktalar halinde görünüyordu. Boğulur gibi bir ses çıkardım.

Tişörtü tutup göğsümden çektim ama artık çok geçti. Yaratık yapışkanları ve su, gömleğin göğsüme öyle bir yapışmasına neden olmuştu ki, lanet olası areolalarım açık bir şekilde sergilenmişti.

Yavaşça birkaç metre geriye doğru yüzdü ve ben ayağa kalkarken yutkundum ve siktir dedim. Benimle zaten çok samimi şeyler yapmamış değildi.

Ellerimi gömleğimin kenarına doladım ve yere düşmesine izin vermeden önce yukarı doğru sıyırıp vücudumdan çıkardım.

Sebastian hareket etmedi, olduğu yerde kaldı ve bir yırtıcının avını izlediğini hayal ettiğim gibi beni izledi.

Utangaç hissetsem de göğsümü kollarımla kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Ya güneş doğmaya başlarsa?" Ufka baktım, Sebastian'ın güvende olduğundan emin olmak için duyduğum endişe beni zorluyor ve hissettiğim utangaçlığı yok etmeye yardımcı oluyordu.

"Geçtiğimiz bir mağara var," dedi yavaşça. Kasıtlı olarak. "Şu anda bulunduğumuz yere o kadar yakın ki endişelenmiyorum."

Sesindeki o garip tonu duyduğumda ona baktım. Bana baktı, alını çatıldı, benimki de aynı şeyi yaptı çünkü o anki arzusu gitmişti ve onun yerine başka bir şey gelmişti.

"Ne oldu? Neyin ?"

Başını iki yana salladı, çenesinin altında bir tik zıpladı. "Güvende olduğumdan emin olmak istemen beni belli bir şekilde hissettiriyor." Aşğı baktı, yanağının altındaki o kas hâlâ çalışıyordu.

Sakin ol, kalbim. Benim büyük, kötü vampirim insanların *onunla* ilgilenmek istemesine alışık değildi.

Arkasına baktı ve bedenimi süzdü. Hissettiğim her türlü yumuşaklık gitmişti... ya da o kısa sürede hissetmişti.

Arkasında yaşayan bir varlık gibi arzusu vardı.

"Hepsini çıkar ve buraya gel tatlım," diye mırıldandı ve kendini suya daha da indirdi, artık sadece burnu ve üstü görünüyordu.

Ve durduğum yere doğru yüzerken ne kadar da seksi görünüyordu.

İri ellerini kenarda sıktı, tırnakları toprağa batıyordu. "Devam et Ada. Beni tekrar sormak zorunda bırakma."

Sesindeki hırıltı iç kaslarımı sıktı ve kendimi tereddüt etmeden itaat ederken buldum. Karşısında çıtırçıtlak durduğumda ne bir utangaçlık ne de bir mahcubiyet hissettim.

O beni tamamen çıplak gören ilk erkekti ve ben bunu bir anlamda özgürleştirici buldum. Meme uçlarım büzüldü ve amım tamamen sırlıslık oldu.

Bana bakışlarından, söylediklerinden iç bacaklarımın ne kadar kaygan olduğunu görmemesini umarak kalçalarımı birbirine bastırdım.

Sebastian'da tehlikeli bir şey vardı, ölümcül bir şey, bana hafifçe adım atmam gerektiğini ama aynı zamanda geri çekilmem ve onunla ne kadar ileri gidebileceğimi görmem gerektiğini söylüyordu.

Tam kendimi yavaşça içeri atmak üzereydim ki, tahmin edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde Sebastian kalktı, belimi kavradı ve beni öne doğru çekti.

Dengem bozuldu ve düştüm ama ikimiz de suya çakılırken beni sıkıca kavradı.

Anında suya battık ve gözlerimi açtığımda bana bakmaya başladığını gördüm. Elleri yüzümün iki yanını kavradı ve beni kendine çekip ağzını yapıştırdı. Dilini dudaklarımın arasından geçirdi ve beni öpücüğü kabul etmeye zorladı.

Sadece bu baskınlık bile beni zevkten inletebilirdi.

Dilini yavaşça ağzıma sokup çıkarıyor, bana yapmasını umutsuzca istediğim hareketi taklit ediyordu.

ilk kez sahip olmak istedim.

Bizi yüzeye çekene ve dudaklarımız ayrılana kadar uzun, uyuşturucu dolu anlar boyunca sadece öpüştük, öpüştük ve biraz daha öpüştük. Bir ciğer dolusu hava emdim, ama ağzı tekrar benimkine dönmeden önce bana verdiği tek şey buydu.

Bizi havuzun kenarına doğru götürmek için vücudunu kullandı ve ben de ellerimi omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Dokun bana," diye ısrar edince alt dudağımı ısırdım ve dikkatini çektim. "Hazır olmayacağın bir şey yapmadan önce dokun bana."

Gözlerimi kırıştıtararak tekrar odaklandım ya da odaklanmaya çalıştım ama bu puslu sis beni kör ediyordu, bu yüzden dediğini yapmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Çünkü yapmazsam kesinlikle ölecektim.

"Peki ben neye hazır olmayacağım?" Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Bedenlerimiz arasında sadece bir santim kalana kadar yaklaştı.

"Vücuduna umutsuzca yapmak istediğim tüm karanlık, ahlaksız şeyleri Ada."

İşte yine yaptım, lanet dudağımı geçen seferki gibi derisi kopacak kadar sert ısırdım ve kanın bakırımsı tadı dilimin ucunu kapladı.

"Hmmm," diye mırıldandı ve elini uzatıp başparmağını ağzımın köşesinde gezdirerek kanın yanağıma bulaşmasını engelledi.

"Sebastian," diye fısıldadım ve gözlerimin içine bakarken başparmağını ağzına götürüp kanı emmesini mest olmuş bir şekilde izledim.

"Ahlaksız şeyler, bebeğim. Seni korkutacak şeyler," dedi başparmağının etrafında. Pedin üzerinde daha fazla kan olamayacağını biliyordum ama sanki olmasını istermiş gibi emmeye devam etti.

"Ne gibi?" Göğsüm şimdi onun göğsüne bastırılmıştı.

Parmağını bir kez daha yaladı, müstehcen bir zevk gösterisiyle dilini parmağının üzerinde gezdirdi. "Pençelerimi açıkta kalan derinde gezdirirken ve o porselen eti parçalarken seni ağzından ayak parmaklarına kadar yalamak gibi şeyler."

Konuştukça nefes almak daha da zorlaşıyordu.

"Sonra dilimi o çiziklerin üzerinde gezdirir, kanı yalayıp yutardım çünkü hayatta kalmak için buna ihtiyacım vardı ve senin tadın da çok tatlıydı."

Uzandı ve avucunu boğazıma doğru kıvrıp baskı uyguladı. Gerçek ki, havamın bu erotik şekilde kesilmesi tehdidi hoşuma gidiyordu.

"Ya da daracık amına taşaklarına kadar girip, elimi boğazına dolamak ve sen zor nefes alana ama seni sikmeyi bırakmamı istemeyene kadar yavaşça sıkmak istediğimi."

Biraz daha baskı uyguladığında gözlerimi kapattım. Tanrım, söylediğini duymak neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

"Ya da seni önümde diz çöktürmeye ne dersin tatlım?" Gözlerimi açtım ve bulanık görüntümü temizlemek için hızla kırıştırdım, arzum beni neredeyse sarhoş hissettiriyordu.

"Sonra ne olacak?" Sözlerinin içimde yarattığı bu erotik işkence yüzünden mazoşist olmuştum.

Öne doğru eğildi ve o kadar yaklaştı ki konuşurken ağzı neredeyse tekrar benimkine değecekti. "Boğazının arkasına çarpıp kadar sikimin her bir kalın santimini ağzına almanı sağlayacağım."

İkimiz de sert ve ağır nefesler alıyorduk ve tek istediğim onu tekrar öpmek ve dostumun sonunda beni becermesine izin vermektir.

Çok erken çekip gittiğinde, içim burkuldu ve ürperdim. Bana baktı, omuzları yükselip alçalırken kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi.

"Bacaklarını etrafıma sar, bebeğim."

Bunu anında yaptım, başımın geriye düşmesine izin verdim ve yarığımın arasına sokulmuş sert horozunu hissedince gözlerimi kapattım.

"Benim için ne kadar hazırsın?"

"Çok hazırım," diye inledim, bu sözleri çok kolay söylediğimi fark ettim. Çok, çok kolay.

Kalçalarını ileri doğru itti, tüm o kocaman erkek etini bana sürttü. Coşku kıvılcımları beni tüketti ve tırnaklarımı omuzlarına geçirerek tısladığını duydum.

"İşte böyle, tatlı kızım. Tıpkı benim seni işaretleyeceğim gibi sen de beni işaretle."

Kendini tekrar tekrar bana doğru bastırđı, kalçalarını öyle bir döndürdü ki bu hareket etrafımızdaki suda hafif dalgalara neden oldu. Nefes nefese kalmıştım, içimde dolaşan hislerle tamamen delirmiştim.

Ağzını boynumun yan tarafına yapıştırdı ve etimi ısırmaya başladı, önce yumuşaktı ama kısa süre sonra dişleri derime iyice battı, derimi yırttığını anlayana kadar dişleri daha da derine indi.

İnledi ve bana karşı daha sert itmeye başladı, aynı zamanda dilini boğazımda yukarı ve aşağı sürükledi.

"Sikeyim. Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha bağımlılık yapıcı."

Aramızdaki havayı kaplayan kanımın bakırimsı kokusunu alabiliyordum ve amım sıkıştı, bakire iç kaslarım Sebastian'ın bacakları arasındaki o büyük, kalın siki istiyordu.

Onu daha fazla tanımama gerek yoktu. Olanlar konusunda rahat olmam için zaman geçmesine ihtiyacım yoktu.

Sadece onu istedim. Ve şimdi. "Sebastian..."

Ben başımı kaldırdığım gibi o da başını kaldırdı, bakışlarımız çarpıştı. Dudaklarına kan bulaşmıştı ve eğilip dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim, kanımın bakırimsı tadını aldım.

Dilimi dudaklarının arasından geçirdim, o da kasımı emdi, derinlemesine içine çekti ve nazikçe ısırdı. Dişleri o kadar keskindi ki amım sıkıştı, gerildi ve bir ıslaklık aktı.

"Seni istiyorum." Sözlerim onun ağzında bir iniltiye dönüştü ve bir saniye sonra beni arkasına döndürdü.

Sebastian'ın elini sırtımın ortasında hissettim, kıkım dışarı çıkana ve bacaklarım aralarına sıkışabilsin diye açılana kadar beni ileri doğru itti.

"Ve bana sahip olacaksın. Her santimine."

Arzuma kadar kapılmıştım ki kaldığını fark etmemiştim. Nedenini o zaman anladım.

Alnımı önümdeki çimenlik alana yasladım ve gözlerimi kapattım, bu konuşmayı şu anda yapmak zorunda olduğumuzdan nefret ediyordum.

O andan tamamen uzaklaştı.

Kürek kemiklerimin her birinin üzerindeki yara izlerine parmaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim.

Neye benzediklerini bilmiyordum, kendim de hiç görmemiştim ama onları nasıl aldığıma dair dayanılmaz acıyı hatırlıyordum ve iğrenç olduklarını tahmin edebiliyordum.

"Bunlar ne?" Sesi alçaktı. Çok alçak. Ama aynı zamanda kontrollüydü. Parmağını sol kürek kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra aynısını sağ kürek kemiğime yaptı.

Dokunuşundan ürperdim.

"Yara izleri." Arkamı dönüp kendimi saklamak istedim, çirkin izlerden duyduğum utanç beni küçük düşürüyordu.

"Onları nasıl aldın?" Sesi daha sertti ve ruh halini ölçmek için yüz ifadesine bakmak istedim ama olduğum yerde kaldım ve beni keşfetmesine izin verdim.

Sessiz kaldığımda, arkamdan sert bir ses çıkararak elini benimle yer arasında kaydırdı ve avucunu karnıma koyarak beni geri çekti, böylece onunla aynı hizaya geldim.

Sebastian saçlarımı kulağımdan uzaklaştırdı ve baskın bir sesle, "Bunları nasıl aldığını anlat bana," dedi.

"Onları bana kötü biri verdi." Gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Kabusların..."

Bunu söylediğini duyunca zor bir nefes aldım, mağarada rüya gördüğümü duyduğu o geceyi hatırladım, o geçmişte, kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım.

Sesime güvenemeyerek yavaşça başımı salladım. "Bunu sana kim yaptı?"

"Meclis. Kanatlarımı aldılar." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Onları benden kopardı ve bir kenara fırlatırken güldü." Gözlerimi açtım ve karanlık ormana baktım. "Sırtımın ne kadar , ne kadar yandığını hatırlıyorum." Son kelimedede boğuldum. "Gözyaşlarım yüzünden görüşümün nasıl bulanıklaştığını hatırlıyorum. Ve tüm o gülüşmeler. Çok fazla..." Gözlerimi tekrar kapattım ve tek bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Öfkeyle sildim.

O piçlere üzüntümü vermezdim.

Sebastian konuşmadı, hareket bile etmedi. Her iki avucunu da sırtımın üzerine, kürek kemiklerimin tam üzerine yerleştirmişti.

"Bir Fae'nin kanatları onun için her şeydir. Onlar olmadan bizi biz yapan özümüzden mahrum ." Artık uçamıyordum. Artık beni koruyan ipeksi dokunuşlarını hissedemiyordum.

Bu, sırtımdan kesilip çıkarılmalarından daha kötü bir acıydı.

"Onu öldüreceğim. Sana zarar peşine düşeceğim ve derisini kemiklerinden ayıracağım."

Alnının sırtıma değdiğini hissettiğimde omzumun üzerinden baktım, koca vücudu kamburlaşmıştı, nefes alış veriş düzeni düzensizdi.

"Seni inciten kişiye bunu çok acı bir şekilde ödeteceğim Ada."

Arkamı döndüm ve kollarımı omuzlarına dolayı kendimi ona yaklaştırdığım sırada Sebastian başını kaldırdı.

Birbirimize baktık ve olan bitenle ilgili tüm endişelerimin, geçmişin tüm dehşetinin hiçbir şey kalmayana kadar kaybolup gittiğini hissettim.

O anda kendimi savunmasız ve çıplak hissediyordum ve tek yapmak istediğim başka bir yerde olmaktı. Başka biri olmak.

Ellerimi kafatasının dibindeki ıslak saç tellerine doladım, onu daha yakına çektim ve eti ağzıma almadan önce dilimi alt dudağının üzerinde defalarca gezdirdim.

Hırladı ve kıpırdamadan durdu, sanki kontrolü ele almak, bir kez güce sahip olduğumu hissetmek için bu ana ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ellerini iki toprağa dayamıştı ve toprağı kazdığını duyabiliyordum, elleri sanki dengeyi sağlamak için derinliklerine doğru ilerliyordu.

Dilimi ağzına soktum ve geri çektim. Bunu tekrar tekrar yaptım. Cinsel konularda deneyimsiz olabilirdim ama acemi olmak onu her geçen saniye daha da tahrik ediyordu.

Bu anın nasıl ilerlediğini durduramayacağımın acı bir şekilde farkındaydım. Sonuna kadar gitmek istiyordum. Sebastian'ın ikimizin de yüzleştiği tüm dehşetleri temizlemesine yardım etmesini istiyordum.

Geri çekildiğimde, ellerini kollarımın üzerinden omuzlarıma kaydırıp ve boynumun her iki yanını kaplayarak başımı geriye yatırdı.

Dilini boğazımın sütunu üzerinde, çene çizgim boyunca sürükleyen
oydu ve sonunda beni derinden öptü.

Çaresiz bir sesle mırıldandım, "Eşine sahip çık."

Bölüm ELeVen

Sebastian

N Hayatımda hiç bu kadar vahşi bir sahiplenme, bu kadar güçlü bir... *tüketme* ihtiyacı hissetmemiştim.

Ama küçük mağaraya girdiğimde o gün, damarlarımda asit dolaşıyormuş gibi hissettim.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm kana susamışlıklardan çok daha güçlü olan bu aciliyet, bu bitmeyen ihtiyaç vardı.

Ada bu sözleri fısıldar fısıldamaz sudan çıktım, eşyalarımızı aldım, onu omzuma attım ve mağaraya doğru yola koyuldum.

Yaklaşan güneşin ensemde karıncalanmanın belli belirsiz farkındaydım ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Mükemmel eşimin bir kez daha tadına bakmak için kendimi seve seve yakabilirdim.

Kollarımda sıcak, yumuşak ve uysaldı ve uzanıp kıcının yanaklarından birini avuçladım. Vücudu o kadar küçüktü ki, elim mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış bir yanağı kapsıyordu.

O kadar ileri gitmiştim ki tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum ve beni besleyen tek önemli görev çiftleşmeyi tamamlamak ve sonunda hakkım olanı almaktı.

Ada.

Onu yere yatırıp öptükten sonra -çünkü ona o kadar açtım- hemen bir ateş yaktım, sonra onu tekrar yatağıma aldım.

Silahlar.

"Sana o kadar açım ki doymak bilmiyorum." Ellerimden birini saçlarına doladım ve nemli telleri çektim, parmaklarımın etrafında döndürdüm ve dudaklarımı boğazına için başını geriye yatırdım.

Bir iz bırakacak kadar sert emdim, kırmızı ve mor bir iz. Onu ne kadar arzuladığımın bir kanıtı olarak vücudunun her yerinde olmasını istiyordum.

Fae eşime bakan herkesin, ona dokunacak olurlarsa onları lime lime edeceğimi bilmesini sağlayan bir işaret olacaktı. Memnuniyetle.

Kendimi tutamayıp eğildim ve dilimi boğazının kenarında gezdirerek çilli kaymaktaşı teninde kayan su tanelerini yaladım.

İlkel bir ses çıkardım, eşim olan tuzlu tatlılığın tadına bakarken içimde yükselen hayvani ihtiyaç. Aletim zonkluyor ve dişlerim ağrıyordu.

Tek düşünebildiğim onu yere atmak ve yüzümü kalçalarının arasına gömmektir. Kahretsin, bacaklarını açık tutma görüntüsü, böylece onu parmakla becerirken aynı zamanda femoral arterini delebildim, aklımda canlı ayrıntılarla oynadı.

"Sen küçük tatlı bir şeysin. *Benimsin.*"

Geri çekilip sersemlemiş yüzüne baktığımda, katıksız bir erkek tatmini dalgası içimi doldurdu. Arzusunun kokusunu alabiliyordum, amının ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyordum.

Giyinmeye zahmet etmemiştik. Ne yaptığımı anlaması için ona hiç zaman tanımamıştım. Çünkü onu sudan çıkarır çıkarmaz omzuma attım ve mağaraya yöneldim.

Dudakları öpücüklerimden dolayı pembeleşmiş ve şişmişti. Düzgün göremiyordum, mantıklı düşünemiyordum, elimi saçlarında gezdirerek dizlerinin üzerine çöküp bana bakana kadar onu aşağı indirdim.

Gözleri kapalıydı ve sikimi tuttum, büyük elimi etli uzunluğun etrafına sardım ve ucunu tam ağzına doğrulttum.

Yarık taçtan sürekli sperm akıyordu ve öne doğru eğilip dudaklarına sürdüm, etini tohumumla kapladım.

Vücudunun her yerinde olmasını istedim.

Benim gibi kokmasını, kıvrak vücudunun her santimine sürmesini istiyordum. Her bir santimini kanım ve dölümle işaretlemek, onu ısırik izlerimle kaplamak için can atıyordum.

"Aç şu güzel dudaklarını." Ona muhtemelen hayal bile şeyleri yapmasını emrederken sesimi zar zor tanıyordum.

Ve lanet olsun... Onunla daha yeni başlıyordum. "Ben hiç-"

"Biliyorum." Yumruğumu horozumun tabanına daha sıkı sıktım ve onunla ayrılmış dudaklarını tokatladım. "Bu ikimiz için de bir ilk." İnledim ve sikimin başıyla dudaklarını tekrar şapırdattım. "Ama çok aktif bir hayal gücüm var ve sana yapacağım iğrenç şeyler..."

O küçük pembe dilini sikimi yaladığında keskin bir nefes aldım.

"Benim pis kızım, ağzının benim sikimle dolmasına o kadar aç ki." Mırıldandım. "Ağzının ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar dar olduğunu ya da tadının ne kadar tatlı olduğunu bilecek tek kişinin ben olduğumu bilmek beni çok tahrik ediyor."

Ada dudaklarını ayırırken bakışlarını bana kilitledi. Aletimin başını ağzının üzerinde ileri geri hareket ettirdim, yarıktaki sürekli bir pre-cum vardı ve onu ruj gibi kaplıyordu.

Başını içeri ittim, ağzını daha geniş açmaya zorladım, çenesi hafifçe patladı çünkü ben çok büyüktüm ve ağzı çok küçüktü.

Bir elimi saçlarının arkasında sıkıca tuttum, inç inç içine iterken pençelerim kafa derisini hafifçe kazıyordu. Ada sıcak ve ılıktı. Taç boğazının arkasına çarptığında öğürdü ve ben bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünerek inledim.

"Benim için rahatla. Burnundan nefes al ve yutkun, tatlım." Bunu yaptığında onaylayarak mırıldandım. "İşte benim güzel kızım."

Geri çekildim ve tekrar içeri ittim, ellerini kaldırıp belime dolayana kadar bunu tekrar tekrar yaptım, kör küçük tırnakları kıcımların kenarlarına batıyordu.

Onun sikimde boğulmasını istedim, benimle o kadar dolu olmasını istedim ki zorlukla nefes alabilsin, doğru düzgün düşünemesin bile çünkü beni boşaltmaya çok odaklanmıştı.

Yanaklarını çukurlaştırıp sikimi iyice emerken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölmeye başladığında taşaklarımın sıkılaştığını ve yaklaşan orgazmımın yükseldiğini hissettim.

Yükümü boğazından aşağı ve karnına boşaltmak istiyordum. Ama başka planlarım vardı.

Hayatımda ilk kez bir dışının içine boşaldığımda onun bakire amının derinliklerinde olmamı içeren planlar. Onun rahminin benim özümle yıkandığından emin olacaktım.

"Sadece sen olacaksın. Sadece sen."

Kendimi tekrar onun içine iterken bencil bir piçtim. "Boğazını gevşet dedim bebeğim."

Alabildiği kadarını almasını sağladım ve beni geri itmeye çalıştığında ona bir inç daha verdim.

"Çok iyi gidiyorsun. Sakın durma. Kendimi iyi hissetmemi istediğini biliyorum." Tırnaklarını kıcıma daha da sert geçirirken inledi. "Benim tatlı kızım."

Sikimi ağzına alırken öğürdü ve yanaklarından daha da güzel gözyaşları süzöldü.

Sikimi ağzından çıkardığımda, mağaranın her yerinde yankılanan bir *patlama* sesi duyuldu. saniye sonra onu yerden kaldırdım ve hemen elimi boğazına doladım, diğer elimi de saçlarından sıkıca tuttum.

Sonra yüzünü yalamaya başladım, dilimi dudaklarının üzerinde, çene çizgisi boyunca gezdirdim ve sonunda yanaklarını kaplayan gözyaşlarını yaladım.

Tatlı, tuzlu ve tamamen bana aitti.

"Bunların hepsi benim için mi Ada?"

Nefes nefese kaldı ve başını salladı.

"Evet, öyle. Bana sadece bu gözyaşlarını mı vereceksin, ha?" Başını sallayınca boğazımdan hırıltılı bir ses çıktı.

Miyavladı ve inledi, ben de Ada'nın bana verebileceği her şeye aç bir şekilde onu öptüm.

Elimi kalçalarının arasına soktum, ne kadar sırlıslıkam olduğunu, balının amını ve kalçalarının içini kapladığını hissettim.

"Tanrım, benim için çok ıslaksın." Parmaklarımı kıvrımlarından geçirirken alt dudağını emmeye başladım, parmaklarım onun nektarıyla doymuştu. "Vücudun onu becermem için hazır, öyle değil mi bebeğim?"

Cevap vermedi, sadece çaresiz bir ses çıkardı.

Tanrım, o şimdiye kadar karşılaştığım en mükemmel yaratıktı. Sırf o benim olsun diye şehirleri yerle bir eder, cesetleri dağlar kadar yükseğe yığardım.

Bir saniye sonra onu yere yatırmıştım, şehvet çılgınlığım eşimi becermekten başka bir şeye odaklanmamıştı.

Yüzmekten ıslanmıştık ve mağaranın zemini kirlenmişti ve *Tanrım*, bu şimdiye kadarki en ateşli şeydi.

Dizlerimin üzerinde geriye yaslandım, ellerimi iç uyluklarına koydum ve onu gidebildiği kadar açtım. Amının dudakları aralandı ve ben de bu manzaraya hayran kaldım.

O başlayana kadar bakmaya ve içmeye devam ettim, utangaçlığı açıkça ortaya çıkıyordu.

"Lanet olsun, sen bir manzarasın. Sana bakmama izin ver, bebeğim." "Sik beni."

Sırıttım. "Sadece orada yat ve seni gerçekten güzelce çalıştırmama izin ver. Seni iyi hissettirmek için endişelenmeme izin ver, tatlım."

Bacaklarından birini kaldırdım ve etini emmeden önce dilimi ayağının üstünde, sonra kaval kemiği boyunca, narin dizinin etrafında gezdirmeye başladım.

Dişlerimi ulaşabildiğim her santimine geçirdim, nefes alışını duydum, onu tırmaladığımı, etini parçaladığımı biliyordum. O erotik yaralardan akan kanın lezzetli kokusunu aldım ve onu yalayıp yuttum.

"Tadın çok güzel. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Kalçalarını yaladım ve emdim, ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyordum, ağzımı sulandıran ve dişlerimi sızlatan o kayganlığı.

Sikim zonkluyordu ve sikimden o kadar çok pre-cum kaydığını hissettim ki ortalığı dağıtıyordum.

, onu yemeyi, klitorisini emmeyi ve dilimi amına sokup benim için çözülmesini izlemeyi çok istiyordum.

Bunun yerine onu yalamaya devam ettim, dilimi karnının üzerinde, göbeğinin etrafında ve göğüslerine doğru hareket ettirirken onu kokladım.

Tanrım, göğüsleri mükemmeldi, sıkı ve küçüktü, meme uçları koyu pembeydi, uçları büzülmüştü. Alçak sesle homurdandım ve bakışlarımı kaldırdım, aynı zamanda dudaklarımı meme ucunun etrafına sardım, güzelce ve sertleşene kadar emdim.

"Şu haline bak," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Kalçalarını kaldırıyor ve sikimi içine almaya çalışıyorsun." çekilmeden önce meme ucunu son bir kez yavaşça yaladım.

En yumuşak, en muhtaç sesleri çıkarırken sırtını eğmişti.

"Arkadaşının bu küçük amcığı yalamasını mı istiyorsun?"

Nefes nefese kalmıştı ve cevap vermesini beklemedim. Ellerimi dizlerinin arkasına koydum, bacaklarını yukarı kaldırdım ve göğsüne bastırdım, onu açtım, böylece tüm o kırmızı, şişmiş, ıslak amına iyice bakabildim.

"Çok sulu, bebeğim." Eğildim, eşimin bağımlılık yapan, misk gibi kokusunu alabilecek kadar yakındım ama onunla ziyafet çekecek kadar değil.

Yüzüne baktım, bakışlarımı onunkilerle birleştirdim ve amına tükürdüm. "Daha ıslak olmana ihtiyacım olduğundan değil," diye mırıldandım ve tekrar amcığına tükürdüm, ağızımdan yavaş ve iğrenç bir şekilde tükürük damlamasına izin verdim, bu da sikimin sarsılmasına neden oldu. "Ama bunu seni kızartmak hoşuma gidiyor." Bacaklarının arasına uzandım ve tükürüğü her bulaştırdım. "Muhtemelen bunun iğrenç olduğunu , değil mi?"

Başını salladı ve ben de kıkırdadım.

"Ama küçük amcığın bana aç, öyle değil mi?" Tekrar başını salladı ve ardından bir inilti geldi.

"Sana daha fazla acı çektirmeyeceğim." Bir saniye sonra onun üzerindeydim, am dudaklarını ağızıma aldım, şişmiş küçük klitorisini emmeden önce dişlerimi her iki yanında sürükledim.

Dilimi düzleştirdim, deliğinden amının tepesindeki küçük sinir demetine doğru sürükledim, sonra tekrar aşağı indirdim. Onu sıcak bir günde eriyen bir dondurma külahıymış gibi yaladım.

Ama gelmesine izin veremezdim. Henüz izin vermedim.

Tekrar ayağa , elimi ağızıma götürdüm ve tüm am suyunu topladım, sonra dilimi avucumun ortasında gezdirdim. Gözleri dalgalandı, kapanmak üzereydi.

"Gözlerini benden ayırma, tatlım."

Ellerimi kollarından yukarı kaydırđım, bileklerini kavradım ve kollarını başının üzerine ittim. Bir elimle narin kemiklerinin etrafında tutarken, diğer elimle dizinin arkasına kıvrıldım, bacağını yukarı kaldırdım ve dar deliğine nişan aldım.

Nefes alış verişinin gücüyle karnı çukurlaşıyor, göğüsleri titriyor ve dişlerim o mükemmel et tümseklerinden birinin altını delip sertçe içmek için can atıyordu.

Yüzüne baktım, gözlerinin ne kadar geniş olduğunu gördüm ve "Bunu şimdi durdurmak yok. Sonsuza kadar benimsin Ada." Ve onunla birlikte sert ve hızlı bir şekilde içeri girdim, her bir sert inçimi almasını sağladım.

Sırtını dikleştirirken haykırdı ve anında bana . Dişlerimi sıktım.

Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri tamamen büyümüşü. Minik dişleri o kadar ateşliydi ki eğilip onu öpmekten, dilimi ikiz uçlarında gezdirmekten ve amının tadını ağızımda hissettirmekten kendimi alamadım.

Ayrıldığımda, hala onun içinde çok derindeydim, hareket etmiyordum, sadece vücuduna ne kadar büyük olduğuma alışması için bir an veriyordum.

"Beni ikiye bölüyormuşsun gibi hissediyorum," diye nefes verdi, ama ben onu açık tutmaya devam ettim.

"Evet, öyleyim amına koyayım," diye mırıldandım. "Benim iyi kızım. Sen bana uymak için yaratılmışsın." Sonra yavaşça çekildim, horozumun tabanını kavradım ve ona bakarken o girthy uzunluğunu sıktım. Bakire kanıyla çizgiliydi ve dişlerim daha fazlası için acıyordu.

Kukusunu gerçekten görebilmek için aşağı kayarken kendime engel olamadım. Bacağının en mahrem bulunduğu o kadınsı kıvrım boyunca kan bulaşmıştı. Dilimi gezdirdim, sadece benim olabilecek o bakir ödölü yalayıp yuttum.

"Siktir, tadın çok güzel. Tatlı." Vücudunun uzunluğuna baktım. "Tadın benimki gibi Ada. Her şeyin. Lanet olsun. Benim."

Ayağa kalkıp tekrar bacaklarının arasına yerleştim ve vahşi bir hırıltıyla nazik davranmadan içine girdim.

İçine girerken ayaklarımı yere iyice bastırdım ve olabildiğince derine indim. Göğüsleri titriyordu ve meme uçları sikişimin şiddetinden boncuk boncuk olmuştu.

Bir hayvandım, ona vurmaya başladığımda kendimi kontrol edemiyordum. Ter şakaklarımdan aşağı ve karnına damlıyor, kan lekeleri ve onu kaplayan izlerle karışıyordu.

Kadınımın benim sıvılarım ve ısırik izlerimle kaplı olduğunu görmek muhteşem bir manzaraydı.

Kahretsin, çoktan yaklaşmıştı, benim güzel kızım bana orgazmını yaşatmaya hazırdı.

"Henüz değil, Ada. Sadece tut, bebeğim. Kendini uçurumun kenarında tut." İkimizin de istediği ya da ihtiyaç duyduğu kadar derine inmeden, sığ bir şekilde içine girerken ter görüşümü engelledi. "Ne kadar iyi olduğunu hissediyor musun? Orada kal ve daha iyi olacak." Başımın geriye düşmesine izin verdim ve inleyerek bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Tam sınırda kalmak çok iyi Ada."

Gözlerimi açtım ve tekrar kızıma odaklandım. tamamını içine soktum ve sanki beni inkar etmeye çalışıyormuş gibi başını ileri geri salladı.

"Yapamam. Bu çok fazla. Sen çok fazlasın."

Dışarı çekilip bir kez daha sığ itmeye başladığımda, önce tutarsızca konuşmaya başladı, ama sonra yalvarmaya başladı.

"Tutamıyorum. Artık değil." Dirseklerinin üzerinde yükseldi ve aşağıya bakarak sikimin içine girip çıkışını izledi. "Sebastian."

"Beni ne kadar ıslattığına bak. Sulu amcığın yüzünden berbat haldeyim." Yavaş gittim, onu boşaltmak için çok yavaş. Ama boşalmaya ihtiyacım vardı, kadınımın da öyle.

"O küçük sert klitorise dokun. Hadi dokun. Dediğimi yap."

Elini aşağı kaydırıp o küçük pembe sinir incisini ovmaya başladığında donup kalmıştım. Ve bunu yaptığında, onu gerçekten sikmeye başladım. Nefes alış veriş değiştiğinde ve yaklaştığını anladığımda, ona durmasını emrettim.

İnledi ve kendini yere bıraktı, yalvarırken ağlıyordu.

"Lütfen. Sebastian, lütfen."

kötü bir küfür ettim, onu ters çevirmek için küçük belini kavradım ve Ada'yı elleri ve dizleri üzerinde olacak şekilde ayarladım.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, solgun kıkına baktım, o mükemmel şeftali tümseklerinde bile hafif çiller vardı. "Bunlara bayılıyorum," diye inledim yanaklarını avuçlarken. "Kir içinde bile olsan, şimdiye kadar en ateşli şeysin."

Kendimi durduramadan elimi indirip bir yanağına vurdum ve etinin titremesini izledim. Nefes nefese kaldı ve omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve çılgınca nefes alıyordu.

Parmaklarımı yanaklarından birinin etrafında kenetledim, bronz tenim onun porselen teninden çok daha koyuydu.

"Küçük bir bebek gibisin. Benim küçük bebeğim, tatlım."

Gözlerinin içine bakarken elimi tekrar aşağı indirdim ve önce sol, sonra da sağ kık yanağı arasında gidip gelmeye başladığımda kendimi durduramayarak ona şaplak attım.

Şaplak! Smack! Şaplak!

Anlaşılmaz sesler çıkarıyordu.

Sikimi tekrar içine soktum. Onu becerirken manyak gibi hırıliyordum.

Ve kıkı kırmızının güzel bir tonundaydı.

Sonunda durduğumda nefes nefese kalmıştım ve terliyordum, el izlerim teninin her yerindeydi. Sikim sertleşmişti. Yanaklarını ayırıp sikimi tam am deliğine doğrulttuğumda, bu kadın yüzünden bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Çünkü hiçbir şey ve hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Bu düşünceyle, vücuduna penetrasyona uyum sağlaması için zaman tanımadan sert, derin ve hızlı bir şekilde geri daldım.

Kalın aletimi zorla içine soktum, içeri ve dışarı tünel , onu sabit tutmak için kalçalarını tuttum çünkü ilkel sikişimden dolayı ilerliyordu.

Vahşi sesler göğsümden yankılanarak sardı ve dayanamayacağımı anladım.

Boşalacak ve onu o kadar çok tohumumla dolduracaktım ki, dışarı çektiğimde küçük amından sızacaktı.

Başını arkaya eğdi, saçları bir omzunun üzerine düştü. Ne kadar yakın olduğunu, orgazmını, beni sarhoş hissettiren bu sakarin kokusunu koklayabiliyordum.

Bir elim kalçalarının arasında, parmaklarım klitorisini ovalarken, kasılmaya başlayana kadar bekledim, amı kenetlendi ve dölüm için sikimi sağdı.

Ancak o zaman dişlerimi açtım ve öne eğilerek dişlerimi boğazının sütununa batırdım, derinlere ittim, canını yaktığını biliyordum ama aynı zamanda bu yüzden orgazmının ne kadar arttığını da hissediyordum.

Ağzım boynuna kenetlenmişken sert, kalın, titreşen fısıkiyelerle boşaldım ve rahmini doldurdum. Aklımdaki tek düşünce onu hamile bırakmaktı.

Bebeğimle birlikte büyümesini ve yuvarlaklaşmasını izlemek istedim. yakınımda tutmak ve korumak, hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak şekilde ona bakmak istiyordum.

Ada'yı aklından geçiren herkesi öldürmek istiyordum.

Ve yapardım da. Çünkü önemsemiğim tek şey oydu. O benim önceliğimdi.

. Ve geldim. Boşaldım. Kendimi durduramıyordum, ilk *gerçek* orgazmım tüm vücudumu ele geçirmişti, bu yüzden zevkin beni kontrol etmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Sonunda doydüğumda bedenim kendi kendine öne doğru düştü. İkimiz de nefesimizi tutarken ellerimi vücudunun her iki yanındaki toprağa çarpacak kadar dikkatliydim ve onu hapsettim.

Sırtının genişliğini görebilmek için başımı hafifçe kaldırdım. Alabaster rengi teninde çizikler, ısıruk izleri, morluklar ve bulaşmış kan vardı. Kürek kemikleri boyunca uzanan yara izlerine baktım ve kendimi öne doğru eğilip onu nazikçe öpmeden önce dilimi üzerlerinde gezdirirken buldum. Onun bilmesini istedim ki

Eşimi becerirken acımasız bir piç olsam da, o benim için en değerli şeydi. O benim her şeyimdi. Ve benim gibi bir piçin her gün ona, eşim olarak ona sahip olmaya ne kadar layık olduğumu kanıtlaması gerekirdi.

Ayağa çenesini tutmak için uzanmadan önce sırtının ortasını bir kez daha öptüm. Bana bakmak zorunda kalması için başını çevirdim.

Dilimi dişlerimden biriyle deldim, eğilip onu öpmeden önce ağzımın içini kaplayan kanın tadına baktım ve benim özümü vücudunun içine almasını sağladım.

Öpüşmeyi kestiğimde, daha fazlasını istiyormuş gibi eğildi, bakışları ağırlaştı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Ona bir öpücük daha verdim, dudaklarım onunkilere sürtünüyordu, kan yanaklarını ve çenesini boyuyordu.

"Tanrılar," diye fısıldadı. "Bana ne yaptın sen?" Yumuşak bir şekilde güldü.

"Seni benim yaptım, tatlım. Şimdi söyle." Bir arada bulunan vücut sıvılarımızın kokusu, yumuşamakta olan sikimin onun içinde sarsılmasına ve yeniden sertleşmesine neden oldu.

Altımda kıpırdandı ve ben de onu sabit tutmak için elimi karnına bastırdım.

"Söyle amına koyayım." Bu bir talepti. İtiraf kadar gitmesine izin vermeyecektim.

Cevap vermesi uzun saniyeler sürdü. Kaderini benimle mühürleyecek kelimeleri söylemesine gerek yoktu ama yine de dudaklarından fısıldanmalarını duymak istiyordum.

"Ben seninim,
Sebastian." Evet, .

Bölüm TWELVe

Ada

I Her yerim ağrıyordu ve az önce yaptığımız şeyin birleşik sıvılarının iç uyluklarımin arasına bulaştığını hissettim.

Benim vücut ağrıyordu, benim et kapalı
içinde ısırik işaretler ve

çizikler.

Beni dehşete düşürmesi gerekirdi. Bunun yerine, beni yeniden tahrik eden belirli bir şekilde hissettirdi.

Sebastian bize küçük bir palet yaptı ve beni göğsüne sardı ve kendi yemeden önce yeterince yiyip içtiğimden emin olarak beni elinden besledi.

O kadar uzun süre bu şekilde kalmıştık ki uyuyakalmıştım, ancak yüzümü nazikçe öpmesiyle uyandım.

"Akşam oldu," diye fısıldadı ve beni uzun, yavaş ve derinlemesine öptü. "Her ne kadar burada kalıp sana sarılmak, seni birkaç kez daha becermek istesem de, dostumun gerçekten beslenmeye ihtiyacı var. Protein çubuklarıyla yaşayamazsın." Beni güzelce öptü, benim için bir şeyler bulması gerektiğini mırıldandı ve gittik.

Ve şimdi Sebastian öldürecek bir şey ararken bu yabancı dünyada bir kez daha yürüyüş yapıyorduk.

Etrafımızdaki dinamik, hava artık çok farklıydı. Daha önce onun varlığının farkındaydım, ona yakın olmanın bile içimde yarattığı hazzı inkâr etmeye çalışmıştım. Ama şimdi, yaptıklarımızdan sonra, beni sahiplendikten sonra, kendimi aşırı duyarlı hissediyordum.

Zihnim ve bedenim, kim ve ne olduğumun özü tamamen değişmişti.

Cildim o kadar hassastı ki, açıkta kalan kollarıma değen hava bile neredeyse acı veriyordu. Nabzım sürekli hızlı bir tempodaydı. *Her* yerim hoş bir şekilde ağrıyordu ve Sebastian'ın bana bakmaktan kendini alamadığının farkındaydım.

Bakışlarını üzerimde *hissettim*.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Düşüncelerimi "daha güvenli" konulara yönlendirmeye çalışarak sordum, böylece onun sıcak nefesini ensemde neredeyse hissedebildiğim gerçeğine odaklanmadım.

"Çok küçük eşimi beslemek için öldürecek bir şey." Sesi o kadar yakın ve derindi ki tökezledim.

Anladığımdan daha hızlı bir şekilde, büyük elini belime doladı ve beni düzeltti.

"Dikkatli ol." Sesinde o kalın alaycı nota vardı, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyor ve bundan zevk alıyordu.

"Kişisel alan diye bir şey duymadın mı hiç?" diye mırıldandım, eli hâlâ üzerimdeydi, vücudu o kadar yakındı ki hafifçe geriye yaslansam sırtım göğsüne değecekti.

"böyle bir şey yok."

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Peki, bizim için tam olarak ne avlamayı söyle, çünkü yanıyorsam düzelt, ama şu dokunaçlı canavar dışında bir şey görmedim ve onlardan birini yemeyeceğimden eminim."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve tekrar ona baktığımda çatık kaşlarıyla ağaç tepelerine baktığını gördüm.

"Ne var? Ne oldu?" Baktığı yere göz attım ama tepki vermesini gerektirecek bir şey göremedim. Ama o sessiz kaldıkça ensemdeki karıncalanmayı yeniden hissettim. "Sebastian," diye fısıldadım. "Beni biraz korkutuyorsun. Bir silah bulmam gerekiyor mu?"

Bana çok ciddi baktı. "*Ben* senin silahınım." Beni dağa doğru itiyor, bana ters ters bakıyor ve olduğum yerde kalmamı emrediyordu.

Ormana doğru ilerlerken ona bakakaldım. Yoğun karanlığın içinden görmeye çalışırken nefesimi tuttum, ama bir Fae'nin

en iyi gece görüşü. Dakikalar geçtikçe ve hiçbir şey duyup görmedikçe endişelenmeye başladım.

Evet, Sebastian kendi başının çaresine bakabilirdi ama burada keşfedilmemiş sulardaydık ve dışarıda başka ne tür garip yaratıklar olduğunu kim bilebilirdi ki?

Tam adını söyleyecektim ve hatta biraz cesaret gösterip peşinden gidecektim ki ormandan korkunç bir çığlık geldi.

Yere uzanıp bir taş kaptığımda kalbim güm güm atıyordu, yaklaşan bir şey olursa kafatasını kırmaya hazırdım.

"Sebastian?" Sertçe fısıldadım.

Bir çığlık daha, ardından kanat çırpmaya benzeyen bir ses ve onu takip eden ağır bir *gümbürtü*.

Çığlık atmamak için boştaki elimle ağzımı kapattım ve ormana doğru belli belirsiz bir adım attım. En akıllıca hareket değildi elbette ama Sebastian'a yardım etmeme fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Ve tam içeri girip görünmeyen tehdit her neyse onunla savaşmak üzereyken, sürüklenen bir şeyin sesi gittikçe yaklaştı.

İstemsizce bir adım geri attım ama bir an sonra Sebastian'ın iri bedeni ormandan çıktı ve ben rahatlayarak sarktım. O iyiydi.

İşte o anda ne kadar fark ettim. Onu bir daha göremeyecek olma fikri bile vücudumun merkezine derin ve sert bir sızı olarak yerleşmişti.

Yüzüne bakıyordum, arkasından sürüklediği şeyi ağır bir gümbürtüyle aramıza fırlatana kadar fark etmemiştim. zaman yere baktım ve öldürdüğü yaratığa kaşlarımı çatarak baktım.

Kesinlikle kuşa benziyordu, gagası ve boncuk gibi siyah gözleri vardı. Bir tavuğunkini andıran bacakları vardı ama pençeleri şimdiye kadar gördüğüm tüm yaratıklardan daha uzun ve keskindi.

Ayrıca ağaçların arasında kamufle olmasına yardımcı olduğunu düşündüğüm kahverengi, yosunlu yeşil ve ten rengi tüylerle kaplıydı.

Ve büyüktü, bir hindi büyüklüğündeydi.

Bakışlarımı leşten kaldırıp Sebastian'a baktım. Göğsünü şişirmiş ve omuzlarını geriye çekmiş, oldukça kendini beğenmiş görünüyordu.

"Onu senin için öldürdüm."

Bir kaşımı kaldırdım ve uzun bir süre ona baktım, ama sonra taşı bıraktım, ağzımı kapattım ve gülmeye başladım.

Bana bir adım daha yaklaşıırken yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sorun nedir?"

"Mağara adamı gibi konuştun," diye hırıldadım. Tanrım, gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Yaralandın mı?" Ellerini kollarımda gezdirmeye başladı, sonra bacaklarımın yanına çömeldi, ben hâlâ gülerek başımı salladım ve pazılarından tutarak onu sendeleyeyen boyuna geri çektim.

"İnsanlar canları yandığında genellikle gülmezler," dedim ve gözlerimdeki yaşları silerek ona baktım. "Bütün bu durum tuhaf. Sanırım ." Kahkahalarım kesildi ve elimi kaldırıp yanağını okşarken ona gülümsemeye devam ettim. "Ama..." İtiraf etmek üzere olduğum şey yüzünden yüzümün ısındığını hissettim. "Bunu katlanılabilir kılıyorsun."

Sakalları artık koyu bir sakal halini almıştı ve ne yalan söyleyeyim... sakalları onu çok daha seksi gösteriyordu.

İfadesinin endişeden daha yumuşak bir şeye dönüştüğünü gördüm. Elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarımda gezdirerek alçak sesle hırladı.

"Haydi," dedi ve bir eliyle kuş yaratığının bacağını tutmak için döndü, diğer eliyle de benimkini tuttu.

Epey bir zaman sonra kendimizi küçük bir oyukta bulduk, Sebastian sayesinde ateş yakmıştık. Bu dünyada ay ışığı sınırlı olduğu için durmak muhtemelen en iyi hareket tarzı değildi, ama işleri hızlandırmak için içimde bir şey bulamadım.

Konuştuk, güldük, şakalaşırken birbirimize yemek parçaları fırlattık ve sonra birbirimize hayatlarımızdan bahsettik.

"Yani kardeşin Kane ve Amerikan Vampir Klanı'nın lideri olan kuzenin Adryan'dan başka ailen yok mu?"

Homurdanarak onayladı.

"Onu ya da bu grubu hiç duymadım. Nedir bu, kulüp gibi bir şey mi?"

Sebastian, oyuğun yakınında bulduğumuz küçük havuzdan topladığı ve temiz olduğundan emin olmak için kaynattığı suyu içiyordu.

Ama ben konuştuktan sonra, sanki sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi ağzından su fışkırdı. Sırılsıklam olmamak için arkama yaslanmak zorunda kaldım.

"Kulüp mü?" diye sordu kuşkuyla, hafifçe öksürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Omuz silktim. "Evet, insan dünyasındaki izciler gibi mi?"

Bir saniye önce kaşlarını kaldırma sırası ondaydı, "Hayır bebeğim. İzciler gibi değil."

Ayrıntıya girmesini bekledim ama hemen girmeyince ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde , şüphesiz sabırsız görünüyordum.

"Peki, bana şu büyük, kötü vampir klanından ve onu yöneten kuzenin Adryan'dan bahsedecek misin?"

Bana uzatmadan önce uzun bir yudum daha su içti. Başımı salladım ve o tipik Sebastian kaşlarını çattığında gözlerimi devirdim ve teneke kutuyu kapıp bir yudum aldım. Ona yüksek sesle konuşan bir ifade verdim. *Şimdi mutlu musun?*

Tekrar homurdandı, ona itaat etmemden memnun olmuştu. Diğer dünya erkekleri kesinlikle baskın bir türdü.

"Adryan Amerika Birleşik Devletleri'ndeki vampirlerin lideri ve dünyanın dört bir yanındaki diğer klanlarla bağlantıları var. Ryeka, New York'ta yaşıyor."

Kulağa önemli geliyordu. "Peki onun için tam olarak ne yapıyorsun? Evrak işleri mi? Muhasebe mi?" Bunu söyledikten sonra suratımı asmamam zor oldu.

Sebastian'ın gözlerinin karardığını gördüm, sanki böyle bir şeyi önerdiğim için çok gücenmiş gibiydi. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Uygulama." Kelimeyi olduğu gibi söyledi ve göğsünü kabarttı. "Ve ben en iyisiyim."

Ondan gelen kibrin bu kadar ateşli olması garipti.

Ve unvanının bu kadar acımasız ve şiddet dolu olmasına şaşırmadım.

İri ve güçlüydü ve hayattan fazla zevk almasına izin vermediğini düşündüren bir havası vardı.

"Şey, sadece ben varım," dedim ve omuz silkerek aramızda yanan küçük ateşe baktım. Alevlerin ve odunların etrafında bir sınır oluşturmak için kullandığımız daha büyük kayalardan birkaçını ayağımla iterek yaklaştırdım.

Sebastian'ın sessizliği üzerine başımı kaldırdığımda beni dikkatle izlediğini, devam etmemi, kendi hızımda ilerlememi beklediğini gördüm.

"Annem ve babam on yıl önce vefat etti. Kardeşim yok. Sadece gözlerden uzak kaldım çünkü kimse olmamak, biri olmaktan daha kolay." Tekrar omuz silkdim, söylediklerimden çok kendi kendime.

Bundan sonra devam eden sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadı.

"Artık yalnız değilsin. Bir daha asla." Eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı, sanki bu sözler ihtiyacım olan tek bağmış gibi bana sertçe baktı.

Ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Bana tüylü yaratıktan kopardığı ve ateşin üstündeki büyük bir kayanın üzerinde pişirdiği etten bir parça daha uzattı. O anın başka bir şeye kaymış olmasından memnundum.

Başımı salladığımda, kaşlarını çatarak gözlerimi devirdi ve teklif ettiği şeyi kabul ettim.

"Otoriter," diye mırıldandım ama benimle ilgilenmeye kararlı olduğu için gülümsememi engelleyemedim.

Kuş-yaratığın tadının tavuk gibi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bu her zaman değil miydi?

Bana zorla yemek ve su vermeye devam etti. Sonunda ona kaşlarımı çatmak zorunda kaldım ve onu durdurmak için elimi uzatırken başımı salladım.

Midem çok uzun zamandır olmadığı kadar doluydu ve bu nedenle içime bir uyuşukluk çöktü ve beni uzanıp uyumaya itti.

Konuyu zorlayamayacağını kabul ederek ofladı ve etin geri kalanını kuştan alıp izledim.

Bu kadar az yiyecekla nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum ama sonra sanki bana hatırlatır gibi boynum karıncalandı.

Ne yaptığının farkına varmadan elimi kaldırdım ve boynumun yan tarafına dokundum. İki yara hissettim, biri uyandığı ve bana saldırdığı ilk andan, ikincisi ise saatler önce yaptıklarımızdan kalmaydı.

Eski ikiz delik izlerinin hepsi iyileşmiş ve hafifçe kabuk bağlamıştı.

Ama ... en iyi şekilde sıcak hissettiler.

Sebastian hareketi fark etti, odağı boğazımın yan tarafındaydı. Çenesi sıkıştı ve boğazının dibindeki nabzın çılgınca attığını fark ettim.

Bakışlarını kaçırdı ve karnıma bir rahatsızlık çöktüğünü hissettim çünkü aç olup olmadığını merak ediyordum. Beni sahiplendiğinde ısırmış olmasına rağmen, onunki kadar büyük bir vücuda yetecek kadar almadığını biliyordum.

Kendini tutuyordu ve ne kadar susamış olması gerektiğini hesaba katmamıştım bile. Benden derin bir içki içmeyeli günler olmuştu.

Ne yaptığımı anlayamadan kayadan kalktım. Ona ulaşmak için ateşin etrafındaki küçük mesafeyi yürüdüm ve eşimin önünde durduğumda durdum.

Bana bakarken arka azı dişlerini gıcırdatıyor, kontrolü elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Boğazıma bakmamaya çalıştığını söyleyebilirdim ama başarısız oluyordu, bakışları nabzımın attığını hissettiğim yere düşüyordu.

"Aç mısın?" Derin

derin guruldadı.

"Elimizde kalmadığı için sana başka bir protein barı getirebilirim-"

"Buna aç değilim." Beklediğimden daha hızlı uzandı ve büyük elini belime doladı, beni öne doğru itti, böylece neredeyse dengemi kaybediyordum ve denge için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

"Peki ne için açsın?" Onunla alay ederken sesim bir fısıltı gibiydi. Eğildi ve dilini çıkarıp beni yalamadan önce boynumun yan tarafına sokuldu. "Biliyorsun."

Gözlerimi kapadım ve ona doğru eğildim, sadece ona yakın olmanın verdiği hazzı dalga dalga hissediyordum. Zaten o kadar ıslaktım ki, kalçalarımı sıktığımda Sebastian'a olan ihtiyacımın kayganlığını hissettim.

Onun yanındayken kendimi kontrol etmek imkânsızdı, özellikle de mühür kırılmış ve beni sahiplenmişken. Sanki bunun vücudumda beni ateşleyecek bir hızlandırıcı olduğunu düşünüyormuş gibi, bana verdiği çiftleşme işareti zonklamaya başladı.

Bunu biliyor gibiydi, çünkü dilini delinmiş yaraların üzerinde ileri geri sürükledi, aralıklı olarak inlerken beni hafifçe emdi.

"Sen benimsin."

Cevap vermedim çünkü bir cevap beklemediğini biliyordum. Bir gerçeği ifade ediyordu.

"Ve benim olana dokunan herkes ölür."

Titredim, daha da ıslandığımı hissettim, beni burada ve şimdi açıkta becermesinden başka bir şey istemiyordum.

Kendimi geri adım atmaya zorladım ama o beni tekrar ileri doğru itti, yemeği elinden alınmış ilkel canavar gibi hırladı.

"Çıplak olmak zorundasın, koca adam." Başım geriye doğru eğildi ve boğazımın çukurunu emip kıcımlı kavrıdığı anda inledim. Elleri o kadar büyüktü ki her yerimi sarmıştı.

Ama sonra beni , hızlıca çözdü ve aşağı itti. O zaten sertleşmiş olan sikini serbest bırakırken ben de bir pantolon paçasından dışarı çıktım.

Uzunluğu dışarı çıkmıştı ve onu kavradı, avucunun büyüklüğü bile aletin devasa çevresini gölgede bırakmıyordu.

Pre-cum'un zaten boncuk boncuk olduğunu görünce donup kalmıştım.

bahşış.

"Buraya gel," diye emretti ve bir saniye içinde kucağına oturdum. Daha sonra, girişime çentik atabilmek için hafifçe yükseldi. "Bu horoz için çok sulu."

Bir saniye bile kaybetmeden yere çöktüm ve tek bir akıcı hareketle her yerini sarmaladım.

"Bu amcık bana ait." Dişlerini göstermiş, bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle de kığımın yanaklarından birini avuçlamıştı. "Söyle."

"Ben seninim," diye haykırdım, tam beni sikinin üzerine çekip her bir santimini almamı sağlarken.

Vücuduyla aynı hizaya , ikimiz de hareketsiz kaldık, inledik, nefesimi kesecek kadar gerilmiş olma hissi.

Ona binmeye başladım. Omuzlarını kavrayarak yükseldim ve tekrar aşağı bastırdım. İlk birkaç dakika tempoyu benim ayarlamama izin verdi, dişlerini gösterdi, gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi şiddetliydi, başka tarafa bakmayı reddediyordu.

Pençelerini kalçalarım ve kıçımın üzerine geçirip beni gerçekten sikmeye başladığında gözleri kıpkırmızı oldu. Sebastian beni yukarı kaldırdı ve tekrar tekrar yere çarptı.

Acı ve zevk birbirine karışana kadar beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi. Ve kıçımın şaplağı attığında, avucunun yanağımla buluştuğu *çatırtı* o kadar yüksekti ki, yakınlardaki herhangi birine veya herhangi bir şeye yerimizi ele vereceğine yemin ettim.

Ama umursamadım. Her şey durmak için çok iyi hissettiriyordu.

Onun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordum, göğüslerim sadece tişörtüm tarafından sıkıca tutulmuştu, ki tişörtüm de hiç destek sağlamıyordu. Meme uçlarım kaya gibi sertleşmiş, ağrıyordu ve eğilip tişörtümün üzerinden bir meme ucumu emmeye başladığında yüksek sesle inledim.

Kasıklarına her yaklaştığımda kıçımın şaplağı atmaya devam etti, sonra beni tutuşunu sıkılaştırdı ve kalçalarımı ileri geri yuvarlamaya zorladı, beni ikiye bölecekmiş gibi hissedene kadar aletini içimde çalıştırdı.

Göğsümde hissettiği acı, beni bulanık bir uyarılmışlık içinde aşağıya baktırdı. Geri çekildi ve ağzına kan bulaştığını görebiliyordum, sol göğsümün hemen üzerindeki tişörtte ikiz delikleri görebiliyordum. Beni ısırıldığı yer.

Gömleğimi delip geçmesi, beni tatma arzusuyla yanıp tutuşması, amımın onun etrafında kenetlenmesine ve onu sağmasına neden oldu.

Böylece homurdandı ve beni geri çekerken kalçalarını gerçekten yukarı kaldırmaya başladı.

Vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı ses müstehcen ve inanılmaz derecede ateşliydi.

"Kaldır kıcını, dişi. Çalıştır o amcığı."

Onun üzerinde zıplamaya devam ederken şakaklarımı ter kapladı, çok yakındım ama orgazmım hala çok uzakta hissediliyordu.

"Siktir. Evet, işte böyle. O küçük amcığını bu büyük sikin üzerinde çalıştır. İçine boşaldığımı hissetmek için yanıp tutuşuyormuşsun gibi al."

Tanrım, onun edepsiz konuşmaları fantezilerimin en üst seviyesiydi.

Arkama yaslandım ve ellerimi kalçalarına koydum, dokunuşumun altında kasların gerildiğini hissettim. Kalçalarımı yuvarladım, kendimi onun üzerine bıraktım ve zevkimi bulmaya çalıştım.

hafifçe arkaya sarkmış, saçlarım arkamda çılgınca sallanırken, çok yakındım. Çok yakındım.

"Seni benden alabileceğini düşünen herkesi öldüreceğim."

Oh. Evet. İşte buydu. Tam orada, o şiddetli, süper kırmızı bayrak sallayan bok benim için yaptı.

Çünkü o kadar sert boşalmamı sağladı ki yıldızlar görüşümü noktaladı ve içimden bir ıslaklık aktığını hissettim.

Kendimden geçerken hareket edemiyordum ama bir şekilde hâlâ sikin üzerinde zıplıyordum. Ellerini belime koyduğunu fark ettim ve beni yukarı çekip aşağı indirdi, beni kendi küçük oyuncak bebeği gibi kullanıyordu.

Ve sonra elinin boğazımı çevrelediğini, nefesim kesilene ve gerçekten ona binene kadar daha sıkı ve daha sıkı sıkıldığını hissettim, orgazmım haykırırken tekrar zirveye çıktı.

Tanrım, işte buydu. Nefes alamama tehlikesi, ama Sebastian'ın bana asla zarar vermeyeceğini, kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğini bilmek.

Bu zevk... aşılamazdı.

Kendimi yüksekliğimden aşağı inmeye başladığımı hissetmeden önce dalgayı sürerken feryat ettiğim uzun anlar oldu.

Ama etrafımdakilerin farkına varır varmaz Sebastian bir, iki kez içime girdi ve üçüncüsünde çekildi. Beni dizlerimin üzerine itti ve büyük, şişman sikini avuçladı.

Bol miktarda döl sızdırıyordu, o kadar ki çoktan orgazm olduğunu düşündüm, ama hala çok sertti. Çok kalındı. Çok büyüktü.

"Benim için aç. Benim iyi kızım ol."

Ellerimi kalçasının üst kısmına koymuştum, tırnaklarım bacaklarına batıyordu, , eğildim ve iyice açıldım.

Kaygan sık başını dudaklarıma sürttü, menisi ve benim uyarılmamın karışımı ağzımı kapladı, sonra tepesini içeri soktu ve ben de hevesle onu emdim.

İnledi ve kalçalarını kaldırarak kalın bir santimi daha içeri itti. Ben ağzımı aşağı doğru hareket ettirirken o da yavaşça yukarı doğru itmeye başladı.

Ama sabırsızlığı artmışa benziyordu çünkü elini saçlarımin arkasına doladı ve aynı anda yüzümü kucağına doğru itti.

Boğazımın arkasına vurdu ve öğürdüm, geri çekildim ve burnumdan kabaca nefes aldım.

Homurdanarak yüzümü sert bir şekilde sikmeye devam ederken gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

"Babayı boğ."

Bu beni tahrik etmemeliydi ama zaten alev alev yanan bir ateşe benzin dökmek gibiydi.

Bacaklarımı birbirine kenetledim ve başımı onun üzerinde aşağı sallamaya başladım, her itişinde öğürüyordum. Yüzüm kasıklarına nefes alamayacak kadar bastırılmıştı. Ama sonra saçlarımı tutarak başımı geri çekiyor ve hareketi .

Ondan gelen sesler daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki eşim yerine vahşi bir hayvanla birliktymişim gibi vahşiydiler. Beni ağzıyla beceme saldırısı hiç bitmiyordu ama

başka türlüünü de istemezdim. kadar tahrik olmuşum ki sayıkladığımı hissettim. Ve aşağı uzandığımda ve kaymaya

başladığımda

parmaklarımı kaygan kıvrımlarımdan geçirirken, aletinin etrafında yüksek sesle inledim. " et. Kendinle nasıl oynadığını göster bana.

Ama lanet olası bak

gözlerimin içine ."

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdim ve boşalmam için tek gereken buydu. Onu emmekten çenem ağrıyordu ve aldığım zevk beni neredeyse durduracaktı, geri çekilerek ciğerlerime kadar hava çekebildim.

Ama bakışlarımı onun gözlerinden hiç ayırmadım.

Başımın arkasındaki tutuşu, ağzımın içine doğru itmeye devam ederken, aletini boğazımın derinliklerine iterken acımasızdı.

Başımı aniden geriye çektiğinde yüzüm gözyaşlarıyla doldu, ellerinin ipleri çekmesinin acısı tüm vücudumda yeni bir zevk dalgasına neden olmaya yetti.

Kendine doğru eğilirken okşamaya başladı, bakışları benimkine kilitlenmişti, dişleri açıldı ve sivri dişleri uzun ve ekstra keskindi.

İnledi, orgazm oldu ve döllerini boynuma ve göğsüme fıskırttı, odağı boğazıma düştü. Çok susadığını bildiğim için başımı yana eğip ona uzattım.

Bir kobra gibi saldırdı, dişlerini derine batırdı, o kadar sertti ki ne kadar acı verici olduğunu haykırdım. Ama bu rahatsızlık coşkuya dönüştü.

duyabiliyordum, derin miyavlama sesleri Sebastian'ı terk ediyordu, sanki benden daha iyi bir şey tatmayacakmış gibi.

Bu şekilde ne kadar bağlı kaldığımızı bilmiyordum ama sonra derin bir nefes alarak ayrıldı ve dilini yaraların üzerinde gezdirmek için geriye doğru eğildi.

"Kahretsin, sen çok . Sana benim demeye nasıl layık oldum?" Sözləri o kadar alçak sesliydi ki, sadece onun için söylendiğini biliyordum.

Geri çekildi ve ben öfori sonrası mutluluğun puslu sisinde ona baktım. Sıcak, yapışkan döllerini üzerimde hissedebiliyordum ve başparmağını çenemde ve boynumda gezdirip kendini içime sürttüğünde kıpırdamadım.

İğrenç bir piç gibi onu ovuşturdu, ama burada daha da yaklaşıyordum, bu sapkınlıktan daha fazlasını istiyordum.

Bir saniye sonra yerden kaldırılıp kucağına oturtuldum, büyük, güçlü kollarıyla beni sardı ve başımı göğsüne yasladım.

İkimiz de konuşmadan öylece kaldık ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdirip şakağımı öperken uyukladığımı ve ona daha da yaslandığımı hissettim.

"Bu lanet yerden çıktığımızda seni düz yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim tatlım," diye mırıldandı bana sarılırken. "Ama merak etme, dinlenmene izin vermeden önce en az iki kez boşalmanı sağlayacağım."

Buna hafifçe güldüm ama vücudum yeniden ısındı. Terden ve dölünden ıslanmış, sikilmesinden dolayı ağrımış ama daha fazlası için hazır hissediyordum.

Kendimi bu rahatlama ve memnuniyet anına bıraktım. Sebastian'ın çıldırdığıma şahit olduğu o ilk kâbustan beri uyurken bana sarılmakta ısrar ediyordu. Ve kâbuslar... uzakta kalmıştı.

Başımın tepesini öptüğünde gülümsüyordum, bu da benden yumuşak bir iç çekiş daha çıkardı.

"Seni taşıyacağım ve seni bayılıta kadar odamdan çıkmaya izin vermeyeceğim." Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Evden çıkmaya izin vereceğimi sanmıyorum. Güvende olduğundan emin olmanın tek yolu bu."

Homurdandım ama başka bir şey söylemeyince ve ciddi bir tonda konuştuğunu fark edince başımı kaldırıp ona baktım.

"Bekle. Ne?" Yüz ifadesinden her zamanki gibi ukala bir vampir erkeği olmadığı anlaşılıyordu. Gerçekten ciddiydi.

"Senin yakınına yaklaşan herkesi öldürürüm."

Sert görünüyordu ama sesi memnundu, az önce yaptıklarımızdan ve boynumdan aldığı zevkten doymuş gibiydi.

"Aslında..." Gözlerimin içine bakarken terli saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı. "Evin içinde her şeyi güvende tutan tek kişi olduğumdan emin olmalıyım. Güvenlik devriyelerini mülkün *dışında* tutacağım, çünkü Lycan Muhafızları'ndan biri sana bakarsa gözlerini oyacağımdan emin olabilirsin."

Bunu düşünürken ağzımı birkaç kez açıp kapadım. Düşüncelerimi toparladıktan ve gerçekten tutarlı bir cümle kurabildikten bir saniye sonra, onun hoşnutsuz hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde üstünden indim.

"Nereye gidiyorsun?" Bana doğru uzandı, ama ben bir adım geri atarak onun ulaşamayacağı bir yere gittim.

"Sorun ne?" diye sordu saf erkek, tamamen kayıtsız bir şekilde.

Kendimi yapış yapış hissediyordum, özellikle de kalçalarımın arası ve beni kişisel döl bezi gibi kullandığı için kuruduktan sonra gömleğimin çıtır çıtır olacağından hiç şüphem yoktu. Ama yine de pantolonumu yukarı çektim, gömleğimi yamuk durmayacak şekilde düzelttim ve kollarımı kavuşturarak ona dik dik baktım.

Kendini beğenmiş bir gülümseme, kısık gözler ve o kadar da seksi olmaması gereken bir vücutla, kanaryayı kapmış yaşlı bir kedi gibi arkasına yaslandı.

Ayrıca bana baktıkça yeniden sertleşiyordu, siki sertleşip uzadıkça içimde olmaktan dolayı parlıyordu.

Ve kendini tekrar kavramak için uzandığında, tembelce kendini kökten uca okşadığında, öfkeyle çenemi kaldırdım ve başımı salladım.

"Şunu kaldırmaya ne dersin?"-Çüküne dik dik baktım

-"ve beni kilit altında tutmakla *tam olarak* neyi kastettiğinizi açıklayın."

Cevap vermedi, kendini okşamaya devam etti ama ciddi olduğumu anlayınca kara kaşları aşağı indi ve başını yavaşça salladı. Sebastian sinirli bir ses çıkardı ve rahatsız edici bir homurtuyla pantolonunun içine geri soktu. Sonra öne doğru eğilip kollarını kalçalarına dayadı ve bana baktı.

"Tam olarak söylediğim şeyi ifade ediyor." Ses tonu o kadar... o kadar gerçekçiydi ki.

Benim kaşlarımı kaldırıp sessiz kalmam üzerine devam etti.

"Eşimin kendini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim, ki kabul edelim, bebeğim, bunu çok sık yapıyor gibisin."

Doğru olsalar bile sözleri karşısında çok itici bir ses çıkardım. "Seni kurtarmaya yardım etmeye çalışmak ve çılgın görünümlü paranormal boyut yaratıklarını savuşturmak benim pervasızlığım değil."

Bana dik dik bakmak için bir buçuk metrelik boyuna kadar yükseldi. Ondan , bana zarar vermektense kendini tercih edeceğini biliyordum ama korkutucu bir erkekti. Ve elde etmeye alışkındı. Besbelli.

Ama ben yerimde durdum ve o yaklaştıkça başımı geriye doğru eğdim. Çok delici bakışlarından başka tarafa bakmayı reddettim.

"Güvenliğinizi riske *atmayacağım*." Sanki her gerçekten anlamamı istiyormuş gibi kelimeleri teker teker ve yavaşça sıraladı. "Ve eğer bu, işlerin nasıl yürütüleceğini kabullenene kadar mülkümde kalman anlamına geliyorsa, benden nefret etmen anlamına geliyorsa çünkü tek istediğim seni korumak ve böylece son nefesimi verene kadar hayatımda olmanı sağlamaksa, öyle olsun Ada."

Beni çok önemseydiği için korumak istemesi karşısında yumuşayacak değildim. Hayır, bunun içime işlemesine ve kızgınlığımı yok etmesine izin vermeyecektim.

"Ben evcil hayvan değilim, Sebastian." Ses tonumu daha konuşkan tutmaya çalıştım. Kavgaya çıkmaya hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Hayır, sen benim dostumsun ve hiçbir koşulda senin güvenliğini riske *atmayacağım*." Sanki hepsi buymuş gibi omuz silkti. Son. Sanki lanet olası bir kraldı ve onun sözü kanundu. "Arazim -yeni evin- elli dönümlük bir arazide yer alıyor ve içinde yeterince oda var, her zaman keşfedecek yeni bir şeyler bulabilirsin." Başını eğdi ve gülerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, "Ya da belki seni yatakta tutar her gün seni beceririm."

Sözleri karşısında ürperdim ama yüzümdeki sert ifadeyi koruduğum için kendimle gurur duydum.

"Evet, sanırım bunu yapacağım. Keşfetmeyi becer, öyle değil mi bebeğim? Seni malikânedeki her odada becermemi istemez misin?"

Titreyen bir nefes verdim ve yavaşça başımı salladım ama tek yaptığı daha geniş sırtlamak ve alçak sesle kıkırdamak oldu.

"Ne olursa olsun, yapmam gerekeni yapacağım. Baskın olan benim, tatlı şey. Kuralları ben koyarım, evet." Bu bir soru gibi ifade edilmedi.

Bir kez daha sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Kekeledim. Ateşi körüklemek için bana sırtını döndü ve ben de ona birkaç kelime söylemek için can atıyordum.

"Çiftleşmek böyle olmaz." Kelimeleri ezerek .

omzunun üzerinden bana baktı, yüzündeki ifade stoikti.

Taşınamaz. "Benimle çiftleştiğinde öyledir, tatlım."

Ellerimi havaya kaldırdım, tam o sırada tekrar yüzüme doğru yükseldi, kolları şimdi o kaslı, geniş göğsünün üzerinde çaprazdı.

"Belki de bu çiftleşmenin canı cehenneme der ve buradan çıkar çıkmaz giderim. Zorba bir mağara adamının beni esir tutmasına ihtiyacım yok."

Çünkü buradan çıkmamak bir seçenek değildi. Olumlu düşünüyordum. Sanki tüm olanlar hakkındaki fikrini değiştirecekmiş gibi ona şımarık bir sırıtış attığımda, homurdanıp ileri doğru yürüdüğünde o küçük gülümseme sekteye uğradı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Ada." Sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Hayatımda sadece iki kişiyi önemsedim. Kane ve Adryan. Ve bunun nedeni onların aileden olmaları. Her şey sadakatle ilgili." Yaklaşmaya devam ederek beni geri çekilmeye zorladı. "Ama sana karşı hissettiklerim," diye , "daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Beni tüketiyor. Düşünme ve olayları görme şeklimi değiştirdi. *Hissetmemi* sağladı Ada."

O bu sözleri söylerken nefes alamıyordum, gözleri artık çok net olan duygularından dolayı kıpkırmızı parlıyordu.

"Ve bunun izin vermeyi reddediyorum. Gitmene izin vermeyi reddediyorum. Asla."

duygular neredeyse şiddetle yükselirken kalbim hızla çarpıyordu. "Senden önce sadece bu lanet olası dünyada hareket ediyordum.

çünkü sadıktım. Ölse de umurumda değildi, ayaklarımın dibinde kaç ceset olduğu da umurumda değildi." Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. "Sen benimsin ve benimle kalmanı sağlamak için her şeyi yaparım. Bunu anlıyor musun Ada?" Artık hırlamaya başlamıştı. "Bunu sağlamak için ne kadar ileri gideceğimi anlıyor musun?" Dişlerini gösterdi, azı dişleri uzadı.

Ne diyeceğimi ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Bu kadar sert davranması beni o kadar ki nefes almakta bile zorlanıyordum.

"Bu, senin için güvenli hale getirmek için herkesi öldürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Eğer bu seni esir tutmak anlamına geliyorsa, çünkü sana sahip olabilmemin tek yolu buysa, bunu gözümü kırpmadan yaparım."

"Delirmişsin sen," diye fısıldadım, bu konudaki hislerinin bu kadar güçlü olması karşısında dönmüştüm. "Ben bir insanım, Sebastian-"

"Hayır. Ben çiftleştim. Bu şartlar altında davranışım tamamen normal ve haklı." Bakışları sert ve bükülmezdi. "Ve sen *benimsin*." Son kelimeyi sanki içinde katılaştırıyormuş gibi kükredi.

Hiçbir yere gitmediğimi aklımdan . "Ve bu dünyada senden başka hiçbir şey, hiç kimse benim için önemli değil. Bu yüzden benden nefret et, benimle savaş, beni . Ama ne kadar kaçarsan kaç, ne kadar saklanırsan saklan, ben seni her zaman bulacağım."

Elini kaldırdı ve gerildim, bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de tüm bunlara bu kadar sert tepki vermesinden dolayı çok tedirgindim.

Yanağımı avuçladığında, vücudum anında eğildi, sanki lanet sürtük onun söz konusu olduğu yerde kendini kontrol edemiyormuş gibi.

Eğildi, böylece burun buruna geldik. "Çünkü sensiz ben yokum."

Tek yapabildiğim orada öylece dikilip gözlerimi kocaman , az önce itiraf ettiği her şey zihnimde dönüp duruyordu. Onu istiyordum, Sebastian'la aramda asla eşleştiremeyecek ya da eşitlenemeyecek bir bağ hissediyordum. Kader bizi bir araya getirmişti ama aynı zamanda ben onun istediği gibi gezdirebileceği bir oyuncak olmayacaktım.

Geri adım attım, eli yüzümden çekildi, sabırsızlıktan çıkan o hırçın ses onu terk etti.

"Kendini toparlamalısın. Eğer mutlu olmamı istiyorsan, ilk fark etmen gereken şey beni tutsak etmenin yol olmadığıdır, dostum." Parmağımı sert göğsünün ortasına .

Bununla birlikte döndüm ve ormana doğru iki adım attım. Ama o uzandı ve bileğimi sıkıca kavradı.

"Kadın," diye . "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Sabırsızlığımı içime attım ve dönüp üç metre bir kayayı işaret ettim. "İşemek için, Sebastian." Açık sözlülüğüm karşısında şaşkın bir ifade takındı ama beni bırakmayınca dudaklarımı büzdüm. "Tuvalete giderken omzumda gezinmene izin vermeyeceğim."

Burun delikleri alevlendi ve kayanın olduğu yere baktı.

"Kelimenin tam anlamıyla on adım ötede, koca adam. İstersen tam burada dur." Onun yerini işaret ettim. "Ürpertici bir şey gelirse duyabilirsin, tamam mı?" Sinirimi yatıştırmaya çalışsam da ses tonum sertti.

Beni koruma kisvesi altında onun tutsak küçük hayvanı olmamla ilgili konuşma bitmemişti. Hem de hiç.

Sert bir şekilde başını salladı ve sonunda bileğimi bıraktı.

Kayaya doğru yürüdüm ve arkasına ona yan gözle baktım. Bana mahremiyet sağlayacak kadar geniş olmasına rağmen, tepesi boynuma kadar geliyordu, bu da tamamen mantıksız arkadaşşıma bakmamı sağlıyordu.

Ve evet, işte oradaydı, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe ayırmış ve yüzünde sanki işim biter bitmez bu boku çözeceğimizi ve bazı temel kurallar koyacağımızı biliyormuş gibi sert bir ifade vardı.

Pantolonumu indirdim ve çömelerek karanlık ormana doğru baktım ve işimi yaptım. Garip bir şekilde sessizdi, arka planda duymaya alıştığım, bu düzlemde yaşayan hayvanların olağan cıvıltıları ve garip sesleri yoktu.

Bu yüzden bu garip durgunluk çok itici geliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Lanet olası inatçı erkek vampirler ve çok büyük egoları," diye mırıldandım kendi kendime, işimi pantolonumu geri çekerken. Gömleğime dudaklarımı büzdüm ve burnumu kırıştırdım. Üzerimde bir gayzer gibi orgazm olduğu için hâlâ yapış yapış ve nemliydi ve hissettiğim öfkeye rağmen, tam kalçalarımın arasına bir karıncalanma yerleşti.

O kadar vahşi, barbarca davranıyordu ki, sanki herkesin bildiği bir iddiada bulunuyormuş gibi beni işaretliyordu.

Eşimi bulmayı hiç düşünmemiştim. Sadece yirmili yaşlarımda başında, insan ve Öteki Dünya standartlarına göre genç olduğum için, kaderimde benim ya da tam tersinin olması gereken kişiyi bulmayı pek düşünmemiştim.

Ailem öldükten sonra hayatta kalmaya ve dikkat çekmemeye çalışıyordum. Ama Meclis beni yakaladığına göre bunu pek de iyi yapmamışım gibi görünüyor.

Son birkaç gündür Sebastian'la yaptığım yumuşak sohbetler ve sanki *onu* da benim kadar rahatlatıyormuş gibi bana sarılmasıyla, hayatımda ilk kez yalnız olmadığımı hissettim.

O sessiz zamanlarda konuşur, birbirimiz hakkında küçük bilgiler paylaşırdık. Yüz on yaşında olduğunu öğrendim. Kardeşi Kane bir yaş büyüktü.

Onun için nasıl bir şey olduğuna dair anlattığı hikâyeleri dinlerken büyülenmişim. Bir asırdan fazla yaşamak aklımı başımdan almıştı.

Benden çok daha dünyevi ve deneyimliydi ve onu hayatın içinde nasıl ilerlediğini, kendisini bile umursamadığını anlatırken duyduğumda göğsümde bir sızı hissettim.

Soğuk ve kayıtsız olarak bilinirdi. İçten içe ölüydü. Ve onun böyle hissettiğini bilmek ciğerlerimdeki havayı tam anlamıyla emmişti.

Eşini bulmanın onun için nasıl bir şey olduğunu, nasıl tamamen tüketen bir his olduğunu ancak hayal edebilirdim. Benim için kesinlikle çok farklıydı. Her ne kadar onu anlayabilsem ve benimle ilgili düşüncelerinin bir kısmını görebilsem de, bunun bir *ilişki* olduğunu çok çabuk öğrenmesi gerekecekti. Her şeye birlikte karar verecektik, sırf beni kaybetmekten korktuğu için diktatörlük yapmayacaktı.

Öfkemden biraz daha uzaklaştığımı hissederek ona döndüm ve bir santim bile kıpırdamadan aynı pozisyonda durduğunu gördüm. Ayrıca gözlerinin sanki görünmeyen bir tehdit arıyormuş gibi etrafı taradığını fark ettim.

Kızgınlığım yavaş yavaş azaldı çünkü aramızdaki ilişkinin gerginleşmesini istemiyordum. Belli ki onu bir gecede değiştiremezdim. Değiştirmek de istemedim. Sadece biraz uzlaşma istedim.

Yüz ifadesindeki bir şey değiştiğinde kayanın etrafından dolaşmak üzereydim.

Anında gerildi, kolları yavaşça göğsünün üzerinden açıldı, elleri aşağı indi ve yanlarında yumruk haline geldi.

Ondan yayılan öfkeyi, aniden yerini alan tehditkâr tavrı hissedebiliyordum.

Geri çekildim çünkü kesinlikle korkunç görünüyordu ve nedenini anlamamıştım. Bana doğru bir adım attı, vücudunun üst kısmı çok yırtıcı bir duruşla yavaşça öne doğru eğildi.

Ve sonra hırıltılar gelmeye başladı, önce alçak sesle ve ben orada durdukça yavaş yavaş sesi artarak.

"Sebastian?"

"Buraya gel Ada." Bu üç kelime duyabileceğim kadar yüksek, vücudumu kazıyan ve derimi yavaşça soyan bir bıçak gibi hissettirecek kadar derindi.

Boynumun arkası karıncalandı ve enseme ovmak için elimi kaldırdım. Kolumdaki tüyler diken diken oldu ve o zaman fark ettim ki... yalnız değildik.

Sebastian'la olan kavgamla ilgili düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki etrafıma dikkat edemiyordum.

Pervasız.

Sanki ağaçların arasından çok büyük bir şey düşmüş gibi arkamdan ani bir *gümbürtü* geldiğinde yerin titrediğini hissettim.

Sebastian diye bağırdım ama arkamı dönmeye, hatta hareket etmeye bile korkuyordum.

O dokunaçlı yaratıklardan biri olduğunu düşündüm ama sonra bir dizi ayak sesi duydum. Birbiri ardına. Ağırdı. Oradaki her neyse çok büyüktü.

"Ada, buraya gel bebeğim." Sesinde bir gerginlik vardı. Benim için korktuğunu, bunun korku olduğunu anladım. "Buraya gel. Bana doğru gel."

Öfkesi her şeyden önemliydi, etrafında dönerken elle tutulur gibiydi. Gözleri kan kırmızısıydı, dişleri daha önce hiç görmediğim kadar uzundu.

"Sakin ol," diye fısıldadım. Onu kontrol altına almam gerektiğini biliyordum. Eğer bunu , tamamen ilkel içgüdüleriyle saldırmak için tepki vereceğini biliyordum. Ve şu anda, bundan kurtulmak için herhangi bir şansımız varsa, akli başında olmak zorundaydık.

Sebastian elini uzattı, pençeleri uzun, siyah ve çok keskindi. Ve... tanrılar... hafifçe titriyor muydu?

Arkadaşım bir adım daha yaklaştı.

"Ona ulaşmaya çalışabilirsin," dedi yaratık -bu kadar derin ve korkunç bir sesi olan erkek olduğu belliydi-. "Senin türün çok hızlı ama benden daha hızlı ya da daha güçlü değil."

Sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

"Yani benden önce ona düşünerek güvenliğini riske atmak istiyorsan..." Canavar o zaman kıkırdadı.

"Seni öldüreceğim, vücudunu tanınmaz hale gelene kadar parçalayacağım. Bütün bunları dostuma bakmaya cüret ettiğin için yapacağım. Acını dışarı çıkarmak sadece benim için olacak

Çünkü ben sadist bir orospu çocuğuyum ve sen de şimdi yeni bir acımasız düşman edindin."

Arkamdan daha çok gülüyorlar.

"Sebastian," diye tekrar fısıldadım. Lütfen. Sakin ol. Sakin ol." Sadece kendim için değil, dostum için de kendimi tutmaya çalışıyordum. Hissettiğim kadar korkmuş gibi davranırsam, Sebastian'ın tam bir psikopat moduna geçeceğini biliyordum.

Sebastian sakinleşti. Şu anda tırnaklarını tükürebilecek kadar öfkeli görünse de, odağı arkamdaki yaratık her neyse ona odaklanmıştı.

Ve ben hala olduğum yerde donup kalmıştım, hareket edemiyordum.

Sebastian'ın vücudunun , kaslarının kalınlaştığını, içindeki şiddetin yaklaşan tehditle birlikte patladığını görebiliyordum.

Arkamdan derin bir gümbürtü duydum, o kadar tırtıklıydı ki titreşimlerin tenimde gezindiğini hissettim.

Anında kollarımda ve bacaklarımda tüyler diken diken oldu ve ürperdim, omzumun üzerinden karanlığa bakarken nihayet içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Yaratığın ay ışığında ortaya çıkması sadece bir saniye sürdü. Baktığım şey karşısında şok ve mutlak dehşet içinde açıldığını hissettim.

Korkunç derecede iriydi, boyu bir metreden uzundu, boynuzları başının etrafında yukarı ve arkaya doğru kıvrılıyordu, üst dişleri alt dudağını geçiyordu ve vücudunun üst kısmında yara izleri vardı.

Gözleri tamamen siyahtan parlayan bir kırmızıya dönüştü.

Yavaşça yüzümü ona döndüm, içimdeki hayatta kalma içgüdüğü ona sırtımı dönemeyeceğimi haykırıyordu.

Sanki dostumun hemen arkamda en ilkel uyarı seslerini çıkarıyor olmasını umursamıyormuş gibi bana odaklanmıştı.

Ama yine de bu... bu şey hayatımda gördüğüm en büyük yaratıktı. Belli ki Öteki Dünya'dan geliyordu ve farklı türlerin pek çoğuyla tanışmamış rağmen - sayamayacağım kadar çok

-En azından duymuştum.

Ama bu? Hayır, onun ne olduğuna dair tek bir fısıltı bile duymadım.

Bu düzlemde olmalıydı, insan gibi görünen ama sonra tamamen insan olmayan berbat bir yaratık.

Ağaçların arasından kurtulduğunda durdu, ay ışığı yüzüne vuruyordu. Başımın üzerinden Sebastian'a baktı.

Arkadaşımın sürekli hırladığını duyabiliyordum ama dikkatimi yaratıktan ayırmaya cesaret edemiyordum. Yavaşça sırtarak keskin dişlerini ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha uzun azı dişgösterdiğinde içimden dehşet dolu bir ses çıktı.

Tam anlamıyla bir canavardı ve geri çekilmemi engelleyen kaya parçasıyla tökezleyerek geri çekildim. Kanatlarını açtığında ağzımı kapattım ve haykırdım, siyah zarların arasından kemikleri görünüyordu, çırpıtıkça rüzgâr hızlanıyordu.

Tanrım... Kanat açıklığı çok büyüktü.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve tek düşünebildiğim Sebastian'a ulaşmaktı.

Yaratık bana açmış gibi baktı ve cüssesine bakılırsa, iştahını doyumak için muhtemelen benden birkaç taneye ihtiyacı vardı.

Canavara odaklanıp yavaşça hareket ederek kayanın etrafından dolaşmaya başladım.

Sadece alçak sesle ve insanlık dışı bir şekilde kıkırdadı, sesi de az geri kalanı kadar korkunçtu. Yavaşça ilerleyip saldırı pozisyonu aldığı anda ben de harekete geçtim.

Döndüm, Sebastian'a doğru atılmaya hazırdım ama gerçekte bir şeyden kaçamayacağımı biliyordum.

Sebastian'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı, bana baktı ve sonra yaklaştığını duyduğum yaratığa baktı, o kadar gürültülü ve ağırdı ki attığı her adımda yer titriyordu.

Arkadaşımın yüzündeki ifade bana tek bir şey söylüyordu. Bundan kurtulmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Yüz ifadesi aynı zamanda bana çok soğuk ve acı bir gerçeği de söylüyordu.

İlk kez gerçek bir korkuyla tanışmıştı.

Burada sona ereceğini düşününce göğsümden bir hıçkırık koptu. Sadece insanların dünyasında değil, hayatta kalmaya odaklanarak çok uğraşmışım,

Hatta bu cehenneme itilmeden önce Meclis tarafından esir alınmak bile.

Bu yoldan gitmeyi reddettim.

Bu işin içinden nasıl çıkacağımızı bilmiyordum ama bunu kabullenmeye niyetim yoktu.

Sebastian son sürat bana doğru koşuyordu. Ellerimi uzattım, kendimi onun bedenine atmak ve kollarını bana sarmasına izin vermek , aniden havalandım, yukarı kaldırılırken kocaman pençeli eller belime sarıldı.

"Diablos!"

Sebastian o tuhaf kelimeyi haykırırken kulaklarım çınladı. "Seni *orospu çocuğu*. Bırak onu."

Havadaydık ama sanki Sebastian'ın beni yakalamaya çalışmasıyla alay edercesine, üç metre havada asılı duruyorduk. Yaratık tekrar kıkırdadı ve ben çığlık atana kadar pençelerini bana sapladı.

"Sakin ona dokunma. *Dövüş benimle*, seni Diablos orospu çocuğu." Sebastian hırladı ve savaş çığlığı attı.

Çığlık attım, tekme attım, kollarında iki büklüm oldum ve tırnaklarımı yüzünde gezdirmek için arkasına uzandım.

Hırladı ve o keskin dişlerini bana doğru fırlattı, ben de elimi geri çektim.

Döndüm ve Sebastian için haykırdım, bizi ayıran kısa mesafeyi yırtarak geçerken hâlâ dostuma ulaşmaya çalışıyordum. Ama artık çok yüksekteydim.

Sebastian'ın kükremesi tüm ormanı ürküttü ve yaratıkların ufka doğru kaçışmasına neden oldu.

"Ada," diye bağırdı, bana doğru uzanırken hâlâ duyduğum en korkunç sesleri çıkarıyordu.

Ve sonra ormanda son sürat koşmaya başladı, ben bizi takip ediyordu.

CHapTer

THIrTeen

Ada

I Ben götürülürken Sebastian'ın kükrediğini duymuş, ormanda hızla ilerlediğini, bizi takip ettiğini, ağaç gövdelerine vurduğunu ve yolunu açmak için yaprakları kopardığını görmüştüm.

Ama bir koluyla beni sıkıca tutan yaratık çok fazla
O yükseldikçe rüzgar etrafımızda hızla dönüyordu.

Bu canavarın... her ne haltsa, sanki dostumun açık bir azap içinde kükrediğini ve kovaladığını duymak komik bir şeymiş gibi güldüğünü duymuştum.

Ona nasıl küfürler savurduğumdan, kitaptaki her ismi söylediğimden ve ilk fırsatta vücudunun bazı kısımlarını keseceğime söz verdiğimden gurur duymuyordum.

Hiç cevap vermedi, sadece beni göğsüne sıkıca tuttu ve sanki benim durumum gıdıklanmaya benziyormuş gibi küçük homurtular çıkardı.

Şimdi onun "Diablos" olduğunu ya da en azından adının bu olduğunu düşündüm. Belki de Meclis tesisinden geliyordu. Sebastian'ın bu terimi kullandığını ve onu tanıyor gibi görüldüğünü görünce bunu varsaymak zorunda kaldım.

Ne kadar uçtuğunu bilmiyordum ama bir süre sonra bitkin düşmeye başladım. Kaçırılmanın üzerine bir de eşiniz tarafından sert bir şekilde becerilmek elbette bunu yapardı.

Ama tam da gözlerimin ağırlaştığını hissetmeye başladığım anda
- kulağa ne kadar inanılmaz gelse de

ağır bir gümbürtüyle yere indik.

Lanet bir dağın tepesi. Bizi oraya götürmüştü.

Yirmi kat aşağıya baktım, düştüğü yerde ayaklarının etrafına saçılan çakıl taşlarını ve kayaları izledim.

Ve şimdi buradaydık, bir tahminde bulunacak olursam saatler sonra, bu pis, nemli mağarada oturuyorduk, ufuk turuncu ve pembenin tonlarına dönmeye başlamıştı.

Güneşin doğuşunu görünce kendimi kederli hissettim. Çünkü Sebastian'ın beni bulana kadar durmayacağını biliyordum ama gün ışıırken bunu güvenli bir şekilde yapmasının imkânı yoktu. Geldiğinde hâlâ tek parça olduğumu umuyordum.

Kendimi mağaranın köşesine sıkıştırdım, dizlerimi göğsüme çektim ve Diablos'a bakarken kollarımı onlara sardım. Küçük mağaranın içinde volta atıyordu ve hareketleri bana tedirgin bir kaplanı hatırlatıyordu.

Daha önce hiç bir dilde mırıldanıyordu, homurtularla ve dilinin tıkırtılarıyla bölünen sözcükler söylediği diyalogu oluşturuyordu.

Kendi kendine konuşmaya ve volta atmaya devam etmeden önce mağaranın girişine bakmaya devam etti, yüzünde çok net bir kaş çatma vardı.

Dikkatimi girişe çevirdiğimde, güneşin doğmaya başladığını, ışık huzmelerinin mağaranın ilk beş metresini doldurduğunu izledim. Karanlığın içine doğru nasıl adım attığını da gözden kaçırmadım.

Pekala. Vay be. Vay be. Bu koca sikik güneş ışığına dayanamıyor.

Bu umut vericiydi ve kendimi bu durumdan kurtarabileceğim konusunda bana umut verdi.

"Dışarısı senin için biraz fazla mı parlak?" Belki de ona laf sokmak izlenecek en iyi yol değildi.

Durdu ve yavaşça bana döndü, geniş, namlulu göğsü hızlı ve sert bir şekilde inip kalkıyordu.

Tamam, muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım. Sırtımı duvara dayadım, taş gömleğimin ince kumaşına batıyordu.

"Yerinde olsam bana ne söylediğine dikkat ederdim, küçük Fae. Ben dalga biri değilim."

Cevap vermedim, çünkü açıkçası ne demem gerekiyordu ki? Orada öylece oturdum ve onun mağara boyunca yürümeye ve durmadan kemikleri tekmelemeye devam etmesini izledim.

Korkmuştum, hatta dehşete düşmüştüm ama aynı zamanda kızgındım da. Beni neden kaçırdığı ya da benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki de benden bir yemek yapmak dışında.

Ve mağaranın etrafına baktığımda bunun benim sonum olabileceği bir nevi doğrulanmış oldu. Her yere yayılmış leşler vardı ve çürüyen leşlerin kokusu öğürmemeye yetiyordu.

O dokunaçlı yaratıklardan birinin kurumuş yüzüne -sanırım bir yüzdü- bakarken düşünceler içinde kayboldum. Kurumuş kollarının etrafına yayıldığını görebiliyordum, hepsi solmuş ve uçları kırıkmıştı. Vücudun kendisi, sanki bu canavarın çok keskin dişleriyle onu parçalayacak sabrı yokmuş gibi parçalanmıştı.

Yaklaşan ayak sesleri dikkatimi leşten Diablos'a çevirmeme neden oldu.

Şimdi benden sadece beş adım ötede hareketsiz duruyordu, ürkütücü bir şekilde simsiyah gözleri kafatasımda delikler açıyordu.

Devasa boynuzlarıyla yapabildiği kadarıyla başını yana eğdi ve ne olduğumu anlamaya çalışır gibi beni izlemeye devam etti.

Sonra derin nefes alırken burun delikleri açıldı. Bakışlarını göğsümde gezdirirken iğrenç bir ses çıkardı.

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturup kendimi olabildiğince siper ederken şok olmuş, sinirlenmiş sesim yüksek çıkıyordu.

"Vampir gibi kokuyorsun," dedi ve sanki benim kokum bir şekilde rahatsız ediciymiş gibi dudağını büktü. Bütün bu mağaranın çürümüş et gibi koktuğunu koklayamıyor muydu sanki? "Seni sertçe işaretlemiş. Seni menisiyle yıkamış bile olabilir."

Kullandığı dilin kabalığına şaşırıp soluğum kesilince burnumu kırıştırdım. Ama dudaklarımı büzdüm ve ona karşılık vereceğim her şeyi kendime sakladım. İstedğim son şey onu daha fazla kızdırmaktı. Görünüşe göre sadece burada olmam bile bunu yeterince başarıyordu.

Çok iri olduğu için devasa vücudu öne doğru eğilmişti ve kavisli boynuzlarıyla zaten dik duramazdı.

Gözlerimi kısıtım ve dilimi ısırdım.

Şimdi gözlerini bana dikmiş, ters ters bakıyordu ama ben de ters ters bakıyordum. Muhtemelen benim dehşete kapılmamdan zevk alıyordu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Ama sonra başını geriye eğdi ve kıkırdamaya başladı, bu beni bir an için şaşırttı ama yine de ona ters ters baktım.

"Senin gibi küçük bir şey bana karşı koyacak." Pençe uçlu elini kaldırdı ve yüzünde gezdirdi.

Ona bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemedim, yüzü ve vücudu iki kolu ve bacağı, olağan kulakları, burnu, ağzı ve iki gözüyle bir şekilde insana benzese de, bu aşinalığın hiçbirinin onun ne kadar *insanlık dışı* olduğunu ortadan kaldırmadığını fark ettim.

Gülmeye devam etti ve dürüst olmam gerekirse ses daha da derinleşti, daha da korkutucu hale geldi.

"Seni kürdan olarak kullanabilirim, dişi."

Bu sözleri söylediğini duyunca boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu. "Ve benimle yapmayı planladığın şey bu mu? Beni yemek mi?"

Doğruyu söylemek gerekirse, planının bu olup olmadığını gerçekten bilmek istemiyordum.

"Seninle yapmamı istediğin şey bu mu?" Sesi kalın aksanlıydı ve daha önce duyduğum her şeyden daha derindi.

Ve sorumu bana geri atması hiç hoşuma gitmedi.

"Eğer seçme şansım olsaydı, beni bulduğun yere geri götürmeni tercih ederdim. Ayrı yollara gidebiliriz ve kimsenin incinmesine gerek kalmaz."

"Kimsenin zarar görmesine gerek yok..." Sözlerimi monoton bir sesle tekrarladı.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. Kimse yapmak zorunda değil. Sadece eşimin yanına dönmeme izin verin ve hepimiz yolumuza devam edelim."

Sanki sözlerimi gerçekten düşünüyormuş, belki de fikrini değiştiriyormuş gibi girişe baktı.

Değdiğimden daha fazla sorun yaratacağımı anlamaya başladığını düşünerek içimde küçük bir umut pırıltısı oluştu.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi, bir zamanlar simsiyah olan gözleri şimdi yavaşça parlayan bir kırmızıya dönüşmüştü. Kendimi küçültmeye çalıştım ve onu onunkinden başka bir şekilde ikna edebileceğimi düşünmenin aptallık olduğunu biliyordum.

"Artık bir eşin yok, dişi."

Sözleri karşısında gözlerimin açıldığını hissettim. "Sebastian'a bir şey mi oldu?" dışında ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçimi ürpertici bir korku kapladığında doğruldum. "Ona bir şey mi yaptın?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve alnımdan soğuk terler boşanıyordu. Sebastian'ı kaybetme ihtimali... hayır, ben böyle düşünmezdim.

"Başka dostun yok. Artık benimsin. Ve seninle uygun gördüğüm gibi yapacağım." Bana doğru bir adım attı ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu, kaçabileceğim hiçbir alan yoktu.

"Ne? Benim bir eşim var. Ben onunum ve o benim için gelecek." Yavaşça başını salladı.

"Bana dokunmana izin vermeden önce ölürüm. Eğer bana yaklaştırmaya çalışırsan ucube aletini keserim."

Sadece güldü. "Dişi, seninle çiftleşmek gibi bir planım yok. Bedenim sadece eşim için uyarılır. Ama bir yoldaş?" Sırıttı. "Sırf bunun için bile seni benimle kalmaya zorlayacağım çünkü yalnızlık yavaş bir katildir, özellikle de göre."

Kaşlarımı çatmıştım. "Lanet bir arkadaş mı istiyorsun?" Bu kadar korkmamış olsaydım gülebilirdim. "Flaş haber, psikopat. Birinin senden hoşlanmasını istiyorsan, gidip onu kaçırma." Korkumun yerini öfkenin aldığını hissettim. Güzeldi. "Sebastian seni en acımasız şekilde öldürecek." Bundan emindim.

"Eminim senin için gelecektir. Beni öldürmek mi?" Kıkırdadı. "Pek olası değil, dişi."

Bana baktı, yine o lanet muayeneyi yapıyordu.

"Uzun bu dünyada yalnız ve hayattayım." Bana doğru bir adım attı, siyah pençeleri ayak parmaklarının ucuyla yeri kazıyordu. "Bir milenyum, dişi, görünürde sonu yok."

Bazı Öteki Dünya bin yıldan fazla yaşadığını duymuştum, ama bunun genellikle sınır olduğunu biliyordum, eskinin eskisi.

Eğer bu erkek söylediği kadar eskiyse -bin yıl- ve hâlâ her zamanki gibi zinde, sert ve tehlikeliyse, ölümsüz olması mümkün müydü?

Bu kadar uzun ömürlü bir yaratığı daha önce hiç duymamıştım.

"Eşimi bulma ihtimali, daha önce hiç düşünmediğim bir şey. çok uzun zamandır sahip olmak hakkında." Sanki bu son kısım onu kızdırmış gibi dişlerini gösterdi. "Bu yüzden beklemekten bıktım. Başka birinin eşini alacağım."

"Senin olmayan bir şeyi öylece alamazsın." Sözlerimin sağır kulaklara biliyordum ve onları şeyden çok kendime fısıldadım.

"Seni masum, saf, küçük dişi. Benim şeytanın ta kendisi olduğumu bilmiyor musun? İstedğim her şeyi yapabilirim."

ChapTer FOUrTeen

Adryan

"B "Oss, Lycan'ların şeye bak."
I durdu davul çalma benim parmaklar
üzerinde ve Kane elinde bir tabletle içeri
el. girdiğinde masamın pürüzsüz, cilalı üstü

"Banner bize geri döndü. Sonunda," diye mırıldandı son kısmı.

Kane tableti kabaca önüme fırlattı, cihaz masanın üzerinde sekmeye başladı. "Tanrı aşkına. Elektronik bir cihazda bir şeye bakmamı istiyorsan, o lanet şeyi kırılabilecek kadar sert bir şekilde yere atmasan nasıl olur, pislik?"

Kane sırttı ve sandalyeye oturdu.

Ryeka, New York'ta sahibi olduğum Sinners kulübündeki ofisimde olmama rağmen, odanın ses geçirmez olması sayesinde sessizlik etrafımızı sarmıştı.

Tableti elime aldım ve ekrana baktım. "Ben pek çok şeyim Kane, ama iş teknolojiye gelince, bu işi ne bilen genç piçlere bırakıyorum." Bakışlarımı ona doğru kaydırdım. "Neye bakıyorum ben?"

Kane öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı, yüzünü daha önce hiç görmediğim bir beklenti kaplamıştı.

Sonunda Sebastian'ın nerede olduğuna dair bilgi almıştık.
Kane'in bu kadar garip davranmasına neden olacak başka bir şey yoktu.

Tableti elimden aldı ve düğmelere basmaya başladı. Bir an sonra, ben homurdanıp elinden kapana kadar lanet şeyi neredeyse yüzüme doğru itti.

"Dikkat et, sikik." Ekрана baktım. Vermont'ta Lycan'larla birlikte ele geçirilmesine yardım ettiğimiz çiftlik evinin güvenlik kamerası kayıtlarıydı.

Bu lanet yer Meclis için gizli bir yeraltı tesisiydi ve biz hepsini öldürdükten sonra burası havaya .

"Tamam." O tek kelimeyi yavaşça söyledim. "Bana bilmediğim bir şey göstermiyorsun."

Kane homurdandı ve uzanıp başka bir düğmeye basarak güvenlik görüntüsünü farklı bir alana çevirdi.

Yaklaştım ve araziye baktım. Neye baktığımı hemen anladım.

Odhran ve Sebastian'ın kapana kısıldığı tesis.

Arkama yaslandım ve kuzenime baktım, gözlerinin etrafındaki gerginliği gördüm. Meclis'te yaşananların üzerinden haftalar geçmiş, Sebastian ortadan kaybolmuştu.

Odhran aracılığıyla o tesisi de ele geçirdiklerini öğrendik. Bundan sonra Meclis'i teker teker ortadan kaldırmaları için dünyanın dört bir yanına vampir ve Lycan grupları gönderdik.

Ve ceset sayısı bizim lehimize artıyordu.

Sebastian'ın sessizliğe gömüldüğü günlerde ikimiz de endişelenmedik. Sebastian soğukkanlı bir orospu çocuğuydu ve hemen hemen her şeye dayanabilirdi.

Damarlarımızda aynı kan dolaşıyordu, bu yüzden endişelenmedik. Ancak zaman ilerledikçe ve ondan hiçbir haber alamadıkça, bunun Kane'e zarar vermeye başladığını izledim.

Kardeşler arasında sadece bir yaş vardı ve her zaman birbirlerinden ayrılmazlardı. Ben de hayatımda değer verdiğim tek insanın yanımda olmamasından dolayı rahatsızlık hissediyordum. Ama bu boşluğu doldurmaya yardımcı olabilecek bir eşim vardı.

Kane yapmadı.

İkimiz de Sebastian'ın ölmediğini biliyorduk, çünkü kan bağımız olan birini kaybetmenin yarattığı boşluğu hissetmiyorduk.

Bu hiçlik. Bu da bana onun çok ama çok uzakta olduğunu söylüyordu.

"Banner buldukları her şeyi buraya gönderdi." Bir flash bellek çıkardı ve masanın üzerine koyarak itti.

"Sadede . Bu hikayenin doruk noktası nedir?"

Arkasına yaslanırken Kane'in sırtışının yayılmasını izledim. "Lycanlar tesiste garip şeyler fark ettiler... Öteki dünya boku, dostum."

Mırıldandım ve ona baktım. Sandalyemin derisi gıcırdayarak daha da geriye yaslandım. "Bu da ne demek şimdi?" Yüz yaşından büyük ve doğaüstü bir dünyanın parçası olabilirdim ama olan biten tuhaf şeylerin yarısını biliyorsam ne olayım.

Kane'in yüzündeki sırtış beni bir kaşımı kaldırmaya zorladı. "Bu Sebastian'ın radyo sessizliğine büründüğü anlamına geliyor çünkü lanet olası bir portal açıldı ve koca kıcı alternatif bir boyuta itildi."

Uzun hayatım boyunca pek çok kez sessizliğe gömülmemiştim ama şimdi onlardan biriydi. "Bir geçit mi?"

Kane biraz fazla hevesli bir şekilde başını salladı. "Evet, patron. Bu yüzden onu hâlâ hissedebiliyoruz ama-"

"Boş," diye bitirdim ve masanın arkasında bulunan ve ana kulüp katını gösteren tavandan tabana pencereye bakmak için sandalyemi sessizce döndürdüm.

Aşağıda dönüp duran insanlara -ve hatta birkaç Öteki Dünya yaratığına- baktım.

"Peki plan nedir? Bir sonraki adım ne, çünkü nerede olursa olsun kalmasına izin vermeyeceğim," diye homurdandı Kane.

Tüm bunları düşünüp bir plan yaparken uzun bir süre cevap vermedim. Kane'le tekrar karşılaştığımda öne doğru eğilmişti, yüz ifadesinden bu işi bitirmeye hazır olduğu anlaşılıyordu.

"Banner'a Sebastian'ın peşinden gittiğimizi söyleyeceğim ve bu geçitte neler döndüğüne bakacağım. Hâlâ açıksa bir ekip toplayıp içeri gireriz."

Kane bir kez başını salladı, yüzü sertleşmişti. "Peki ya geçemezsek?"

Eğilme ve ellerimi birbirine kenetleme sırası bendeydi. "O zaman onunla birlikte girip çıkmanın bir yolunu buluruz. Başka yolu yok.

seçeneği."

Kane'den alçak bir hırıltı yükseldi ve yavaşça arkasına yaslandı.

"Başka seçeneğim yok."

Başımı salladım. "O aileden biri. Şimdi gidip onun kışını kurtaralım."

Chapter FIFteen

Ada

M Tüm vücudum ağrıyordu ve bir taşın kıcıma batmasıyla irkilerek yer değiştirdim. Uzanıp onu aldım ve Diablos'a doğru fırlattım. Bana adının Torvic olduğunu söylemişti.

sormamış ya da bilmek istememiş olsam da.

Torvic bir ileri bir geri yürüyor, ara sıra mağaranın girişine doğru bakıyor ve anlam veremediğim psikotik, delice mırıldanmalarına devam ediyordu.

Mesafemi korudum ve konuşmadım. Ne de olsa intihara meyilli değildim. Bunun yerine sadece düşünüyordum, buradan nasıl çıkacağıma dair her şeyi kafamda tartıyordum.

Sebastian'ın gerçekten de beni bulmaya çalıştığından ya da güneş batar batmaz bulacağından hiç şüphem yoktu ama bulunma olasılığımın yüksek olduğunu düşünecek kadar da aptal değildim.

Dağın tepesindeydik ve güneş batar batmaz Torvic'in beni bırakıp daha götüreceğinden emindim.

Demek istediğim, onun yerinde olsaydım ve dışisini geri almak için beni takip eden katil bir vampir olsaydı, ben de aynısını yapardım.

Öte yandan, bu yaratık hiçbir şeyden korkmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden belki de öngörülebilir gelecekte burası benim evim olacaktı.

Bu düşünce, iğrenç mekânın etrafına bakarken burnumu tekrar kırıştırmama neden oldu.

Çürüme kokusuna biraz alışmıştım ama ara sıra öyle yoğun bir çürüme kokusu alıyordum ki neredeyse kusmak için başımı çevirecektim.

"Senin adın ne, dişi mi?"

Sert sesi düşüncelerimi bir kenara itmeme ve ona bakmama neden oldu. Dudaklarımı büzdüm ve sessiz kaldım.

O da sessiz kaldı ama bir saniye sonra yaklaşırken yüzündeki kızgınlığı görebiliyordum.

"Ben olmayacağına karar verene kadar buradasın, bu yüzden seni zorlamam yerine bana adının ne olduğunu söyleyebilirsin."

Gözlerimi ona diktim ve uzun bir süre konuşmadım. "Ben Sebastian'ın eşiyim. Ben ."

Önümde çömelene kadar gittikçe yaklaştı, devasa uyluk kasları hareketin değişiminden sıkıştı, vücudu o kadar büyük ve genişti ki formunun etrafında hiçbir şey göremiyordum.

"Belki de ben vampirini ararken seni burada bırakmalıyım." Sanki bunu düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Belki de onu geri getiririm, böylece sen bana bilmek istediğim şeyi söylemek isteyene kadar dişlerini ve tırnaklarını sökmemi izleyebilirsin."

Kalbim güm güm attı ve boğazımın kapandığını hissettim. Doğruyu söylediğini biliyordum.

"Bunu tekrar deneyelim." Eğildi ve keskin bir nefes aldı. "Senin adın ne?"

"Ada," diye fısıldadım.

Homurdandı ve ayağa kalkıp hemen uzaklaştı. Rahatlayarak nefes verdim. Sebastian'ın iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yapardım.

"Senden uzaklaşmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Arkasını dönmedi, volta atmaya devam ederken cevap bile vermedi. Konuşması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Ben bir yırtıcıyım, dişi. Ve bu yüzden avlanmak tam da sevdiğim şey." Omzunun üzerinden baktı ve bakışlarımı tuttu. "Öyleyse kaç. Çünkü kovalamacayı severim. Belki şanslıysan sana eşlik etmekten sıkılır ve gitmene izin veririm."

Bu sözler üzerine kendimi öne eğilmiş buldum, küçük bir umut kırıntısı...

Kıkırdaması bunu . "Seni bırakayım," diye mırıldandı kendi kendine.

Nasıl cevap verebilirdim ki? Kaderimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdim. Ama savaşacaktım. Bu benim için gelmeye devam edeceği anlamına gelse bile.

Arkama yaslandım ve depresyon ve kederin beni sardığını hissettim. Gözlerimi kapattım, uyuyabileceğimi düşünmesem de yorgunluk sonunda üzerime kmşt.

Bu gerçekten cehennemdi.

ChapTer SIXTeen

Sebastian

(O lanet güneş.

Gökyüzünde yanan turuncu bir topun piçi benimle alay ediyor, beni gölgelerde saklanmaya zorluyor ve kızımın peşinden gitmek için bekliyor.

Siper almak zorunda kaldığım bu küçük kayalık çıkıntının içinde saatlerdir bir ileri bir geri yürüyordum. Sabırsızdım, öfkeliydim ve o kadar canıydım ki, o orospu çocuğunun ölümünden üzerime kan istiyordum.

Aynı zamanda dehşete kapılmışımdım. Hayatımda ilk kez korkunun ne olduğunu deneyimlemiştim. Diablos'un Ada'yı alacağını anladığımda, bu korkunun her tükettiğini hissettim.

Ve şu anda minik dostuma ne yaptığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Siktir!" Kükredim, bağırmamın titreşimleri etrafımdaki çakıl taşlarını yerinden .

Saatlerdir volta atıyordum. Ama hareketsiz duramıyordum.

Güneş üzerime vururken tıslayarak mağaranın girişine doğru yürüdüm ve o orospu çocuğunu havaya kaldırdım.

"Siktir git," diye hırladım ve geri döndüm.

Tüm gücüme ihtiyacım vardı ve öfke nöbeti geçirmek Ada'yı geri kazanmama yardımcı olmayacaktı. Bu yüzden küfürler ederek ileri geri yürümeye devam ettim,

Saçlarımı çekiştiriyor ve Ada'yı geri alıp o Diablos piçini lime lime ettiğimi hayal ediyordum.

Onu hemen tanımıştım, sadece o Meclis piçlerinin peşine düştüğümüz ilk seferden değil, aynı zamanda yakalandığım zamandan da.

Adryan bize Vermont'taki tesiste eşini kurtarıırken bir yaratık gördüğünü söylemişti. Öteki Dünya'da onun "şeytan" olduğu fısıldanıyordu... ve var olduğu bilinen tek şeydi.

Hayatım boyunca Diablos'un kim ve ne olduğuna dair iki yorum duymuştum.

Bir efsaneye göre o, acı ve gönül yarasından, insanlığın yırtılmasından ve Öteki Dünya'nın tüm yaratıklarının duygularından doğmuştur.

Babası ölüm tanrısıydı. Annesi acı tanrıçasıydı.

Çok daha romantik ikinci efsaneye göre, annesi aşk tanrıçasıydı ve ölüm tanrısına aşık olmuştu. Sonuç o olmuş. Ama aşk, karanlığa sürüklenmeden ölümle birlikte yaşayamazdı. Yin ve Yang.

Yani Diablos'un hayatı kalp kırıklığı ve acıyla doluydu; sevgi, mutluluk ve dünyadan gelebilecek tüm iyi şeylerin sonuçları olmadığında ne olacağına dair bir denge gerekiyordu.

Tüm bunların saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Ama o koca, canavar gibi pisliği tesiste tutsakken görmüştüm. Çoğu zaman onu tutuyorlardı, haklı olarak da öyle. Herif 1.80'in üzerindeydi ve daha kafesini açmadan bir avuç gardiyanı hakladığını görmüştüm.

Siktir et onu. Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değildi. Çiftleşmiş bir erkeğin dışısının peşinden gitmesi her şeyden çok daha tehlikeliydi. Onu bulduğumda ölecekti.

Volta atmaya devam ettim. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Her saniye daha da sinirleniyor, daha da öfke doluyordum.

Bu uçakta güneşin batışı ve doğuşu çok düzensizdi.

Bir gün beş saat gün ışığı alıyorduk, ertesi gün yirmi üç saat.

Kısa günlerden biri olması için çok dua ettim, çünkü Ada'yı aramak için sadece bir saatlik gece karanlığına sahip olma düşüncesi bile kalbimi parçaladı.

Ve gerçek şu ki, lanet olası güneş doğsa bile durup duramayacağımı bilmiyordum. Glgelerde kalabilirdim ama onlar da çok azdı.

Dağdaki tek tük çıkıntıların yanı sıra, diğer tek karanlık, ormanın içindeki gölgeli kısımlardan geliyordu; buralarda yukarıdaki yoğun yapraklar çıplak değildi ya da rzgrdan sallanmıyordu.

Çok uzakta olmadığını biliyordum, çünkü değiş tokuş ettiğimiz o küçük kan parçası bir işaret, bir tür izleme cihazı gibiydi.

İçimde uğuldağığını hissedebiliyordum, düşük bir titreşim, bana ona yaklaştığımı söylüyordu... o orospu çocuğunu paralayacağımı.

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirdim, günlerdir tıraş olmadığım için sakalım kalındı.

Yorgunluk içimde ağırlaşmıştı ama aynı zamanda genleşmiştim ve savaşmaya, o lanet Diablos'u elime geçirmeye hazırdım.

Ve onu bulacaktım. Başka bir sonuç yoktu.

Tenimin gerildiğini hissettim ve ellerimi indirdim, yüzümü küçük çıkıntının girişine döndüm ve alacakaranlık çökerken gökyüzünün parlak maviden pembe ve turuncunun alaca tonlarına dönüşmesini izledim.

Yavaşça sırtışımın yüzüme yayılmasına izin verdim. Lanet güneş batmıştı. Sevgilimi geri alma vaktim gelmişti.

Ormanın içine dalmadan önce güneşin tamamen batmasını bile . Solmakta olan ışığın en parlak olanında tısladım, enerjim emilmeye başladığında lanet ettim ama kısa süre sonra karanlık üzerime çöktüğünde kendimi daha güçlü hissettim.

Sadece başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatacak ve derin nefes alacak kadar durdum. Ada'nın kanının uğultusunun içimde dolaştığını ve bana hangi yöne gitmem gerektiğini gösterdiğini hissedebiliyordum.

Çok uzaktı, rahat edemeyeceğim kadar uzaktı ama yine de o yöne doğru ilerledim, aklımda tek bir öncelik vardı. Ölüm ya da kalım, dostumu geri alacaktım.

Ve ben de . Ve koştum. Ve lanet olası .

Saatlerdir yoldaydım, terden sırlsıklam olmuştum, etrafımdaki bunaltıcı hava beni bunaltıyordu. Ama hız ve mesafe kazanıyordum, kanının uğultusu bedenimi dolduruyor ve Ada'yı geri almaya yaklaştığımı söylüyordu.

Ağaç tepelerinden sürünerek çıkan iki yaratığı öldürmek zorunda kaldım.

Daha çok ahtapot benzeri şeylerdi.

Ayrıca birkaç tane de aşırı büyümüş kırkayak görünümlü pislik vardı, daha çok binlerce bacağı olan bir yılan benziyordu ve çenesi açıldığında lanet olası şey tırtıklı diş sıralarını gösterecek kadar genişti.

Onların çamuruna, kanına ve kirine bulanmıştım. Ama yaklaştıkça ve mesafe kazandıkça gücümün ve kuvvetimin on kat arttığını hissediyordum.

Tüm bu süre boyunca düşünebildiğim tek şey Ada' ulaşmak ve onun güvende olduğunu bilmektir.

Ancak o zaman öfkemi Diablos'a yöneltir ve o acınası, vahşi ve acımasız bir sürü şey yapardım.

Eğer onun teline zarar verirse, işkencesi günlerce sürerdi. Gözlerini oyar, dilini keser ve önünde ateşte sotelerdim. Pençelerini parmaklarından ayırır, her bir dişini diş etlerinden koparır ve onları bir çelenk gibi asardım.

Ona yapmayı planladığım bir dizi yaratıcı şey vardı, Ada'yı almasına yetmeyecek ama yeterli şeyler.

Bir şeyin yaklaştığını ilk hissettiğimde düşündüğüm şeyler bunlardı. Havada bir değişiklik, bir kalınlık, içimdeki yırtıcının tehdit karşısında daha da yükselmesine neden olan kavurucu bir sıcaklık vardı.

Bir şey geliyordu ve büyüktü.

Yavaşlamadım ama etrafıma odaklandığımdan emin oldum. Ve ne kadar hızlı hareket edersem, o kadar geriye sürükleniyormuşum gibi hissettim, sanki bir akıntıya kapılmış ve aşağı çekiliyormuşum gibi.

Sanki koyu bir pudingin içinde ilerliyorum gibiydim, adımlarımı zorlaştırıyor, ilerlemeye devam ederken kaslarım geriliyordu.

Dişlerimi sıkıp kükreyerek boş yere bir adım daha, bir adım daha atmaya çalışırken şakaklarımdan ter damlıyor ve yüzümden aşağı kayıyordu ama bunu yapamadan görünmeyen bir güç tarafından ileri doğru itildim ve dizlerimin üzerine düştüm, etrafımda ağır ve sert bir şey vardı.

Ellerimi yere vurup kalkmaya çalıştım ama beni aşağıda tutan her neyse, şimdiye kadar deneyimlediğim en güçlü şeydi.

Ve karşılık bile veremedim, bu da beni daha çok kızdırdı.

Kükredim, kollarım titriyor, kaslarım geriliyordu. Pençelerimi toprağa sapladım ve kendimi yukarı itmek için toplayabildiğim tüm gücü kullandım.

Çimentonun içinde erimeye çalışmak gibiydi, bedenim bu görünmez güçten geçmeyi reddediyordu. Ama kadınım benden alınmıştı ve hiçbir şey ona ulaşmamı engelleyemezdi.

Dik durdum, ter gözlerime damlıyordu. Dik durmaya çalışmanın verdiği güçle tüm vücudum sarsıldı.

Sonik bir dalga patladı ve beni on adım geriye fırlatarak bir ağaca çarpmana neden oldu, o kadar güçlü bir kuvvetti ki ciğerlerimdeki hava dışarı çıktı.

Başımı sallayarak temizledim ve karşıma kim ya da ne çıkarsa çıksın onunla yüzleşmeye hazır bir şekilde ayağa kalktım.

Ama sonra erkek üstüne erkek açıklığa adım attı ve ortayı boş bırakarak sağa ve sola doğru bir sıra oluşturdu.

Ormandan geçip ortadaki yeri alan son erkeğe bakarken vücudumdaki her şey hareketsiz .

Kafamı düşündüğümünden daha sert bir şekilde kırdığımdan emindim, çünkü kesinlikle görmüyordum-

"Merhaba kuzen."

ChapTer SeVenTeen

Ada

A Tam önümde ağır bir *gümbürtü* duydum ve dehşet içinde yatan tüylü bir buzağıya benzeyen şeye baktım.

Diablos sonra atılmış ne I olabilir sadece-iğrenç-söz konusu hayvanın mesanesiydi ve tepesini sabitleyen sarmaşıklardan dışarı su sığıyordu.

"*Bu* da ne böyle?" Leşe ve mesaneye baktıktan sonra başımı kaldırıp ona bakarken ses tonumdan tiksinti damlıyordu.

"Akşam yemeği." Sanki bariz olanı göremediğim için aptal olduğumu düşünüyormuş gibi yumuşak bir ses tonu vardı.

"Onu yemeyeceğim." Dudağımı kıvırdım ve öfkeyle çenemi yukarı kaldırdım. "Hastalanıp ölmemi mi istiyorsun? Yemeğimin pişmiş olmasına ihtiyacım var. Bir hayvanın *mesanesinden* su içmeyeceğimden bahsetmiyorum bile. O sterilize etmediğine eminim."

Ayağımı kullanarak her iki eşyayı da kaval kemiğine çarpana kadar ittim.

Bacağa baktı, bana doğru tekmeledi, bacak ayağıma öyle sert çarptı ki kütükten akan kan pantolonuma bulaştı.

". Sonra gideceğiz. Senin küçük Fae miden doymak için gurulduyor diye durmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki panik tonuna engel olamadım.

", küçük şey." Döndü ve bir kol olabileceğini düşündüğüm bir şeyi tutup ağzına götürdü. Dişleriyle eti parçaladı, çenesinden aşağı kan damlıyordu.

Öğürme refleksim elimin tersini ağzımın üzerine koydum. Mağaradaki iğrenç koku da buna eklenince kendimi daha fazla tutamadım.

Yana döndüm ve kustum, ama midemde fazla bir şey yoktu, bu yüzden her şeyden çok kuru kabardı.

"Tüm Öteki Dünya varlıkları senin kadar kırılgan mı, zayıf çocuk?"

Ağzımdaki ekşi tadı temizlemek için tükürdüm ve bunu yaparken ona baktığımdan emin oldum.

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim." Bacaklarımı göğsüme doğru çektim, kollarımı dizlerime doladım ve ona bakmayı reddederek yan tarafımı gösterdim.

Orada sessizce ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum ya da daha çok ben onun sürekli volta atmasını görmezden gelmeye çalışıyordum. İğrenç ve dikkat dağıtıcı bir noktaya gelmeye başlamıştı.

Dinlenmek için biraz zaman ayıracağını, belki uyuyacağını ve böylece nasıl kaçacağımı bulabileceğimi ummuştum ama buna fırsatım olmadı.

Başımı kayaya yaslayıp nefes verdim. Tanrım, sonsuza kadar uyumak istiyordum. Sebastian başımın üstünü, sonra yüzümün yan tarafını öperken ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırırken bana tekrar sarılmasını istedim.

Doğasında olmasa bile bana ne kadar yumuşak ve nazik olabileceğini gösterirdi.

Havadaki bir şey değişti ve gözlerimi açıp etrafıma bakarken kolumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Diablos'un kaşları çatıldı ve sanki olacaklar için hazırlanıyormuş gibi kaslarının kasıldığını görebiliyordum.

O da hissetti... her ne .

Mağaranın girişine doğru yürüdü ve işte o zaman hızla etrafıma bakındım, köşede bir yığın kemik fark ettim. Bir uzun görünüyordu, ucu sivriydi.

Muhtemelen bir uyluk kemiği, eğer buradaki yaratıklar o tür bir anatomiye sahip olsalardı. Sırtı bana dönükken, sessizce kenara çekildim.

Kemik yığınınına ulaşana kadar kayalık iç kısımdan geçtim, birini kaptım ve yerime geri döndüm.

Tam kemiği arkama almış, omurgamla kaya arasına sıkıştırmıştım ki döndü ve o tuhaf diliyle mırıldanarak geri döndü.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve bunu duyduğunu başını yavaşça bana doğru çevirmesinden, yüzünü kaplayan kaş çatmasından anladım.

"Korkuyorsun," diye gürledi.

"Hadi canım," diye tersledim. İğneleyici olmak güzel bir savunma mekanizmasıydı. "*Senin* gibiler tarafından kaçırılmak insana bunu yapar."

Döndü, tamamen bana baktı, sonra bir adım öne çıktı. Kemiği daha sıkı kavradım, onunla göt deliğine saplamaya hazırdım.

Ama tam kendimi savunmak üzereyken, aniden etrafımı saran ağır bir his oldu. Nefes almak zorlaşmaya başlamıştı ve ben de nefes almaya çalışarak soluk soluğa kalmıştım. Koca vücudu gerilirken, kasları kasılırken onun da aynı etkileri hissettiğini anlayabiliyordum.

İri elleri yanlarında sıkıca kıvrılmıştı ve parmaklarından damlayan kanın kirle kaplı zemine sıçradığını görebiliyordum.

Kemik elimden düştü, etrafımdaki havanın ağırlığı bedenimi kontrol edemeyeceğim kadar yoğundu.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissetmeye başladım, hissettiğim yoğun korkuya engel olamıyordum çünkü... Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve sonra bunun gerçekleştiğini hissettiğim kadar hızlı bir şekilde, mağarada titreşen devasa bir dalga oldu.

Yüzümün yan tarafı kayalara çarparak, yanaklarım taşlara gömülerek ve etimi yırtarak içimden bir tıslama sesi çıkaracak kadar yere düşerken haykırdım.

Torvic hışımla girişe doğru ilerliyordu. Kendimi toparladım ve kaybedecek daha fazla zamanım olmadığını bilerek kemiği kaptım.

Neler olup bittiğini merak edecek zamanım da yoktu.

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama dikkatini başka bir yere vermesini umduğum kadar çekmişti.

İlk indiğimizde mağaranın dışına kısaca göz atmıştım ama o kadar korkmuş ve sinirlenmişim ki pek bir şey fark etmemiştim.

Sola doğru açılan dar bir geçit fark etmiştim. Virajın ardında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiç yoktan iyiydi.

Tek bildiğim çıkmaz bir sokak, dik bir iniş ya da... bu lanet dağdan bir yolu olduğuydu.

Artık düşünmüyordum. Sadece rol yapıyordum.

CHAPTER SEKİZİNCİ

Ada

I Ayağa kalktım, acelele tökezleyerek ilerledim, duvara tutunup girişe doğru ilerlerken kemik hâlâ elimde sıkıca sarılıydı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyabileceğini düşündüm.

Köşeden baktım ve yaklaşık on adım önümde Torvic'i gördüm, ayaklarını uçurumun kenarına dayamıştı, pençeleri taşa saplanmıştı. Tanrım, itmek istiyordum ama lanet kanatları umutsuzca hayal ettiğim sonu engelleyecekti.

Vücudu dimdikti, kasları sanki gerilmiş ve savaşımaya hazırmış gibi derisinin altında belirginleşmişti. Kanatları katlanmış ve sırtına bastırılmıştı, tepelerinde siyah pençeler vardı.

Arkası bana dönükken hızla sol tarafa baktım ve yan taraftaki kıvrımı gördüm.

Yavaşça hareket ettim, odağım Torvic'in üzerindeydi. Kalbim acı verecek kadar hızlı atıyordu ama onun dikkatini çeken her neyse, kaçmaya çalışmama izin veriyordu.

Çünkü aptal değildim. Muhtemelen beni yakalayacağını biliyordum. Onun bir avcı, benim de bir av olduğumu biliyordum.

Ama denemezsem lanetlenirim.

Kenar boyunca sürünürken nefesimi tuttum, kemik hâlâ elimdeydi, odağım canavardan hiç ayrılmadı.

Her ne kadar yavaş gitmeye çalışsam da, zemin çakıl taşları ve kayalarla ve bir tanesine takıldım, önümdeki kayaya tekme attım ve onu yerde uçurup kenardan aşağı yuvarladım.

Aşağı inerken kayalardan sekti ve *tık tık tık* diye bir ses çıkardı. Donup kaldım, dişlerimi sıktım ve Torvic'in beni fark ettiği anı anladım.

Başını yana eğdi, sonra yavaşça arkasını döndü. Tepki verdim.

Sola doğru atıldım ama o iri cüssesine rağmen hızlıydı, tökezliyordu. Elini savurdu ve elinin rüzgârının saçlarımı okşadığını hissettim.

Beni incitmek isteyip istemediğini bilmiyordum ama öyle ya da böyle bunun bir önemi yoktu. Beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim.

O büyük ve güçlü olabilirdi ama ben bir Fae've kendi çapımda hızlı ve çeviktim.

Eğildim ve döndüm, her zaman ne yaptığını izleyebilmek için önümü ona doğru tuttuğumdan emin oldum.

Hırladı ve küfretti, belli ki elinden kaçtığım için kızgındı. Ne yazık ki yeni pozisyonunda sırtı viraja dönüktü, kaçışımı başarıyla engelledi.

Sıkıntıyla ofladı ve yemin ederim o anda gözlerini devirebilseydi, muhtemelen devirirdi. Ama gözleri hâlâ simsiyahtı, aralarından sızan kırmızılıktan eser yoktu, bu da bana bunu şeyden çok bir rahatsızlık olarak gördüğünü söylüyordu.

Geri çekildim, uzun kemiği elimde tutup ona doğrulttum.

Torvic bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, elini uzattı ve parmaklarını kıvrarak beni çağırdı. "Buraya gel, dişi. Benden korkmana gerek yok."

Histerik kahkahalar boğazımda düğümlendi ve başımı salladım. Yaklaştı. Kemiği salladım, keskin ucunun etini parçaladığını hayal ettim.

Ayağım bazı büyük çakıl taşlarına takıldı ve neredeyse geriye doğru takılıyordum ama son anda kendimi düzelttim. Kalbim

Uyluk kemiğini önümde tutup bir kılıç gibi kullanırken gürlüyordum.

Hızla omzumun üzerinden baktım ve dağın kenarına tehlikeli bir şekilde yakın olduğumu gördüm; bu düşünüş, bir Öteki Dünya olarak bile hayatta kalamayacağım bir şeydi.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, boğazım sıkılıyor ve kuruyordu ve aklımdan geçen tek şey Sebastian'ı tekrar görmek istediğimdi.

Tek düşünebildiğim o kavgaya girmemiş olmayı dilediğimdi. Keşke beni kendine çekerken kollarının bana sarıldığını hissedebilseydim.

Ama bu canavarın beni eşimden daha da uzaklaştırmasına izin vermektense ölmeyi, uçurumdan yuvarlanmayı tercih ederdim, böylece beni bulması için hiçbir umut kalmazdı.

Torvic benimle fiziksel bir şey istemediğini söylemişti, ama onun eşi olmadığım için bu şekilde tepki vermemesi, bana yapabileceği başka iğrenç, uçucu şeyler olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Buraya gel, kadın. Melodramatik olmak hiçbir zaman tahammül edebileceğim bir şey olmadı."

Dengemi kaybedip riski olmadan daha fazla geri gidemezdim. Torvic'ten ne kadar uzaklaşmak istesem de ölmek istemiyordum.

Kanatlı herifin beni havada kapıp götüremeyeceğinden değil.

İleri doğru bir adım daha attı ve kanatları açıldı. Kanatlarını aşağı yukarı hareket ettirerek gerdi, rüzgâr hızlandı ve uzun saçlarımın tellerini yüzüme savurdu.

Kuvvet o kadar güçlüydü ki dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Sonra ilerlemeye başladı ve ben çığlık attım.

Sallamaya devam ettim, kemik birkaç kez ona çarptı ama tepki bile vermedi.

Çığlık attım, bağırdım, ona lanet okudum ama uzaklardan tanıdık bir kükreme duyduğumda kalbim duracak gibi oldu.

Aman Tanrım. Bu Sebastian olabilir mi?

"Ada. Aptal olma."

Geri dönüp Torvic'le yüzleştüğimde, içgüdüsel olarak tehditten geri adım attım, dengemi kaybettim, kollarım bir şey yakalayıp gibi yayıldı.

Ama ben . Onu uzak tutma korkusuyla dengemi kaybettim ve o lanet dağın üzerinden düştüm.

O kadar uzun ve yüksek sesle çığlık attım ki boğazım .

Rüzgâr savruluyor, ben düştükçe, düştükçe ve neredeyse beni alttan yastıklıyormuş gibi hissediyordum.

O kükremeyi tekrar duydum ve ağladım, ama gözyaşlarım yanaklarıma ulaşmadı, çünkü hızla dibe çakıldıkça uzaklaştılar.

Torvic uçurumdan burun üstü düşmeden bir saniye önce yüksek bir hırıltı duydum, bakışları tam . Siyah kanatlarını açtı ve düşüşünü kontrol etmek için onları nasıl eğip büktüğünü görebiliyordum.

Omzumun üzerinden baktım, yer giderek daha hızlı yükseliyordu. Ağaçların hizasında Sebastian'ı gördüm, dehşete düşmüş bakışları benimkilere kilitlenmiş, son sürat koşarak tekrar ilerliyordu.

Havadaki bu değişimi, mağarada beni boğan ve bunaltıcı hissettiren o kalınlığı hissettim. Nefes alamıyordum, ağlayamıyordum ve tam Sebastian için çığlık atmaya çalışmak için ağzımı açtığımda, adının son bir kez dilime değmesine izin vermek için, Torvic pençeli elini bileğime doladı.

Sırtımdaki görünmez bir güç tarafından şiddetle öne doğru itildim ve vücudum Torvic'inkine çarptı.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

ChapTer

NIneTeen

Sebastian

I kuzenime baktı - Adryan'ı beceriyordu - ve sonra Kane'e baktı. İkisinin de yüzünde aynı sert ifade vardı. Benimkiyle aynı olduğundan emindim.

"Çiftleştik," diye mırıldandı ve sırıttı. "Tam zamanında, kuzen." Gözlerimi ona diktim ve başımı salladım. Üzerinde düşündüm Bana söyledikleri şeyi. "Kesinlikle ."

Ada'ya gitmekten alıkonulmanın verdiği sabırsızlık içime işlemiştir ama az önce anlattığı hikâye, buraya nasıl geldiği ve bizi buradan çıkarma planları beni bir an için şoke etmişti, öyle ki olduğum yerde donup kalmıştım.

Yanında on erkek vardı, beşi her iki yanında, Kane de sağında onun yanında duruyordu. Kane'in yanında da söğüt görünümlü bir erkek vardı.

Cılız erkek bir cadıydı, Adryan bana kim olduğunu söylemeden önce bile ondan bu kadarının kokusunu alabiliyordum.

"Kıçımı kurtaracak olan bu mu?" Kendisine Şerbet adını vermiş olan cadıya baktım. "Adını lanet olası dondurmadan almış."

Vampirler arasında bir kıkırdama oldu ama Adryan'ın alçak sesle hırlamasıyla sustular.

Sherbet, tozlu eski bir kütüphanede, paralel bir boyutta hiçbir yerin ortasında olmaktan daha rahat görünüyordu.

"Doğru," dedi Adryan. "Hepimizin kışını kurtaracak ve bizi bu cehennem çukurundan çıkaracak olan kişi o."

Avucumu yüzümde gezdirdim, kendimi çok bitkin hissediyordum.

Elimi yanıma bıraktım ve Adryan'a baktım. Başımın belası olabilirdi, çok inatçıydı ve sosyopat olarak bilinirdi ama işte buradaydı. Buraya gelip beni kurtarmak için eşini, yani çarpık hayatındaki en önemli kişiyi terk etmişti.

Ada'dan başka biri için bir şey hissetmeme izin vermem dokunaklıydı.

Kendi arkadaşımı düşündüm.

"Onsuz gitmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kuzenime ters ters baktım. Bir an öylece bana baktı, yüzünde insanların çoğunun okuyamadığı o kayıtsız ifade vardı.

İnsanlar Adryan'ın söylediklerine karşı çıkmıyordu. O çok fazla tehditkâr bir orospu çocuğuydu ve onun yanında olmak bile onları çileden çıkarıyordu. Ama ben ondan korkmuyordum ve o da bunu biliyordu.

Ada söz konusu olduğunda, herkese ve her şeye karşı çıkardım. O benim önceliğimdi. Kane ya da Adryan'a olan sadakatim bile bunun önüne geçemezdi.

Ama hayatım boyunca onun yanıdaydım. Onu, benim kadar inatçı olduğunu ve istediğini elde etmeye alışkın olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Sana söyledim, onsuz gitmek zorunda değilsin." Çenesini cadıya doğru kaldırdı. "Nasıl olacağını açıkla, Şerbet." Sırıttı ve o pisliğin adını komik bulduğunu biliyordum. "Tek yapmamız gereken başlamak ve buradan siktir olup gitmek."

Adryan ormana şöyle bir baktı ve tiksintiyle hırladı. "Burası berbat bir yer Sebastian. Sıcak, nemli ve tuhaf kokuyor." Bana baktı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Ve Kayla'ya geri dönmek istiyorum."

Başımı salladım ve arka azı dişlerimi birbirine kenetledim.

"Ve ben de lanet olası dostuma ulaşmak istiyorum, Adryan." Kuzenim ve kardeşimin gerçekten de

Burada dururken her şey ışık hızında ilerliyordu. Buradan çıkmak için duydukları sabırsızlığın gösteriyi yönettiği çok açıktı.

Görünüşe göre bu boyutta zaman bizim geldiğimiz zamandan çok daha farklı akıp gidiyordu. Burada sadece birkaç gün geçmiş gibi hissederken, aslında haftalar geçmişti.

Lanet haftalar.

Kane kolayca, "Lycan'ların Vermont'taki Meclis tesisinin üzerine yerleştirdikleri insansız hava araçlarının görüntülerini biz onu ortadan kaldırdıktan sonra gördük," dedi.

O çılgın örgütün insanların sahip olduğu yeraltı korku evine saldırdığımız zamanı düşündüm. Onları tekrar öldürmek istedim.

"Sonra Lycan'ların teknoloji dehası Rory, Avrupa'da havaya uçurulan diğer tesis hakkında daha fazla bilgi topladı ve araştırma yaptı."

Vermont'takini yok ettikten sonra götürüldüğüm diğer yeraltı tesisini kaslarım kasıldı.

"Odhran kaçtı, bize bildiği her şeyi anlattı ve biz de bu yüzden gerçekte neler olduğunu araştırmaya başladık." Konuşacak olan Adryan'dı ama benim aklım Ada'nın orada kapana kısılmış olmasında... nasıl işkence gördüğündeydi.

"Lycanlar o Avrupa tesisinden gelen drone yayınlarında ciddi bir parazit olduğunu söylediler." Kane tekrar konuştu. "Ama hiç de öyle olmadığını fark ettik."

Kafamı kaldırdım ve kardeşime baktım. Birbirimize çok benziyorduk ve Kane sadece bir yaş büyük olduğu için sık sık ikiz sanılıyorduk.

Ne söyleyeceğini zaten biliyordum, bu yüzden "Sorunlara neden olan bir portaldı" dedim.

"Evet, kardeşim."

Başımı salladım, kanım Ada'ya ulaşmanın sabırsızlığıyla damarlarımda dolaşmaya devam ederken uzaklara baktım.

"Ona ulaşmam gerek. Bu saçmalık için zamanım yok." Tüm bunlar hakkında Kane ve Adryan'la konuşarak çoktan değerli dakikalarımı harcamıştım.

"Seni burada bırakmayacağımızdan emindik," diye homurdandı Adryan alçak sesle ve sertçe. Parmağını cadıya doğru şaklattı ve Sherbet bir adım öne çıktı, gömleğinin kollarını yukarı itti ve bir şeye hazırlanır gibi yavaşça nefes verdi.

"," diye bağırdım. "Her ne kadar ikinizi de gördüğüme sevinsem ve bu lanet yerden gitmeyi gerçekten istesem de... gitmeyeceğim," dedim beni bulduklarından beri muhtemelen beşinci kez.

Adryan bana bakarken vurdumduymaz ifadesini korudu ama sonra eğildi. "Evet, biliyorum. Ben de Kayla'yı burada bırakmazdım. Kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim." Umursamaz piç gibi omuz silktilti. Bu sosyopatın duygularını göstermesini sağlayabilen tek kişi Kayla'ydı. "Ama denemek , asla kabul etmeyeceğini bilsem bile."

Lanet olası pislik.

"Birbirinize bağlısınız." Sessizliğim üzerine devam etti. "Onun kanını sana yapışan kokusundan aldın."

Bir uyarı sesi çıkardım ve o da sıırttı.

"Ve sanırım seninkini de o aldı." Bir kaşını kaldırdı.

Yapmak istediğim en son şey dostumla ne yaptığım hakkında biriyle konuşmaktı ama bu bilginin önemli olduğunu bildiğim için başımı salladım.

"Evet, kan alışverişinde bulunduk," diye homurdandım ve diğer vampirlere baktım, bu bilgi karşısında kıs kıs gülmelerini ya da yüzlerini buruşturmalarını göze alarak.

Gözlerini kaçırarak kadar akıllıydılar.

Adryan yumuşak bir sesle, "O zaman sen bağlısın ve sen çekildiğinde o da çekilecek," dedi. "O da ışınlanacak."

"Peki ya onunla kanımı paylaşmamış , o zaman ne olacaktı?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanırım biz de onu arıyor olurduk kuzen." Sadist bir sırıtışla parladı. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bize onun lanet bir Diablos'un elinde olduğunu söylediğinde, tesistekinin aynısı, biraz avlanmak için her şeyi yaptım." Ellerini çıırttı ve birbirine sürttü ama bir saniye sonra hayal kırıklığına uğramış gibi nefes verdi. "Ama bu tartışmalı bir konu çünkü sen yaptın."

Başımı tekrar salladım ve Adryan'a doğru bir adım attım. Duruşumun yırtıcı ve tehlikeli olduğunu biliyordum. Ama tartıştığımız kişi benim dostumdu ve yüzden dengesiz bir durumdaydım.

Kuzenimin adamları, liderlerini korumak için orada olmak isteyerek bir o yana bir bu yana temkinli bir şekilde hareket etseler de ikimizin arasına istemiyorlardı. Beni alt edemeyeceklerini biliyorlardı. Savaşacak kadar güçlü olanlar sadece Adryan ve Kane'di.

"Onunla birlikte olmak için hayatımın sonuna kadar burada kalmayı tercih ederim. Benim geri ışınlanıp onun ışınlanmaması riskini göze alamam." Adryan'a ters ters baktım. "Sana şunu sorayım *kuzen*. Sen benim yerimde olsaydın ve kişi Kayla olsaydı, ortak kanın olsun ya da olmasın, onu terk eder miydin?"

Adryan dişlerini sıkıp bana doğru tehditkâr bir adım attığında, sanki Kayla'nın burada olduğunu düşünmek bile onu manik bir nöbete sürükleyecekmiş gibi, başımı salladım, demek istediğim anlaşılmıştı.

Gerçeği bilmem için kelimeleri söylemesine gerek yoktu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Affedersiniz," dedi cadı ve hepimiz dikkatimizi yavaşça ona çevirdik.

Bizim yarı boyumuzdaydı ve sert bir rüzgâr onu ikiye bölecekmiş gibi görünüyordu ama şu anda hepimizden daha güçlüydü. Çünkü bizi bu bok çukurundan çıkarabilecek tek kişi oydu.

"Sadece bir hatırlatma... ama bunu yapmak için çok küçük bir zaman aralığımız var." Hepimize, kendisinden bir karış daha uzun olan vampirlere dikkatle baktı.

Onunla Adryan'ın arasına baktım. "Şimdi de işin içinde lanet olası bir zaman dilimi mi var?" Hırladım.

"Buna başlayabilir miyiz?"

Gözlerimi cadıya diktim.

"Biz bunu yapamadan portal kapanacak."

"Ne oluyor ?" Önce kuzenime, sonra da Kane'e baktım. "İçinizden biri neler olup bittiğini anlatsa iyi olur."

Adryan sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi nefes verdi.

"Leandrianlar portal açıcılarıdır. Onlar sürekli açık tutmazsa, zamanla yavaş yavaş kapanır. Enerji hala

Dediğim gibi, sizi bu şekilde bulduk." Sherbet'e baktı. "Ama bir cadı... bir cadı hala enerjisi olduğu sürece kapalı bir geçidi yırtıp açabilir."

Şerbet biraz fazla hevesle başını salladı.

"Ama hayattaki her şey gibi Sebastian, bunun da bir zaman sınırı var. Bir geçit olduğunu fark ettiğimizde haftalar geçmişti. Cadının geçidi yeniden açıp bizi geri itmesi için en fazla birkaç saatimiz var."

"Tabii ki." Kabaca nefes verdim. "Ama..."

Adryan'a baktım ve kaşımı kaldırdım. "Dahası da var."

Eminim vardı.

"Kapatılan portallarla ilgili sorun, bir cadı onu yırtıp açabilse de, ilk geçtiğiniz zamana geri ."

Kaşlarımı çatmıştım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu şu anlama geliyor kardeşim" -Kane bir adım öne çıktı, karanlık bakışları içine işliyordu- "sen ve dışın geçitten geri itildiğinizde, bu sizi geçidin açılmasından hemen önceki güne götürecek. Zamanı bilmiyoruz, sadece açılmadan önce olacağını biliyoruz."

Bir an için ne düşüneceğimi bilemedim ama bu kelimeler bilincime girip orada bir yuva kurdukça Kane'in ne dediğini anladım.

"Geçmiş mi? Lanet olası geçmişe geri mi döndük?"

Adryan sorum karşısında omuz silkti. "Kuralları ben koymuyorum, dostum."

"Tam da Öteki Dünya'nın daha da olamayacağını düşünürken," diye mırıldandım ve elimi tekrar yüzümde gezdirip sakalımı kaşıdım. "Peki ya siz?"

Cevap veren Sherbet oldu. "Geçmişimize geri döneceğiz. Aynı dünya, farklı zaman dilimleri."

"Bu boktan gösterinin tek iyi yanı hafızalarımızın sağlam kalacak olması."

Aceleyle bu diğer dünyaya atılmadan hemen önceki anı düşündüm. O sırada hala yeraltı tesisindeydim.

Montaj, özgürlüğe giden yolda savaşmak ve elimden geldiğince çok sayıda boktan insanı öldürmek.

Ada'nın da aynı durumda olacağını fark ettiğimde kalbim sert bir şekilde çarptı.

Ya ?

Ya onu tekrar yakalarlarsa?

Ya onu benden alsalardı ve onu bir daha asla bulamasaydım, sadece eşimin kollarımda nasıl hissettiğini bilmenin acı verici anılarına sahip olsaydım ve bunu bir daha yaşayıp yaşayamayacağımı asla bilemeseydim?

Bir an için Odhran'ı ve onun da aynı durumda nasıl hissetmiş olabileceğini düşündüm. Eşi ondan alınmıştı ve sonunda yeniden bir araya gelebilmek için onlarca yıl aramak zorunda kalmıştı.

Kararlılık içime derin, karanlık bir zehir gibi yerleşti.

Bunun olmasına asla izin vermem. Bir daha kadınımlı almalarındansa kendi kalbimi paslı bir kaşıkla oymayı tercih ederim.

Cadı bakışlarım karşısında bir adım geri çekilirken biraz tereddütlü görünüyordu.

"O zaman harekete geçsek iyi olur, böylece ben dişimi bulabilirim ve buradan defolup gidebiliriz."

Adryan bir adım öne çıktı ve Ada'nın yanımda olsa da olmasa da benimle birlikte olacağına beni bir kez daha ikna etmeye çalışacağını biliyordum.

Ama ona başımı sertçe salladım ve alçak sesle hırladım, gözlerim kıpkırmızı parladı. Bu riski göze bile alamazdım.

Bir an için öylece bana baktı. Ellerini havaya kaldırdı ve küfretti, "Tanrı aşkına. Hepiniz sinirlerimi bozuyorsunuz."

Buna baskı yapmayacağını biliyordum.

"Hadi gidelim," dedi Kane ve elini havaya kaldırarak diğer vampirlerin onu bulabilmemiz için pozisyon almalarını işaret etti.

Vampirler liderlerinin yanında yerlerini aldılar ve ben tam onları uzaklaştırmak üzereyken... onun çığlığını duydum.

Kükreyip bana yeterince yakın olan vampirleri yolumdan çekerken tamamen vahşileşmiştim. O kadar güçlüydüm ki sertçe geri tökezlediler, bazıları kışlarının üstüne düştü.

Sesin geldiği yere doğru koşuyordum, kalbim hızla çarpıyor ve tüm vücudumu soğuk bir ter kaplıyordu. Ona ulaşmaktan başka hiçbir şeyin .

Tekrar çığlık attığını duyduğumda hızımı artırdım, her hareketimde kaslarım kasılıyor ve gevşiyordu.

Ona ulaşmak için dalların altından eğildim, ağaçların etrafından dolandım ve aceleyle kayaların üzerinden atladım.

Tam o sırada Adryan ve Kane'in beni takip ettiklerini duydum, ayaklarının sert gümbürtüsü arkamdaki toprağı yiyor ve tüm ormanda yankılanıyordu.

Dağın kenarına ulaştım ve bir daire çizerek dönerken bir an durdum, sadece ciğerlerime girip çıkan havayı duyabilmek için sert bir şekilde nefes alıyordum.

Nerede olduğunu hissedecek kadar kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kendimi gevşemeye ve gözlerimi kapatmaya, vücudumda kabaran paniği geri itmeye ve *odaklanmaya* zorlayarak, içimde onun kanının uğultusunu hissedene kadar kendimi gözden geçirdim.

Yukarı. Yukarı bak.

Oh. Lanet olsun.

Düşüyordu, sırtı yere dönüktü, uzun kızıl saçları yüzünün kenarlarına savrulmuştu ve kolları bir şeyi yakalamak istercesine yukarı doğru uzanmıştı.

Adryan ve diğerleri ormanı yararak geldiler ve arkamda durdular. Neler olduğunu anladıklarında şok olmuş mırıldanmalarını duyabiliyordum.

Ve sonra Diablos ona doğru dalışa geçti, devasa kanatlarını uzattı ve ona doğru ilerlerken daha fazla hız kazanmak için geriye doğru kıvırdı.

"Şimdi, Sherbet. Kahrolası *şimdi!*" Adryan kükredi ama ben onu yakalayıp düşüşünü hafifletebilme umuduyla çoktan dağa tırmanmaya başlamıştım.

Benim için aptalca bir düşünceydi çünkü onu böyle bir düşüşten kurtaramazdım.

Arkamdaki ilahileri duyabiliyordum ama Ada'dan başkasına ne olduğunu umursamayacak kadar paniklemiştim.

Diablos onun bileğini yakaladığı anda, etrafımda patlayan büyük bir şok dalgası vücudumu sert bir şekilde zemine bastırdı.

Geriye doğru savrulmadan ve havaya düşmeden önce dağ.
Ve sonra hiçbir şeyi geçirdi.

ChapTer TWenTY

Ada

T Sırt üstü yere düştüğümde başım sert zemine çarparak havasız kaldım.

Bir an için hiçbir şey göremedim. Yıldızlar dans ediyordu Gözümün önündeydi ve onu temizlemek için hızla göz kırpmaya çalıştım.

Kafatasım zonkluyor, vücudum ağrıyor ve kendimi bir tür trans halinde, kendimi içinden çıkarmaya çalıştığım ateşli bir rüyadaymışım gibi hissediyordum.

Tanıdık oldukları için kafamı karıştıran ve kesinlikle paralel boyutta olması gereken bir şey olmayan bir dizi şeyin kokusunu alabiliyor ve sesini duyabiliyordum.

Yanan elektriğin ve havayı dolduran barutun kokusunu alıyordum. Bir şeylerin havaya uçurulduğunu ve silahların ateşlendiğini duyabiliyordum. İnsan çığlıkları ve uhrevi kükremeler vardı.

Havayı metalik kan kokusu doldurmuştu, sadece kafamı yere çarptığım yerden değil, hem insanlardan hem de Öteki Dünya'dan gelen kan kokusu. Havayı o kadar yoğun bir şekilde doyuruyordu ki, boğazımın arkasına çarpan bakırımsı tınısını hissedebiliyordum.

Sonunda kendimi yukarı ittim, içgüdülerim bana geri çekilmemi söylüyordu ama neyden geri çekildiğimi, neyden kaçmaya çalıştığımı .

Sert ve kaba bir şeyin hareket etmemi engellediğini hissettiğimde, gözlerimi tekrar tekrar kırptırarak odaklanmalarını sağladım.

İçimdeki her şey durdu.

bakarken gözlerimin açıldığını hissettim, Meclis'in yeraltı tesisine geri dönme kâbusu tam önümdeydi.

"Hayır," diye fısıldadım. "*Nonono.*" İçime bir panik dalgasının yerleştiğini hissettim, sonra kendime toparlanmamı ve bu işi söyledim.

Burada olduğum için değildi. düşmanlar sardığı için değildi. Hayatım bir tür cehennem azabı olduğu için bile değildi.

Hayır, kemik kıran bir korku hissettim çünkü Sebastian'ı bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi ciğerlerimdeki havayı emdi.

Bir grup Öteki Dünya yaratığının yanımdan hızla geçtiğini gördüm ve sırtımı duvara daha da yasladım, dehşete kapıldım çünkü neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir dağın yamacından düşüyordum ve Torvic bileğimi yakaladı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Buraya nasıl geldim?

Cehennemde miydim?

Öldüm ve şimdi deli insanlarla sürekli bir döngü içinde olduğum bir tür korkunç arafta mıydım?

Sebastian. Gerçeklik nihayet beni yakalamaya ve durumun şokunu ve bulanıklığını geri itmeye başladığında dostumu düşündüm.

Burada olup olmadığını bilmiyordum... ama eğer geçmişte olsaydım, bu yıkık duvarların arasında bir yerde olduğunu biliyordum.

Ve burada durup neler olduğunu merak etmeye devam edecek değildim.

Duvardan uzaklaştım ve tökezleyerek ilerledim, ayaklarım zemini kaplayan büyük döküntülere takıldı.

Açıkta kalan kablolardan elektrik kıvılcımları saçılıyordu. Başka bir koridorda bir silah sesi duyduğumda eğildim.

Tüm temeli sarsacak gibi görünen kutsal olmayan bir kükreme oldu ama ben ilerlemeye devam ettim. Sebastian'ın burada olduğunu biliyordum. Bunu hissettiğime yemin edebilirim, ayrı olmamıza rağmen bizi bir arada tutan bir bağ gibi.

Ya da belki de tüm bunlar bir tür korkunç kabustu, bu anı tekrar tekrar yaşayacağım bir tür *Groundhog Day* olayıydı.

Kaçış gecesi kanlı ayrıntılarıyla zihnimden geçti ve kendimi aynı yoldan giderken, koridorlarda ilerlerken, kırık duvarların tüm ayrıntılarını, tüm kavgaları ve dökülen kanları ve o gece duyularımı işgal eden sesleri ve kokuları hatırlarken buldum.

Dengemi sağlamakta zorlanıyordum, sinirlerim ellerimin titremesine ve dizlerimin kilitlenmesine neden oluyordu.

Koridorlara bakmaya devam ettim, burada bizi labirentteki fareler gibi izleyen tanrılara eşimi bulacağımı umarak dua ettim.

Hızımı artırırken hava ciğerlerimi yaktı, kendimi sabitlemek için bir elimi duvara dayadım. Kaçmak umurumda bile değildi. Sadece Sebastian'ı bulmak istiyordum.

Eğer burada ölürsem, kollarını bana doladığı ve en sonunda birlikte olduğumuz sürece, öyle olsun.

Eğilmeye, kaçmaya ve mutlak kaosun yolundan çekilmeye devam ettim. Sebastian'a seslenmekten ve yanlış türden bir şirkete dikkat çekmekten çok korktuğum ararken ölüm etrafımdaydı.

Sanki hâlâ o günü tekrar yaşıyormuşum gibi bir köşeyi döndüm ve manzaraya bakarken kayarak durdum.

Déjà vu beni dengesiz hissettirdi. Etrafında insan muhafızlarla koridorun ortasında duran Leandrian'a baktım. Kurşunlar Öteki Dünya'nın bedeninden sekerken, doğal olmayan bir rüzgâr onun etrafında esiyor, beyaz saçları yüzünü sarıyordu.

Hayır. Tanrılar, hayır. Oraya tekrar geri dönmeyecektim. O cehenneme sürüklenmeden önce lanet portal açıcıyı -ve muhtemelen bu süreçte kendimi- öldürürdüm.

Uzandım ve molozların arasında duran kırık bir metal parçasını aldım. Elim pürüzlü uzunluğa tamamen sarılıyken, silahı kullanabilecek kadar yaklaşmaya çalışmak için bir adım öne çıktım.

Ama bir adım daha atamadan Leandrian'ın arkasından kocaman bir gölgenin yaklaştığını fark ettim ve havanın buz gibi olduğunu hissettim.

Bir el aniden Leandrean'ın göğsünde patladı, parmaklar kaburgalarını kırdı, portal açıcının kalbi şimdi yumruğun içindeydi, kan damlıyor ve yere sığıyordu.

Bir sonraki olaylar dizisi o kadar hızlı gelişti ki, bir iblis ve bir Angelis'in birdenbire ortaya çıkıp insan muhafızları öldürmek için hızlı ve etkili bir şekilde çalışmasını izlerken sesim kayboldu.

Göğsüne gömülü olan yumruk geri çekildiğinde ve yaratık yere yığıldığında, mide bulandırıcı, gıcırtilı bir ses şokumu delip geçti.

İblis ve Angelis insanları parçalara ayırıyor, birbirlerine hakaretler savururken çılgınca gülüyor, bir yandan da düşmanlarının kollarını, bacaklarını koparıyor ve hatta gözlerini oyuyorlardı.

Angelis bir insanın ağzına dilini koparıırken, "Benim ceset sayım seninkinden daha fazla, orospu çocuğu," diye homurdandı. Kas parçasını iblise doğru fırlattı. "Aç mısın, Bane?"

"Canın cehenneme Vox," diye hırladı iblis ve dilini bir kenara fırlattı, ardından ağzını kolayca tuttuğu çırpınan insanın boynuna bastırdı ve boğazını parçaladı.

Onlardan uzağa baktım. Koridorun karşısında duran, yüzüne kan sıçramış, gömleği sıırıslıklam olmuş ve çılgın bir ifade olan kişiye bakarken içimden bir hıçkırık koptu.

Ve sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu hava benmişim gibi bana bakıyordu.

Sebastian.

Silahi bıraktım ve ona doğru koşarak kendimi ona attım. Kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline doladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Sebastian beni tutarken içimden kırık bir hıçkırık koptu, büyük elleri kışımı kavradı ve sert bir nefes alıp tüm vücudu titrerken yüzü saçlarıma gömüldü.

"Hadi buradan siktir olup gidelim." Dışarı çıkarken beni yere bırakmadı.

Ve bu benim için fazlasıyla iyiydi. Bana tekrar sarılması, bunun olup olmayacağını bilmediğim bir zamanda, inanılmaz bir şeydi.

ve bu duyguya mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istedim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Sesim boynunda boğuklaştı. Kollarını bana doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Buraya nasıl geldik biz?"

"Seni bu bok çukurundan çıkarıp güvene aldıktan sonra her şeyi açıklayacağım." İblis ve Angelis'e alçak sesle bir şeyler homurdanmadan önce başımın tepesine bir öpücük daha kondurdu ama hiç durmadı.

Leandrean gittiğine ve başka bir dünyaya itilme tehdidi artık bir sorun olmadığına göre -en azından bildiğim ve umduğum kadarıyla- yapmak istediğim tek şey kendimi burada hissettiğim cehennemden çıkmaktı.

Birkaç dakika sonra beni tuttuğu yerden kurtuldum. Hızlı olmasına rağmen, benim ağırlığımı taşısa bile, kavga etmek zorunda kalırsak beni tutmamasının daha güvenli ve pratik olacağını biliyordum.

Vücudundan aşağı kayarken hoşnutsuz bir ses çıkardı, hatta bir saniyeliğine beni tutuşunu sıkılaştırdı ama sonra elimi tuttu ve tekrar hareket etmeye başladık.

Beni vücudunun arkasında tuttu ve bizi tesisin dışına çıkarırken kendisini kalkan olarak kullandı. Duman koridorları doldurmaya başlamıştı, bu yüzden daha fazla eğildik ama hızımızı hiç kesmedik.

Sonra Sebastian durdu, içinden derin bir hırıltı yükseldi. Arkasına uzandı ve belimi kavradı, beni sırtına doğru çekerken parmakları tenime saplandı.

Bir tehdit olduğunu anlamak için etrafına bakmama gerek yoktu. Öteki Dünya yaratığının kokusunu alabiliyordum, çok tanıdık bir kokuydu.

Torvic.

Sebastian'ın omzundan bakınca Diablos'un bir metre ötede durduğunu gördüm, kafasını yana eğmiş, gözlerini kısmış Sebastian'a bakıyordu.

Bunun için zamanımız yoktu. Eğer sidik yarışına girerlerse, Sebastian ne kadar güçlü ve kuvvetli olursa olsun, Torvic tam bir canavardı. Ayrıca keskin dişleri, sopa büyüklüğünde elleri vardı ve jilet gibi keskin, pençe uçlu kanatlarını da unutmayalım.

"Sen..." Sebastian bu tek kelimeyi hırlayarak söyledi. tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi. "...eşimi benden aldı." O

Elini kalçamın etrafında öyle sıktı ki acı hissettim.

Sırtım duvara dönük olacak şekilde beni ayarladı.

Tanrım, bunu gerçekten yapıyordu. Ama yine de tek çıkış yolumuz buydu. Ve tabii ki Torvic çıkışımızı engelliyordu.

Diablos konuşmadı ama Sebastian'ın arkasında olmama rağmen omzunun arkasından Torvic'in sırttığını görebiliyordum.

İki erkek karşı karşıya geldi ve hafifçe saldırı pozisyonuna geçtiler.

Ensemde bir karıncalanma hissettim ve kendimi arkama, az önce koridora bakarken buldum.

Önce bir şey söylemedim ama bir saniye sonra köşeden bir insan topallayarak geldi. kan ve is kaplamıştı ve şakağında büyük bir yaradan kan aktığını görebiliyordum.

Kalbim durdu, midem aniden kurşunla dolmuş gibi hissetti ve boğazım sıkıldı.

Onu tanıyordum. Tanrım... Onu tanıyordum. Kabuslarıma musallat oldu ve mutluluğumu çaldı.

Ona V derlerdi.

İnsan erkek durdu ve bana baktı, bakışlarımız kilitlendi, gözlerini kısarken burun delikleri alevlendi. Sırttı, dudaklarını büzerken ağzının köşesi yukarı kalktı.

Arkamda Torvic ve Sebastian'ın sert, kesik kesik kelimelerle konuştuklarını belli belirsiz fark ediyordum. Yavaşça kulaklarımda bir vızıltı duydum. Bir kez daha o geceye geri döndüğümde diğer her şey kayboldu.

Acıyı tekrar hissettim. Yanan, yırtılan bir histi, yaralar iyileşmiş olsa da sırtım çığlık atıyordu.

Ama o karanlığa geri dönmeme izin veremezdim. Mağarada Sebastian'ın beni ilk kez yıkılırken gördüğü o andan beri kâbus görmemiştim. Bir yıldan daha uzun bir süre boyunca beni tüketen karanlıktan çok daha fazlasını hissetmemi sağlamıştı.

Kafamı toparladığımda Sebastian ve Torvic'in ne dediğini duydum.

"Senin dişinle ilgilenmiyorum. O lanet olası umutsuzluk çukurunda bir amaç için bir araçtı."

Sebastian öne doğru tehditkâr bir adım attı.

"Ama Şimdi oradan ıktım..." Torvic kıkırdadı. "Keşfedecek koca bir dişi dünyam var."

Dikkatimi *ondan* ayırmadım. Bir adım daha yaklaştı, sırtıŐı yayıldı, elindeki büyük bıçak tepedeki ıŐıŐı yakalayıp parladı. Bıaktan kan damladı ve karnım sıkıştı.

"EĞer o *benim* kadınımlı olsaydı, onu Şu anda ve burada güvende tutmaya başka bir zamanda olan Őeylerden daha fazla odaklanırdım. Gerçekten."

Birden ortalık çok sessizleŐti ve onun da izledim, bakışları omzumun üzerinden geçiyordu, bir adım geri çekilirken nefes alış verışı gözle görülür Şekilde durmuştu.

Torvic'in Sebastian'a sırtıttıŐını görmek için arkama baktım ama dostum koridorun aŐaĐısından *ona* bakıyordu.

Sebastian, yüzüne rağmen Torvic'e, "Bu iş daha bitmedi, orospu çocuğu," diye bağırdı. "Kadınlımı aldıŐın için seni avlayacağım, eŐek sudan gelinceye kadar dveceğim ve belki Şanslıysan taşaklarını kesip kan kaybından izlemeyeceğim."

Torvic tüm bunları çok komik bulmuş gibi homurdandı, ama sonra döndü ve başka bir Şey söylemeden koridorda ters yönde ilerledi.

Ve sonra sadece kaldık.

O insan müsveddesinin bana böyle hissettirmesinden nefret ediyordum. Kendi başıma güçlüydüm. Ama yaptıklarından sonra onu tekrar görmek, bedenimi kesip benden parçalar aldıktan sonra... Köşede saklanan korkmuş bir fareye dönüŐtüm.

Sebastian vücudumu kısmen önümde duracak Şekilde ayarladı ama ben hâlâ karŐıdaki insanı görebiliyordum. Çok fkeli, çok tehlikeli bir vampirin önünde geri çekilmediği ya da sinmediği için ona biraz cesaret verirdim ama siktir et onu.

"Sana zarar veren piç kurusu bu." Sebastian bunu bir soru gibi ifade etmemiŐti ve bir cevap beklemediğini biliyordum.

O zaten biliyordu.

Vücut dilimden, havadaki deĐiŐimden ve insanın bana bakıŐından.

"Sen," diye kükredi Sebastian ve parmağıyla V'yi işaret etti. "Bakma lan ona."

İnsan sonunda bir adım geri atmayı akıl edebildi.

"Seni yavaşça öldürürken eğleneceğim"-Sebastian'ın derin sesi daha da alçaldı- "Eşime senin lanet bağırsaklarından bir kolye yapacağım."

Geçen yıl bana işkence eden gardiyanlardan birini sormadığını, özellikle kanatlarımı kesenin bu olup olmadığını sorduğunu biliyordum.

Sessizliğim üzerine tehditkâr bir ses çıkardı ve bir adım öne çıktı, eli hâlâ , tırnakları artık pençeye dönüşmüştü ve yan tarafıma batarak beni sırtına bastırıyordu.

", orospu çocuğu." V bir adım daha yaklaştı ama tökezleyerek ilerlemesi gözümünden kaçmadı. Konsantre olmakta zorlanıyormuş gibi başını salladı. Şakağından daha fazla kan ve gözleri parlak bir hal aldı. "Sen ve senin gibiler domuzlar gibi bağırsaklarınızın deşilmesini hak ediyorsunuz." Bıçağı kaldırdı ve ikimize doğru doğrulttu.

Onu gördüğüm anda geçmişe geri çekilmeseydim gösterdiği sahte cesareti komik bulabilirdim.

Zihninizin bu kadar güçlü olması, sizi geçmişte kalmış bir zamanda kilitli tutması tuhaftı, bedeniniz fiziksel olarak iyileşmişti ama acı hâlâ oradaydı. Sırtım, derime giren bıçağın hatırasıyla yanıyordu.

Ama insana ne kadar uzun süre bakarsam o kadar .

Sebastian kıkırdamaya başladı ama ses tonunda mizah yoktu. Sanki insana bedelini ödeteceği tüm yolları düşünüyormuş gibi çarpık ve yozlaşmış bir ses tonuydu.

Sebastian, Torvic'in az önce çıktığı koridora baktı; çatışma ve silah sesleri artık çok uzak görünüyordu.

Tekrar V ile yüzleşip öne doğru bir adım attığında eli yavaşça belimden kaydı, vücudu artık bir kalkan gibi tamamen önümdeydi.

Ellerimi o kadar sıkıca kıkırdım ki tırnaklarım etimi kesti ama bu rahatsızlık hissi beni yere sağlam bastığımı hissettirdi.

Sebastian sanki her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verircesine yan tarafımı hafifçe okşamak için uzandı. Ve olacaktı da.

Çünkü korkmaktan bıkmıştım.

Kabus görmekten bıkmıştım.

Ve bir insan müsveddesinin nihayet sahip olabileceğim mutluluğu elimden almasına izin vermeyeceğime adım gibi emindim.

"Ah... aptal insan. Başka bir zaman, başka bir yerde seninle seve seve eğlenirdim." Sebastian yaklaştı. "Seni asar ve derine bir soyma bıçağı saplar, kaslarına ulaşana kadar katman katman soyardım." Bir adım daha yaklaştı. "Bir pense alır ve tırnaklarını sökerdim. Teker ."

Sanki bu hareketleri hayal etmek onu memnun ediyormuş gibi uğursuzca kıkırdadı.

"Ben olsam paslı, kör bir makas alır ve taşaklarını keser, sonra da kolye gibi takardım."

"Geri çekil, iblis piç," diye bağırdı insan.

Bir patlama sesi duyuldu, ardından koridorun tavanı çöktü, moloz ve enkaz yığılmaya neden oldu, böylece insanın hemen arkasındaki tüm koridor kapandı.

Sebastian beni herhangi bir serpintiden korumak için vücuduyla örtmüştü ve toz yatıştığında ikimiz de doğrulduk.

V omzunun üzerinden baktı, artık tek çıkış yolunu kapatmıştı. Ve sonra geri çekiliyordu. Her seferinde bir adım geri. Ama kaçış yoktu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, orospu çocuğu?" Sebastian tısladı.

Uzun bir süre sonra dikkatini bana çevirdi ve yanağımı avuçlayarak bir an gözlerimin içine baktı.

"Sen burada kal. Sırtını duvara yasla ve burada kal. Anladın mı Ada? Bu çabuk olacak."

Sebastian eğilip alnımın ortasına bir öpücük kondurmadan önce bir kez başımı salladım. Sonra da insana doğru yürümeye başladı.

İnsan neredeyse acı dolu bir ses çıkardı ve kolunu çılginca sallamaya başladı, bıçak havayı ileri geri kesiyordu.

Ama Sebastian sadece güldü. İnsanın sırtı moloz yığınının geldiğinde, kaçabileceği başka bir yer kalmadığında, dostum onun peşindeydi.

Tüm bu olay sadece altmış saniye sürmüş olabilir. Çok hızlıydı ama sanki ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

V'nin bıçağı tutan elini kavradı ve yukarı kaldırdı, kolunu kayalardan birine öyle sert çarptı ki kemiğin çatladığını duydum.

Adam acı içinde feryat etti ve çığlık attı.

Bıçak yere çarptı. Sebastian diğer eliyle insanı kaldırıyordu, avuç içi adamın boynuna dolanmıştı, insanın ayak parmakları şimdi sallanıyor ve yere zar zor değiyordu.

Sebastian tısladı ve yumruğunu adamın kafasının yan tarafına indirdi, öyle sert vurdu ki ağzından kan fışkırdı ve kayaları kırmızıya boyadı.

Vampirlerin öldürme eğilimi kesinlikle böyle değildi, ama yalan söyleyip onun acı çekmesini izlemekten zevk almadığımı söyleyemezdim.

İnsanların bana vurduğu, beni yaraladığı ya da özellikle birinin etli elini nefes alamayana kadar boğazıma doladığı tüm zamanları hatırladım.

"Ada. Bebeğim, buraya gel."

Uzaktan silah sesleri duydum ve aceleyle Sebastian'ın yanına gittim. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Bunun için zamanımız yoktu ama dostuma durmasını söyleyemezdim. Durmasını da istemedim.

"Bıçağı al tatlım ve bana ver. Kanatları yok ama bir sonraki en iyi şeyi kesip çıkaracağım." Eğildi ve insanın kulağına doğru hırladı. "Ciğerlerini."

Kendimi eğilip bıçağın sapını kavrarken buldum, sonra bıçağı kaldırıp ona baktım.

Kanlı ve kirliydi ve bu pisliğin onunla kaç tane çaresiz Öteki Dünya yaratıldığını incittiğini merak ettim.

Kafamı kaldırdığımda Sebastian V geçmişti, böylece önü kayalara dönüktü ve gömleği yırtılmıştı, sırtı açıktaydı.

İnsan mırıldanıyor, yalvarıyor ve durmamızı istiyordu. Sözleri kulak ardı edildi.

Sebastian bana elini uzattı ama ben başımı salladım ve diğer pek çok masum gibi burada ölecek olan insanla yüzleştim.

"Zamanımız olsaydı ciğerlerinin sökölmesini isterdim," diye mırıldandım. "Çevir onu Sebastian." Arkadaşım hemen dediğimi yaptı. "Kolay bir ölümü hak etmiyorsun. Günlerce, haftalarca acı çekmeyi hak ediyorsun. Ama bunun için zamanımız yok."

Bir adım daha yaklaştım ve Sebastian'ın elini insanın boynuna doladığını gördüm.

"Bir parçamı kırdın, sahip olabileceğim tüm mutluluğu lekeledin. İşkenceyi ve acıyı hak ediyorsun." Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını fark etmemiştim, ta ki ağzımın kenarlarındaki tuzluluğu tadana kadar. "Ama ben bir canavar değilim. Senin gibi değilim," diye fısıldadım. "Bugün merhamet göreceksin."

Sanki Sebastian planlarımı biliyormuş gibi, elini V'nin göğsüne ağır bir şekilde koyacak şekilde tutuşunu ayarladı. Adam başarısız bir şekilde alevlendi ama zamanı dolmuştu.

Ve bu düşünceyle, bıçağı insanın boğazına dayadım, yara açılana ve kan fışkırana kadar boynunu kulaktan kulağa kestim.

Sebastian onun yere düşmesine izin verdi. İnsanın elleri hemen boynuna gitti. Sanki yarayı kapatmaya çalışıyormuş gibi ıslak, hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Ancak şah damarı kesildiği için çok fazla kan vardı, bu yüzden onun için umut yoktu.

Onun ölümünü izlemek için beklemedik. Sebastian elimi tuttu ve koridordan çıkışa doğru koşarak oradan ayrıldık. Yolumuza çıkan olursa Sebastian onları kolayca haklıyordu. Boyunlarını kırdı, soluk borularını söktü ya da bellerini kırıp acı çekmelerine izin verdi. Yolumuza çıkan hiçbir insan ya da Öteki Dünya eşimin gazabından kurtulamazdı.

Sanki koştuk, koştuk, koştuk ve görünürde bir son yoktu, duman tünelleri o kadar yoğun bir şekilde dolduruyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Sonra işte oradaydı, yirmi metre ileride, büyük bölme tarzı kapılar sanki devasa bedenler onlara defalarca çarpmış gibi patlayarak açıldı.

Gördüğüm manzara karşısında boğazımdan çılgınca bir hıçkırık koptu ve daha hızlı koşmaya başladık.

Metal menteşelerden sarkıyordu, eğilmiş ve kırılmıştı. Sonunda çıkış yolumuz.

Çıkıştan içeri daldık ve ben tökezleyerek bileğimi burktum ve ağlamaya başladım. Bir saniye sonra Sebastian beni kolayca kollarına aldı, beni göğsüne bastırdı ve ağzı şakağımdaydı.

"Neredeyse. Neredeyse geldik. Neredeyse güvendesiniz." Sanki bir mantra gibi bunu tekrar tekrar söylüyordu, sanki gerçekten kaçacağımıza kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Ancak ağaç sınırını aştığımızda yavaşladı ve sonunda durdu. Ama yanan tesise doğru dönerken beni hemen yere bırakmadı.

Çoğunluk yer altındaydı, ancak yoldan geçen birinin altındaki gerçek dehşeti asla bilemeyeceği kadar sıradan olan küçük bir kulübe tipi yapı vardı.

Kollarında kıpırdandım, o da beni bıraktı ama kollarını bana sarmaya devam etti. Önüme bakarken kulağımı göğsüne dayamış, kalbinin hızlı atışını ve ciğerlerindeki hava akımını duyuyordum.

Alevler ve dumanlar gece gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Diğer dünya yaratıkları binadan dışarı akıyordu ve kaçmaya çalışacak kadar aptal olan tüm insanlar en acımasız yollarla hızlıca hallediliyordu.

Orada durduk ve izledik. Ve ancak korlar solmaya başladığında Sebastian bana baktı. Yüzümü avuçladı, başparmaklarını yanaklarımda yumuşattı ve sonunda bittiğini anladım.

Artık yok. Bir daha asla.

"Bitti," diye fısıldadım, ona daha sıkı sarıldım. "Sonunda."

"Bitti," diye onayladı. "Ve bir daha asla kabus görmeyeceğinden emin olacağım. Asla."

Sonsuza dek mutlu olma sırası artık bendeydi. Şimdi ikimizin de sırasıydı.

ChapTer TWenTY-One

Sebastian

"Sebastian!"

Ada'nın çığlığını evin öbür ucundan duyduğumda, sırtışımın yüzüme yavaşça ve iyice yayıldığını hissettim. Deri koltuğumda arkama yaslandım, ellerimi başımın arkasına koydum ve ofisime baktım.

.

İki.

Bir.

Çift maun kapı birden açıldı ve hiddetli küçük dostum orada durdu, yüz ifademi incelerken gözleri kısılmıştı.

"Neredeler?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"Ne nerede, tatlım?"

İçeri bir adım attı ve başını hafifçe eğdi ama bakışlarını benden ayırmadı. "Anahtarlarım. Anahtarlarım nerede, Sebastian?"

Omuz silktim, bunu tartışmaktan daha önemli içlerim varmış gibi davranırken ukala bir piç gibi davrandığımın farkındaydım. "n kapıya koymakta ısrar ettiğin anahtarlıkta mı?"

Ona odaklanmaya devam ettim, yaklaşırken dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı, önce bir kapıyı tekmeleyip kapattı, sonra diğerini çarparak kapattı.

Kızmış gibi davransa da, yüzeyin altında kaynayan arzunun kokusunu alabiliyordum, onunla iyi bir tartışma her zaman bu tepkiyi ortaya çıkarır.

Aynı, bebeğim. Aynı, düşündüm uzanıp sertleşen sikimi ayarlarken.

Arkadaşım benim için her zaman açtı.

Bir erkeğin bir kadına ihtiyaç duyduğu her şekilde ona ihtiyaç duyma konusundaki cinsel iştahıma ayak uyduramayacağından endişelenmiştim. Ama belki de ona ayak uydurabilecek tek kişinin *ben olmadığımı* öğrenince şok olmuşum.

Çünkü kızımın benim için müthiş bir iştahı vardı ve ben de onun arzusunu her zaman ve her şekilde hafifletmekten mutluluk duyuyordum.

"Biliyor musun," dedi yumuşak, neredeyse şarkı söyler gibi bir sesle ve anında şüphelerim arttı.

Ama kılımı bile kıpırdatmadım, dudaklarımdaki gülümsemenin solmasına izin vermedim.

"Gitmeden önce erkenden anahtarlarımı aramaya başladım çünkü içimde kaybolacaklarına dair bir his vardı." Masama yaklaştı ve yavaşça yuvarlayarak bana yaklaşıırken parmağını masamın kenarında gezdirdi.

Deri koltuğumda döndüm, böylece durduğunda benden sadece birkaç metre uzaktaydı ve hiçbir şey onu benden uzak tutmuyordu.

Bana baktıkça güzel yüzünden siliniyordu. Yerini çok iyi tanıdığım o yumuşaklık almıştı... bana uyarılmışlığının kontrolü ele aldığını söyleyen türden bir yumuşaklık.

"Gitmemden nefret ettiğini biliyorum ama buna gitmemi istediğini de biliyorum."

Sözleri üzerine kabaca nefes verdim ve kollarımı kucağıma indirip ellerimi gevşek kalçalarımda aşağı yukarı gezdirmeye başladığımda kibir beni terk etti. "Evet, tatlım."

Ben ettim. Gitmesinden o kadar nefret ediyordum ki. Hatta o kadar nefret ediyordum ki her seferinde onu takip ediyordum. Ta ki onu takip ettiğimi öğrenip buna bir son verene kadar.

Çünkü gerçek şuydu ki, ne kadar büyük ve kötü olursam olayım, geçen yüzyılda aldığım onca cana ve uyguladığım onca şiddete rağmen, bu küçük Fae benim üzerimdeki tüm güce sahipti.

Hepsini.

Geri çekilmemi ve onu rahat bırakmamı söylediğinde dinledim.

Onun yere tapardım.

Ama bu onu takip eden *başka biri* olmayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece söz vermiştim.

Onu izlemememin hiçbir yolu yoktu. Kendi akıl sağlığım için buna ihtiyacım vardı.

Bilinmeyen bir gücün Ada'yı benden tekrar tekrar çekip aldığına dair kâbuslar görerek uyandım. Bu beni deli ediyordu.

Kadınım söz konusu olduğunda psikopat, zorba, takipçi bir pislik olup olmadığı gerçekten umurumda değildi. Aslında, bu unvanı benimsemiştim.

Yaklaşp mükemmel poposunu tam kucağıma yerleştirirken bana görmeyi çok sevdiğim o güzel gülümsemesini verdi. Onu, iki bacağı da sandalyemin kol dayanağından sarkacak şekilde ayarladım.

Ada yanağıma okşadı ve parmaklarını onun için uzattığım saç diplerimde gezdirdi.

Geçen hafta sakallarımı kestiğimde anında itiraz etmişti. Sakalımı seviyordu ve ben de kendime bir daha asla tıraş olmayacağımı söyledim.

"Gerçek ki, gerçekten gitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Gözleri o kadar yeşil, o kadar dürüst ve savunmasızdı ki, hayatımızın geri onu kollarımın güvenliğinde tutmak istedim.

Ve her ne kadar onu kilit altında tutmakla ilgili tüm o mağara adamı saçmalıklarını söylemiş olsam da, onu güvenli bir şekilde kollarıma geri aldığımda, onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağımı biliyordum.

Kollarımı ona daha da sıkı sardım, muhtemelen nefes almakta zorlandığını biliyordum ama bu kadar sahiplenici olmaktan vazgeçemiyordum.

Kucağımda o kadar küçüktü ki, her şeyi bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Şarap rengindeki uzun saçlarını boynundan uzaklaştırdım ve burnumun ucunu saçları gezdirerek onu kokladım.

Kollarımda titredi ve bana daha fazla yaslandı. İki saat daha terapi randevusuna gitmesi gerekmediğini biliyordum ama onu mükemmeliyetçi biri olduğunu bilecek kadar da iyi tanıyordum, küçük dostum her şeyin düzenli olmasını isterdi.

Bu yüzden gitmeden önce o anahtarları arayacağını biliyordum.

"Yardımcı olduğunu hissediyor musun?" Kulağının altındaki noktayı öpmeden ve dilimi kabuk boyunca sürüklemekten önce kulağının hemen yanında mırıldandım.

Kollarımda tekrar titredi ve geri çekildi, yüzünde hülyalı bir ifadeyle bana baktı.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Bakışları ağzıma kaydı ve kızımın ne kadar muhtaç olduğunu görünce iniltimi bastırdım.

Her ne kadar her şey hakkında derinlemesine konuşsak da, Ada'nın başa çıkması gereken öyle şeyler vardı ki, sonunda beni öldürse bile her zaman onun iyiliğini düşünen tek kişi olan ben bile ona yardım edebilecek nitelikte değildim.

Ve onun için en iyisini istedim. İyileşmesine ihtiyacım vardı, benim için değil -asla benim için değil- ama onun için. Aynada sırtına zorunda kalmasını ya da o yaraları öpmemi ve dokunmamı ve sürekli o kabusu geri dönmesini istemiyordum.

"Ama sadece birkaç haftadır gidiyorum. Ve bu yeni terapistle konuşmayı gerçekten seviyorum. O kadar gerçekçi ki, ona olan biten her şeyi anlatarak kendimi açık ediyormuşum gibi hissetmiyorum."

"Gitmeyi sevdiğine sevindim. Bence bu iyi, bebeğim." Gülümsedi ve başını salladı.

Sadece her şeyi daha iyi yapmak istedim.

Çiftleştiğimden beri bu yeni keşfettiğim duygulara sahip olmak hâlâ alışmaya çalıştığım bir şeydi. Her zaman geride durup izleyen, saldırmadan önce sessiz kalıp bekleyen bir erkek olmuştum.

Ama şimdi Ada söz konusu olduğunda kendimi daha da dengesiz hissediyordum. Her zamankinden daha tehlikeli hissediyordum.

Ada'nın benimle olmaktan mutlu olduğundan emin olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çünkü bana baktığı ve şüphe duyduğu bir an olduğu fikri ölümden daha kötü bir kaderdi.

"Ama bunu katlanılabilir kılan ne biliyor musun?" Uzandı ve yanaklarımın iki yanını avuçladı. "Sen," diye fısıldadı. "Her şeye değiyorsun. Her şeye."

Daha önce kimsenin bana dokunmasına izin vermemiştim, ne kardeşimin bana sarılmasına ne de kuzenimin omuzuma vurmasına. Yalnız olmaktan ve kalmaktan memnundum. İzole.

Ama şimdi Ada hayatımda olduğu için, onun bana dokunmamasının fiziksel olarak dayanılmaz olduğunu fark ettim.

"Ve sen de benim için, tatlım. Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Kollarının ve bacaklarının bana sarılmasını, dilimin onun muhteşem, çilli vücudunun her bir santiminde dolaşmasını istiyordum. Ben onu yerken dudaklarıma boşalmasını istiyordum. Mükemmel amını yüzüme sürttüğünü hissetmek istiyordum.

Ve tüm bu zaman boyunca ona tekrar tekrar beni ben yapan tek iyi parçanın o olduğunu söyledim.

Duygularım içimde öyle aniden, öyle şiddetli kabardı ki parmaklarımı ensesinde sıktım, yumuşak bir ses çıkarana kadar parmaklarımı sıkıca kavradım. Bu bir sıkıntı sesi değildi.

Bu bir beklentiydi.

Kucağımda kıpırdandığında derin derin içime , daracık, sıcacık amından süzülen nektarı kokladım.

Sikim inanılmaz derecede sertleşti ve uzadı.

Tekrar bana doğru kaydı ve dudaklarını küçük bir gülümseme kapladı. "Neden, Bay Darris," diye mırıldandı, "aklınız başınızdan gitmiş gibi görünüyor." Eğildi ve dilini alt dudağımda gezdirmeye başladı.

Homurdandım, her geçen saniye otokontrolümün yavaş yavaş yıprandığını hissediyordum.

Daha sert nefes alıyordu, ağızlarımız birbirine yapışmış, bakışlarımız birbirimize kilitlenmmişti. "Becer beni, Sebastian."

Sözcükler onu terk eder etmez vahşileştim.

"Bana senin olduğumu tekrar göster."

Onu öne doğru ittim, dudaklarımız sertçe çarptı, ağızlarımız birbirine çarparken neredeyse acı veriyordu. Onu bir erkek gibi öptüm.

erkeği ele geçirdi, dilini benimkiyle okşayarak ağzını sikmeme izin vermesini sağladı.

"Sen benimsin. Başka kimsenin değil." Dilimi dudaklarında gezdirdim ve inledi, ben onu tuttukça vücutu daha da rahatlıyordu. "Söyle."

Yine de bana istediğimi vermedi.

Dudağını derisini kıracak kadar sert ısırdım. Kahretsin, acı ve zevk dolu nefesi kulağa çok hoş geliyordu.

Ve hala bana duymak istediğim şeyi söylememişti.

Velet olmak mı istedi? Güzel. Bu beni daha çok tahrik etti.

Elimi boynundan kaydırıp uzun, dalgalı sa tellerini kavradım ve başını geriye doğru çektim. Gözlerinin kapalılığı, ağzının açıklığı ve yanaklarının kızarak pembeleşmesi sikimin pantolonumun içinde rahatsız edici bir şekilde sarsılmasına neden oldu.

Bu küçük Fae dişisi yüzünden ereksiyon halindeydim ve şu anda aletim demir gibi sertti ve onun yemyeşil kıını kazıyordu. Her kıpırdanışında dişlerimi sıkıyor, azı dişlerimi gıcırdatarak bunun ne kadar iyi bir his olduğunu anlıyordum.

"Söyle Ada." dibine kadar yaklaştım, içimdeki hayvan ayağa kalktı, o vahşi vampir parçası onun boyun eğmesini istiyordu.

Elimi saçlarında canımı acıttığını bildiğim kadar sert sıktım. Ama amının kokusu gittikçe ıslanıyordu, o bal kokusu beni kesinlikle çılgına çeviriyordu.

"Ben seninim," diye inledi. "Asla başkasının olamayacağım."

Kolumu beline doladım, ona uzun ve derin bir öpücük daha verdim ve sabrımın taştığını hissettim.

Diğer kolumu masamın üstünden geçirdim ve tüm eşyalarımın üstten uçup yere düşmesine neden oldum.

Ada ani yıkım karşısında soluk soluğa kaldı ama ona yaptığım alt dudağını dişlerimle ısırarak oldu. Ayağa kalktım ve ayağımı kullanarak bacaklarını ayırmak için karnını masaya bastırdım.

"Ellerini ait oldukları yere koy," dedim derinden ve alçak sesle, neredeyse onun duyamayacağı kadar alçak sesle çünkü zaten patlamanın eşiğindeydim.

Yukarı uzandı ve kenarı kavradı, benim için gerçekten gerildi, yemyeşil, kıvrak vücudunu yaydı, böylece onu cehennem gibi becerebilirdim.

Bir çift tayt giymişti; taytın malzemesi vücudunun her bir mükemmel parçasına esneyerek uyum sağlıyordu.

Ufacık bir şeye göre Ada'nın çok dolgun bir poposu vardı, ağzımı sulandıran bir popo.

Birkaç saat içinde bir yerde olması gerektiğini bilmeme rağmen, şu anda kıyafetlerinin bozulmamasını umursamayacak kadar hayvani hissediyordum.

"Seni becereceğim, bebeğim. Seni o kadar sert becereceğim ki randevuna komik bir şekilde yürüyeceksin." Pantolonunun kenarını kavradım.

Omzunun üzerinden baktı ve sıfır inançla nefes verdi, "Bunu aklından bile geçirme Sebastian. Bu pantolonu seviyorum."

Tek yaptığım karanlık bir şekilde kıkırdamak oldu. "*Bana* eşimi nasıl becereceğimi söyleyeceğini mi sanıyorsun?" Yüzüme yavaş, sinsî bir sırıtış yayılmasına izin verdim. "Sikişmeyi *ben* yaparım, bebeğim. Bunu biliyorsun."

Uzayan dişlerimi görmesine bir saniye izin verdikten sonra eğildim ve tozluklarını kâğıt mendil gibi yırtıp attım.

Kumaş, kopup yere düşmeden önce bir saniyeliğine vücuduna yapıştı. Ve sonra işte oradaydı, masamın üzerine eğilmiş, solgun, mükemmel poposu havaya kalkmış, minik tanga poposunun yanakları arasına sıkışmış ve ağzımın sulanmasına neden olmuştu.

Vücudunun her yerinde en güzel çiller vardı, onu her çıplak gördüğümde ezberlediğim çiller.

Bacaklarını birbirine yaklaştırdı ve ben de ayağımı bacaklarının arasına sıkıştırarak bir kez daha tekmeledim. "İyi bir kız ol ve tam olarak istediğimi yap, tatlım, yoksa kışını ağrıatacağım... istediğin gibi." Bu son kısım göğsümden gelen sert bir hırıltıydı.

Cevap vermedi ama kışını dışarı çıkardı, bu da beni karanlık bir zevkle kıkırdattı.

Önce bir yanağını, sonra diğerini avuçladım, elimi yanaklarının üzerinde gezdirerek tenini ısıttım. Omzunun üzerinden bana baktığında, elimi aşağı indirip onu tokatlarken bakışlarını tuttum.

Şaplak!

"Gözler ileri, sevgilim."

İnledi ve dosdoğru önüne baktı, ben de elimi kışına sürmeye devam ettim. İleri geri, az önce ona verdiğim acıyı yumuşatıyordum.

Tatlı tümseğin üzerinde el izimi görmek sikimin sarsılmasına neden oldu. Sikim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun arkasından zonkluyor, fermuarımı deliyordu. Ona tekrar tekrar şaplak attım, sonra elimi çevirerek sırlıslıkla olmuş amcığını tokatladım.

Avuçlarımın onun sulu amcığıyla buluşma sesi beni vahşi bir canavar gibi hırlattı.

Boştaki elimle pantolonumun içinden uzunluğunu avuçladım, tıslayana ve ön tarafta pre-cum'dan oluşan nemli bir nokta görene kadar çevreyi sıktım. Daha yeni başlamıştık ama şimdiden deli gibi akıtıyordum.

Bir adım geri çekildim ve kalçalarımın üzerine çöktüm, her iki elimde bir kış yanağı, eti kavradım ve sertçe sıktım.

Kızım nefes nefese kalmıştı ama gözlerini ileri dikmiş çok iyi dinliyordu.

"Şimdi, şimdi, bebeğim, bana ne istediğini söyleyebilirsin." Sivri dişlerimi poposunda gezdirdim, derisi yarıp kan yakut çizgiler gibi aşağı kayana kadar sivri uçlarını solgun etinde gezdirdim. "Ve sadece sana izin verdiğim için."

Ve dilimi düzleştirip vücudundaki o tatlı, bakırımsı izleri yaladığımda, ne kadar lezzetli olduğuna dair bir sarsıntı yaşadım. Kendimi kokain bağımlısı gibi hissediyordum ama bağımlılığım kimyasal türden değildi. Hayır, bu mükemmel Fae tarafından tamamen tüketilmiştim.

"Ahhh," diye bağırdı ama bana durmamı söylemedi. Malzemenin ne kadar görene kadar bacaklarını daha geniş açtım.

"Mmm, balın o kadar ıslak ki kalçalarından aşağı damlıyor bebeğim. Beni acıktırıyor." Dilimi onun kedi suları boyunca gezdirdim, onları , daha fazlası için inledim. Ve .

"Sebastian," diye .

"Bana duymak istediklerimi söyle, ben de sana hepsini vereyim." Belini kavradım, bu porselen tende ait olduğunu hatırlatacak morluklar, izler bırakacak kadar sert tuttum.

"Beni yemeni istiyorum."

Bu sözler üzerine mırıldandım. "Bana daha fazlasını anlat." Nefes alıp verışı arttı ve vücudu titredi.

"Saplantılı eşinizin size ne yapmasını istediğinizi müstehcen ayrıntılarla anlatın."

Tırnaklarının tahtaya sürtünme sesi yüksekti ve beni çok tahrik ediyordu. Öte yandan, Ada'nın benimle aynı odada olması gerekmiyordu ve ben bir kurşun borudan daha serttim.

"Çok güzel. Yani... benim."

Daha fazla kazıma sesi duydum ve masamın üzerinde oyuklar bırakmasını istedim. Onlara bakmak ve daracık amını ne kadar sert bir şekilde delerek onu boşalttığımı tekrar tekrar hatırlamak istiyordum.

"Ağzını amımın üzerinde istiyorum," diye nefes .

"Bana daha fazlasını anlat." Hâlâ kalçalarımın , parmağım tangasının ipinin altında geziniyordu ve yerine oturmasına izin vermeden önce yavaşça yukarı çektim.

Snap. Snap. Snap.

"Onu koparmanı istiyorum, Sebastian."

Snap. Snap. Snap.

"Yere düşmeden bir saniye önce derime saplanmasını istiyorum.

."

"Bilmiyor musun sevgilim, ne zaman külotunu yırtsam Sen burada yokken senin kokunla otuz bir çekebileyim diye mi saklıyorsun?"

İnledi ve ben de iç çamaşırını çıkardım, lastiğin kopmadan önce kalçasında kırmızı bir çizgi oluşturmasını izledim ve tamamen avucumun içinde tuttum.

"Bana bak," diye tek bir kelime söyledim ve o gözlerimin içine bakarken tangasını burnuma yaklaştırıp derin derin içime çektim. "Elimde koca sikim varken ve her yere boşalana kadar 31 çekerken yaptığım şey bu." İç çamaşırını cebime soktuğumu görmesine izin verdim.

"Sen iğrenç bir piçsin," diye fısıldadı. "Ama hoşuma gidiyor."

"Biliyorum, tatlım." Tekrar kışına odaklandım, sonra onu açtım, böylece o mükemmel pembe, ıslak yarığı ve yanakların arasına yerleştirilmiş küçük deliği görebildim. "En son ne zaman

kıçını mı siktim? Bana nasıl çok büyük ve kalın olduğumu söylediğini hatırlıyor musun... acıttığını?"

Yanıt olarak inledi. "Evet," diye miyavladı.

"Bana başka ne istediğini söyle. Biliyorsun ki ben senin bu pis laflarını duymaktan hoşlanan pis bir herifim."

"Yüzünü kalçalarımın arasına gömmeni ve ben boşalana kadar amımı yalamanı istiyorum." Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine kalçalarını yukarı kaldırdı.

"Mmm, sen çok iyi bir kızsın." Dilimi yarığının içinde gezdirdim, amı o kadar ıslaktı ki çenem ve yanaklarım çoktan sırılsıklam olmuştu.

Onu yerken özensiz sesler sikimin zonklamasına neden oldu ve kıçının yanaklarını bıraktım, dilimle onu araştırırken ve klitorisini emmek için hareket ederken tümsekler yüzümü çerçeveliyordu.

Kemerimi gevşettim, pantolonumun fermuarını ve düğmesini açtım ve sikimi serbest bıraktım. Sikim dışarı fırladığı gibi gitmeye hazırdı. Uzunluğunu kavradım ve kendimi kökten uca okşamaya başladım, elimi kapladığını hissedene kadar taçtan pre-cum'u siktim.

İnlemem, dilimin üzerindeki lezzetiyle anında oldu. Amcığına karşı hırladım, sonra şişmiş klitorisine doğru ilerledim. Onu emdim ve amını yüzüme sürtmeye başladığını hissettim, bu şekilde onu hızlı bir şekilde çıkarabiliyordum.

"Bana bunun gibi bir tane ver, tatlım." Sözlerim onun yarığına karşı boğuklaştı ve sadece bana bunu vermesini isteyecek kadar uzun süre durdum.

Kıçını ve amını bana doğru itmeye başladı ve ben yaparken bir elimi sikimin üzerinde tuttum. Diğer elim de kıçının üzerindeydi ve klitorisini her derinlemesine çektiğimde onu tokatlıyordu.

"İşte bu kadar. O küçük amcığı benim uslu kızım gibi kullanacaksın." İnledim ve taşaklarımın yukarı kalktığını hissettiğimde gözlerimi kapattım. Elim pre-cum ile kaplıydı, yüzüm onun nektarıyla ıslanmıştı. "İçine girmeden bile boşalabileceğim kadar babamı sertleştirmekten hoşlanıyor musun?"

Benim için boşalırken inlemesi uzun ve gürültülüydü.

Onu dilimle sikmeye başladım, daha hızlı 31 çekerken içine girip çıkıyordum. Tanrım, böyle edersen boşalacaktım. Ama

Durmamın hiçbir yolu yoktu, bacakları onu daha fazla taşıyamadığı için masama doğru sarkana kadar durmayacaktım.

Ve altmış saniye sonra, yüksekten inerken tam da bunu yaptı.

"Bu bir, bebeğim." Kıçına sert bir şaplak attım ve şüphesiz hissettiği keskin acıyı elimle yumuşatırken altımda kıvranarak inledi.

Ayağa kalktığımda, pantolonumu ayaklarımın dibinde birikene kadar aşağıya doğru ittim, ona tekrar şaplak attım ve yayılması için havladım ve sonra sikimin ucunu kedi deliğine çentikliyordum ve acımasız bir itme ile derinlere kayıyordum.

"Burada işimiz bitmeden iki tane daha istiyorum."

Şaplak! Smack!

Elimi önce sol, sonra da sağ kıç yanağının üzerinde gezdirdim, etler kuvvetten titrerken ben de onun içinde derin bir yere oturdum ve Ada'nın duvarlarının orgazmdan kasılırken etrafımda kenetlendiğini hissettim.

"Oh... Tanrım." Ben sikimi santim santim içine sokarken o da masamı sıkıca kavramıştı. "Her zaman çok sert oluyorsun. Bu çok fazla. Çok büyüksün."

Sikimi bir santim daha içine sokarken şaplak attım. "Acıtmasına bayılıyorsun." Kelimeler dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyordu. Boşalmamak için mücadele ederken alnımdan ter damlıyordu. "Bu küçük amcığı ikiye ayırıyormuşum gibi hissettirmesi hoşuna gidiyor."

Masaya tam olarak yaslandığında alnının masayla birleşmesinin sesi ofisimde yüksek sesle duyuluyordu.

Onu gerçekten becermeye başladım, kalçalarını tutarak geri çektim ve aynı zamanda ona çarptım. İçine daldığımda taşaklarım yumuşak amını tokatlıyordu.

Bir orgazmın daha eşiğine gelmişti ve ben onun duvarlarının uzunluğunu emdiğini hissetmek istiyordum. Onun amına gömülmüşken boşalmak gibi bir niyetim yoktu.

Hayır, onu götten sikecek ve arkasını dolduracaktım, döllерimin ne kadar sıcak olduğunu hissetmesini .

Ondan sonra çekip çıkaracak ve o daracık delikten kayışını izleyecektim.

Tırnaklarım pençeler gibiydi, yanlarına batıyordu. Ellerimi yukarı doğru hareket ettirdim, sonra aşağı doğru sürükledim, uçlarını yanlarından aşağı doğru tırmıkladım, böylece kırmızı yaralar cildini lekeledi.

O zaman çılgına döndü, altımda çırpındı, yukarı doğru her itişimde kendini daha sert ve daha hızlı sokmaya çalıştı.

Kıçına öyle sert bir şaplak attım ki, avucumun etine oluşan çatlak diğer her şeyi bastırdı.

Terim sırtına damladı ve öne doğru eğildim, dilimi omurgasının uzunluğunda gezdirdim ve terimizin birleşimini yaladım.

Uzanıp boynunu kavradım ve kızımın biraz sertlikten hoşlandığını bildiğim için baskı uyguladım.

"*Yüce Tanrım*. Sen en ateşli kış parçasısın, bebeğim."

"Beni daha sert becer," diye yalvardı, boğazını biraz daha sıkıtiğimde sesi gerildi.

"Bana bak," dedim ama boynunu tutarak başını yana çevirirken itaat etmesine fırsat vermedim.

İçine dalarken yüzüme bakmasını istiyordum, çekilmeden ve her şeyi yeniden yapmadan önce onu eşiğe getirdiğimde. Ada'nın o kadar gerilmesini istiyordum ki, işim bittiğinde bekâretini yeniden kaybetmiş gibi hissedecekti.

"Kıçını gerçekten açabilmem için sikimi güzelce ıslatmalıyım."

Başını arkaya doğru eğdi ve kızıl saçlarının uzun dökülüğü bir omzunun üzerine döküldü. "Çok pis şeyler söylüyorsun."

"Buna bayılıyorsun, benim pis kızım." "Yesss."

Bakışlarımı boğazına diktim ve boğazının kenarından geçen ağır damarın çılgınca atmasını izledim. Ağzım tadına bakmak için sulandı.

Ona bir kez, iki kez çarptım ve üçüncü seferde kalçalarımı yuvarlarken kendimi taşaklarıma kadar gömdüm. Benim için boşaldı, ıslaklığı dışarı fışkırdı ve her şeyi o kadar özensiz hale getirdi ki, o anda onunla birlikte orgazm olmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Daha kafası güzelleşmeden, iç kaslarının sikimin etrafında kenetlendiğini hissederken, çekildim ve sikimi tuttum, kendimi tekrar okşadım ve parlak uzunluğuma baktım.

Ada'nın benim için ne kadar hazır olduğundan dolayı şaftımın ne kadar ıslak olduğunu görmek beni bir orospu çocuğu gibi tahrik etti.

Tekrar kalçalarımın üzerine çöktüm, o dar deliğe bakarken kıcını açık tuttum. Onu daha önce de burada sikmiştım, geri döndüğümüzden beri geçen ay boyunca birçok kez.

Ama onunla her birlikteliğim ilk birlikteliğim gibiydi. Beni deli ediyordu, başka bir erkeğin onu düşünmesi bile beni kışkandırıyordu.

Ve sadece bu düşünceler bile onu sert ve kaba bir şekilde becermemi sağladı, seks sırasında saldırganlığım ve bölgesel doğam ortaya çıktı.

Çürükler, ısırik izleri ve çiziklerle kaplanırdı. Ama benim kızım hepsine bayılırdı. Daha fazlası için yalvardı, hatta beni tırmaladı.

Ve ona kadar aşkıttım ki, çiftleşmesek bile benim olacağını biliyordum. Bunu gerçeğe dönüştürene kadar durmayacaktım.

Gözlerimi kapadım ve derin derin içime çektim. Cildini temizlemek için kullandığı limonlu ve vanilyalı sabun gibi kokuyordu. Tuzlu ama tatlı terinin ve amından süzülen uyarılmışlığının misk kokulu, sarhoş edici aromasının alt akımı vardı.

Gözlerimi açtığımda göt deliğini görünce ağzım sulandı. Arkama yaslandım ve o küçük deliğe tükürdüm, onu güzel ve ıslak hale getirdim, eve çarptığımda iyi ve yağlanmış olduğundan emin oldum.

Uzandım ve parmağımı büzülmüş deliğin üzerinde gezdirdim, parmağımı ve tükürüğümü yavaşça içeri ittim. Kocaman sikimi içine alabilmesi için sırılıslam olması gerekiyordu.

Üzerine tekrar tükürdüm ve inleyerek kıcını kaldırdı. Amının sularının iç bacaklarını kapladığını görebiliyordum, benim muhtaç kızım. Kendime engel olamayıp onu yalayarak temizledim. Şimdiye kadar sahip olduğum en bağımlılık yapıcı lezzetti.

Lanet olsun, asla doyamam.

Dilimi yarığından geçirip amına soktum ve sonra yukarı doğru devam ederek göt deliğinin etrafında döndüm. Yaladım ve araştırdım, onu çok ıslak hale getirmek için sürekli üzerine tükürdüm.

Ancak tükürüğüm kıcının yanaklarından aşağı damladığında ayağa kalktım, tekrar sikime uzandım ve ucunu girişe doğrulttum.

"tutun, tatlım. Bu acıtacak."

Sikimin başını göt deliğine yerleştirdim ama içeri itmedim. Ucuyla sıkı kas halkasına şaplak atmaya başladım, ıslak tenin ıslak tenle buluşmasının sesi benden bir inilti çıkardı.

Direncini hissederek başını sıkı kas halkasının içinden geçirdim. "Dayan Ada," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bunu nasıl yapacağımızı biliyorsun." Kıcına öyle sert bir şaplak attım ki haykırdı, yanakları sallanıyordu.

Aşağıya doğru eğildi, kendini açtı ve ben de bir santim daha içeri ittim, ter şakağımdan aşağıya akıyordu, gömleğim terden sırılsıklam olmuştu. Ellerimi etli tümseklerin etrafında sıktım, kıcının büyük parçalarını ellerime aldım, aynı zamanda onu bana geri çektim.

Deliği açılmıştı, pembe ve parlaktı, penisimin etrafına gerilmişti. Bakmadan duramıyordum, ellerimi yaklaştırmaktan ve gömülü olduğum yeri çerçevelemekten kendimi alamıyordum.

"Aferin kızıma. Şu haline bak," diye nefes . "Bu şişko aleti sanki bunun için doğmuşsun gibi alıyorsun." Zevk yükseldikçe nefes alamıyordum. Parmaklarımı yaklaştırdım, onu sikmeye başladığımda göt deliğinin halkasına ve sikime dokundum.

Başlarda yavaş ve sakın olmaya özen gösterdim. Ama bu benden alacağı tek rahatlamaydı. Onu güzelce gerdikten sonra, gerçek sikiş .

Bu, sevişmeye en yakın andı.

Elimi sırtının ortasına doğru kaydırarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve kafa derisinden bir parça yakalayarak başını geriye doğru salladım. Ağzı yarıldı ve .

Sonra da arkadaşımın kıcını sıktım.

Bir elim saçlarında, diğer elim belinde, geriye doğru çektim ve içine girdim. Daha sert, daha hızlı, her şey gibi acımasız hale geliyor

Odaklanabileceğim tek şey sona ulaşmak, boşalmak ve sadece Ada'nın bana verebileceği o coşkuyu bulmaktı.

Diğer her şey kayboldu ve gömüldüğüm yere, sikimin bu solgun, çilli yanakların arasında nasıl kaybolduğuna, her çektiğimde uzunluğunun nasıl kaygan ve parlak olduğuna odaklandım ve... lanet olsun, boşalıyordum.

"Ada," diye inledim ve başımı geriye gözlerimi kapattım, kendimi tutmak için çok uğraştım. Bu son olsun. Biraz daha. Biraz daha uzun.

Gözlerimi açtığımda Ada'nın başını yana çevirdiğini ve bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm.

"Sebastian-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Evet, biliyorum çünkü ben de istiyorum." Vücudunun üzerine eğildim, göğsümle sırtını kapattım, saçlarını boynundan tamamen uzaklaştırdım ve zonklayan atardamara baktım. Vurdum, derinlere daldım ve damarlarında dolaşan tatlı, yoğun bakırımsı ambrosia'yı çektim.

Bir inilti beni terk etti ve haykırışını duydum. Elimi bacaklarının arasına sokarak iki parmağımı amına soktum ve parmaklarımı sağdığını hissederek içeri ve dışarı pompaladım. "Çok acıyor, değil mi tatlım?" Sözlerim onun etine karşı mırıldanıyordu çünkü dişlerimi açamayacak kadar açgözlüydüm. Tadı çok güzeldi. *En iyisiydi.*

İnledi ve başını salladı ve bu beni uçurumun kenarına getiren şeydi.

Orgazm olurken dişlerimi derine gömdüm ve kıkırını dölle doldurdum. Benden gelen sesler parçalanmış ve hayvani seslerdi.

, kanının boynundan aşağı iki iz halinde damladığını gördüm. Uzandım ve etrafa bulaştırdım, onu kanla boyadım.

"Bana bak."

Gözlerini kırpıştırarak açtı, yüz ifadesi şaşkın ve orgazm doluydu. Kanlı parmaklarımı kaldırdım ve ağzına bastırdım. "Tadının ne kadar güzel olduğunu gör." Bir yanıt beklemeden parmaklarımı ağzına soktum. Ama benim kızım bu konuda çok iyiydi. O

Onları emdi, parmaklarımın etrafında inledi ve benden daha fazla sperm çekti.

Homurdanarak, hala kaya gibi sert olan sikim serbest kalana kadar geri çektim. Uzunluğunu kavradım ve kendimi okşadım, biraz daha boşalırken vücudum titriyordu. Meni fışkırdı, kalın ipler halinde kıcına ve amına indi.

"İşte bu kadar." Dölleri topladım ve amının içine ittim. "Ben buraya aitim. Seni tohumlarımla dolu istiyorum. Her zaman."

"Mmm."

Dölümün geri kalanını amının ve götünün her tarafına sürdüm, işaretlendiğinden ve benim gibi koktuğundan emin oldum.

Ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirdim, ulaşabildiğim yerlerini öptüm.

"Benim tatlı kızım. Sen benim için çok değerlisin," diye mırıldandım sırtının ortasına . "Hayatımdaki en önemli şeysin." Derin bir nefes aldım. Teni soğudukça ter damlacıkları kayboldu. "Senden önce ölü olduğumu şimdi anlıyorum. Yaşayan bir ölü. Sadece hayatta kalan." Göğsüm ağrıyordu; kalbim sıkışmıştı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Sebastian." Altımdan kaydı ve ben de geri çekildim.

Ayağa kalktığında gömleğini düzelttim, pantolonu yırtılmıştı ama bana gülümserken umursamadı.

Onu kendime çektim ve kollarımı vücuduna doladım, pantolonumu ayarlama zahmetine bile girmedim. Uzun dakikalar boyunca sadece ona sarıldım, ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim, içimdeki kana susamış şeytan eşine yakın olduğu için şimdilik memnundu.

"Ne yapardın..." dedi usulca, sonra durdu.

Yüzümü tekrar saçlarına gömdüm ve ona sinmiş olan en tatlı kokuyu içime çektim.

"Ne oldu bebeğim?"

Uzun süre bir şey söylemeyince, yüzünün yan tarafını avuçlamak için geri çekildim. "Ne , tatlım?"

Yüzünde beni anında alarma geçiren gergin bir ifade vardı. Ama ben onu kimin bu kadar incittiğini sormaya başlamadan önce

Gidip onları becerebilirdim, gülümsedi ve yanağımı okşadı. Bu küçük dokunuş intikamcı şeytani anında sakinleştirdi.

"Çok korumacı," diye mırıldandı. "Çocuklar hakkında ne hissettiğini sormak istiyordum."

Sorusu bir an için beni hazırlıksız yakaladı. "Çocuklar mı?"

Yutkundu, başını sallarken boğazı çalışıyordu.

Gerginliğinin kokusu yükseldi ve kaşlarımı çattım, benim yanımda gergin olmasından nefret ediyordum. "Hayatımda hiçbir zaman çocuklar hakkında bir fikrim olmadı." Omuz silktim.

Kaşlarını indirerek uzaklara baktı.

"Küçük bir pislik sana bir şey mi söyledi?" Bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Yani, çocukları incitmem ama onlara saygı konusunda sert bir konuşma yaparım. Ya da onlara daha iyisini öğretmediği için babalarının kıcına tekmeyi basabilirim."

Bir kahkaha patlatmadan önce bana göz kırptı. "Tanrım, seni seviyorum." Bu sözleri söyler söylemez gözleri büyüdü ve ağzını kapattı.

Ada'nın canına okuduğum için temposu yatışmış olan kalbim, onun itirafıyla yeniden hızlandı.

"Tekrar söyle," diye ısrar ettim, o üç kelimenin onun gür ağzından döküldüğünü duymak için çıldırıyordum. Başımı salladım ve gözlerimi kapattım, sonra daha yumuşak, daha nazik bir sesle, "Lütfen, tekrar söyle tatlım," dedim.

Ada uzandı, yanaklarımı avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için ayak parmaklarının üzerine yükseldi. "Sebastian Darris... Seni seviyorum." Beni bir kez, iki kez öptü ve üçüncü kez küçük bir gagalama yaptı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, *sana* bu kadar takıntılı olmam biraz can sıkıcı."

Onu kendime çektim ve o kadar uzun süre öptüm ki nefes alamadığını biliyordum. Onu çok sıkı tuttuğumu biliyordum. Ama Tanrım, elimde değildi. Eşim beni seviyordu. *Beni*. Yüzyılı aşkın süredir spor olsun diye adam öldüren bir deliyi. Sosyopat olarak adlandırılan ve doğru olduğu için bu unvanı benimseyen ben.

Ona

kadar.

Ada'ya

kadar.

Bana hayat verdi, tüm bunların yaptığımdan çok daha fazlası olduğunu fark etmemi sağladı.

"Seni seviyorum. Kalbim durana ve ben toprakta çürüyene kadar. Sen benimsin ve tüm sevgim senin." Sözlerim sertti, içlerindeki kesinlik açıktı.

Alnını göğsümün ortasına yasladı ve elimi sırtında aşağı yukarı devam ettim, sonra başının arkasını avuçlamak için yukarı çıktım.

Uzun dakikalar boyunca onu tutmama izin verdi, belki de buna ihtiyacım olduğunu, ona sahip olduğumu ve asla dair güvenceye ihtiyacım olduğunu fark etti.

"Sebastian?"

"Hmmm, tatlım?"

Nefesi kesildi. "Sana bir aile kurmak hakkında konuşmak istediğimi söylesem ne derdin?"

Kıpırdamadan durdum, sözleri hayatım boyunca bana söyleneceğini hiç düşünmediğim bir şeydi.

Nutkum tutulmuştu ama sonra gülümsememin yayıldığını hissettim. Kendimi... Kendimi çok mutlu hissettim, göğsüm sıcacıktı çünkü bu kadın, bu inanılmaz kadın benimle bir aile kurmak istiyordu.

"Sana her şeyi vermek istiyorum, her şeyi." Ağzını açtığında onu öptüm ve bir şey söylemesini engelledim. "Ama bu sefer bunu da istiyorum Ada. Kahretsin, seni doldurmak, hamile bırakmak ve etrafta koşuşturan küçük bebek Adalar istiyorum." Bunu düşününce sırtışıma daha da genişledi. "Tıpkı anneleri gibi kızıl saçlı ve yeşil gözlü küçük kızlar."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bebeğim..." Göğsüm sıkıştı ve avucumu üzerinde gezdirdim. "Gerçekten." Burnunun ucunu öptüm ve geri çektim. "Buna hemen şimdi başlamaya ne dersin?" Cevap veremeden onu kollarımın arasına aldım, şaşkınlık ve mutluluk çığlıkları kulağımda çınlıyordu.

Ofisimden çıkıp merdivenleri çıkarken ve doğruca yatak odamıza girerken şakağını öptüm.

"Önce seni duşta becereceğim, sonra yatakta-" " duş, sonra terapi randevum, sonra yatak," kıkırdayarak söyledi.

Sinirli bir ses çıkardım ve banyo kapısını tekmeleyerek açtım. "Peki. Ama bil diye söylüyorum..." Onu çenesinden şakağına kadar yaladım. "Ben

uyumana izin vermeden önce seni iki kez becereceğim."

Ve bu lanet sözü yerine getireceğimi biliyordu. "Hadi şu bebeği yapmaya başlayalım, tatlım."

EPİLOG

Lennox

"T onunki zaman kaybı değil Lennox," dedi Dr. Bronwyn Mikonovich o yumuşak, yatıştırıcı sesiyle.
Cevap vermedim.

"Bu senin için iyi. İyi gidiyor, sence de öyle değil mi?"

Homurdandım. "Sen bana 'hayatımı daha iyi hale getirmek' için yapabileceğim her şeyi anlatırken babam tarafından buraya gelmeye zorlanmamın haftalık olduğunu düşünüyorsan, seninle neyin iyi gittiği konusunda çok farklı fikirlerimiz var demektir."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni çok sinirlendiren bir şekilde başını salladı. Çünkü gerçekten ne demek istediğimi anlamış gibi .

Ayrıca bana bakışları da saçmalıklarımı anladığını ve bana hesap sormak istediğini gösteriyordu. Ama aynı zamanda bu profesyonel ilişkide ikimizin de istediği şekilde gerçekten açılabilmesi için henüz "o noktada" olmadığımızı söylemişti.

Saatime baktım. "Zaman , Doktor," dedim ve ayağa kalktım, arkamdaki kanepede bedenime kıyasla lanet bir bebek evi mobilyası gibi görünüyordu.

Nefes verdi ama cevap olarak bir şey söylemedi ve ayağa kalktı, tabletini sandalyesinin yanındaki küçük masaya koydu ve bana bakarak bir kez daha o yatıştırıcı gülümsemesini yaptı.

Onu o kadar küçeleştirmiştik ki yüzüme bakmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

Bir Lycan olmak genel olarak iri bir erkek olduğum anlamına geliyordu ama geçirdiğim kazadan ve tek ayrılmaz parçamı -Lycan'ımı, içimdeki hayvanı- kaybettiğimden beri tek odaklandığım şey egzersiz yapmaktı.

Kafamı açık tutmama ve odaklanmama yardımcı oldu. Değiştiremeyeceğim şeyleri takıntı haline getirmememe yardımcı oldu.

İçimdeki canavarı artık hissedemeyeceğimi düşündüğümde, hiçliğin o karanlık dallarının içime doğru süzölmeye başladığını hissettim.

Kazadan sonra, düşmanlarımıza saldırdığımızda yüzümün yara almasından sonra çok uzun bir süre dostum -ya da daha doğrusu düşmanım- oldular.

Beni rahatsız eden lanet olası yara izi bile değildi. Kazadan uyandıktan sonra kurdumu hissedememiş olmamdı.

Sanki ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmiş gibiydi.

Sürekli olarak ne kadar gergin olduğumu hissedebildiğini ve onun da bir Lycan olduğunu düşünerek içimdeki çılgın enerjinin kokusunu alabildiğini biliyordum.

Ama korkmuş görünmüyordu. Hem de hiç. Yine de benden çok daha karanlık sorunları olan birçok Öteki Dünya gördüğünden emindim.

"Haftaya görüşürüz, Lennox."

Homurdanarak onayladım, çünkü o da ben de başka seçeneğim olmadığını biliyorduk.

Baba ya da değil, Lycan'ların İskoç kralı sana bir şey yapmanı söylediğinde, yaparsın, teşekkür edersin ve ikinci kez istersin.

Ofisinden çıktım ve bu küçük yolculuğu yaptığımı bile fark edemedim SUV'uma binmişim. Şoför koltuğunda ellerim direksiyonda bir dakika oturdum, parmaklarımı direksiyonun etrafında yavaşça sıkarken deri gıcırdıyordu.

Gerçek şu ki, çok yorulmuştum. Babam beni ya odamda üzgün üzgün dolaşırken, sinir krizleri geçirip personele küfrederken ya da kardeşlerimle veya Muhafızlarla kavga ederken görmekten bıkmıştı.

Vücudumdaki testosteron ve saldırganlık o kadar yüksekti ki beni boğmaya başlamıştı.

Çok uzun zamandır hayvanıma dönüşemiyordum, ki bir noktada dönüşebileceğimi bilseydim bununla başa çıkabilirdim. Ama bilmiyordum. İçimdeki canavarın neden ya da geri gelip gelmeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve bunun bizim türümüzün başına geldiğine dair kayıtlı bir geçmiş olmadığından, kimse nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Derimin altında bir kaşıntı, damarlarımda bir yanma vardı. Fiziksel olarak acı verecek kadar susadığınızda hissettiğiniz duyguydu.

Acele etmeden malikâneye geri dönmeye çalıştım, oysa acele etmemeliydim. Yanından geçtiğim herkesin bana sempatik bakışlarını görmek istemiyordum.

Sempatilerini sikeyim.

Artık diğer sahip olmadığınızda hissettiğiniz yıkımı asla bilemezlerdi. Bir eşe sahip olup da onun elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Bu bir boşluktu.

Barbattı.

Araziye vardığımda ön kapılardan geçme zahmetine girmedim, sadece park ettim ve daha az kullanılan girişlerden birine yöneldim.

Araziden gelen sesleri duyabiliyordum ve kafamı kaldırdığımda babamın birkaç Muhafızla, kişisel Lycan ordusuyla birlikte savaşmaya çalıştığını gördüm.

Her ne kadar arazide antrenman için ayrılmış bir alt katımız olsa da, vücudunuzu farklı duruşlara alıştırmak için doğal bir araziye sahip olmak daha iyiydi.

Başımı eğdim ve içeri girdim, temizlik ya da yemek yapan birkaç personelin yanından geçtim.

Bu erkekler ve kadınlar benim bugün olduğum erkeğe dönüştüğümü görmüşlerdi. Ve benim yavaş yavaş varilin dibine inişimi izlediler.

Benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini merak ediyordum.

İskoç Lycan'larının prenslerinden biri olmasaydım bana hâlâ sempati duyarlar mıydı ya da üzgün gülümsemelerini takınırlar mıydı merak ediyordum.

Yukarı çıktıktan sonra koridordan odama yöneldim, kardeşim Tavish'e ya da anneme rastlamadığım için şükrediyordum.

Caelan çiftleştığı ve dışisiyle birlikte yaşadığı için onu sadece ziyarete geldiğinde ya da birlikte çalıştığımızda görebiliyordum.

Ama Tavish de benim gibi çiftleşmemiştı ve hâlâ . Ve dayanılmaz, huysuz bir piç kurusuna dönüştüğüm için, yollarımız neredeyse her kesiştiğinde kendimi onunla kavga ederken buluyordum.

Çünkü yeniden hissetmek istiyorsunuz.

Çoğu zaman kendimi lanet bir pislik gibi hissediyordum. Babamı tersliyor, annemin nazikçe açılma ve onunla konuşma çağrılarını görmezden geliyor, sonra da kardeşlerimle fiziksel tartışmalara giriyordum. Ve lanet olsun, personele ve Muhafızlara karşı bir pislik olmaktan bahsetmezdik bile.

Özellikle de o.

Elimi yüzümde gezdirdim. Yorgundum ama bu fiziksel bir yorgunluk değildi. Hayır, bu konuda günlerce yetecek enerjim vardı.

Bu yorgunluk zihinsel ve ruhsal türdendi.

Yavaşladım ve sonunda yatak odamın kapısının önünde durdum, kapının aralık olduğunu gördüm ve derin bir nefes alıp *onun* kokusunu aldığımda anında irkildim.

Herkese karşı bu kadar sefil olduğum için, ipucunu alıp beni rahat bırakacağını ya da en azından uzak duracağını düşünürdünüz.

Kapıyı gereğinden fazla iterek açtım ama duvara çarpmadan önce uzanıp durdurdum. Banyodaki ışık yanıyordu ve kendimi açık kapıya doğru ilerlerken ve içeriye bakarken buldum.

Aisling şu anda lavabonun altına yeni bir havlu yığını koyarken belinden eğilmişti. Standart olarak verilen beyaz-siyah hizmetçi kıyafeti kıvrımlı vücudunu sarıyordu.

Onun görüntüsünü takdir etmekten kendimi alamadım, kışının yuvarlak tümseklerine bakmaktan kendimi alamadım. Pozisyon değiştirdiğinde kumaş sıkılaştı ve cömert kalçaları, kalın uylukları ve dolgun daha da ortaya çıkınca çenemi sıktım.

Orada olduğumu bile fark etmemiş olması beni rahatsız etti. Kendine dikkat etmiyor muydu ya da etrafına dikkat etmiyor muydu? Hemen arkasında bir tehdit olduğunu bilmiyor muydu?

Her ne kadar ona asla zarar vermeyecek, bunu aklımdan bile geçirmeyecek olsam da, o bir Lycan'dı ve ben daha yatak odasına adım atmadan varlığını fark edebilmeliydi.

Kaşlarımı çattım, bu kadar önemseydiğim için sinirlenmişim.

"Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum?" Sesim boğuk bir hırıltıydı ve onu o kadar korkuttu ki yerinden sıçradı ve bağırdı, tek bir havluyu göğsüne bastırırken etrafında döndü.

Ama pelüş kumaş bile göğüslerinin kabarıklığını gizleyemiyordu. Gözleri kısılmadan önce bana sadece bir saniyeliğine şaşkın bir ifade verdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve bana ters ters baktı. Ve ben bir şey hissettim. Kemiklerimi sıktığını, kaslarımı daralttığını hissettim.

Uyarılma mıydı? Üzerine atılıp onu yiyip bitirme ihtiyacı hissetmiyordum ama bu his beni keşfedilmemiş bir bölgeye doğru sürüklüyordu.

Birbirimize baktık ve keskin bir şekilde nefes aldığında küçük burnu öfkeyle parladı. Muhtemelen en son zaman karşılaştığımızı düşündüğünden emindim.

İronik bir şekilde yine bana havlu getiriyordu ve ben de odadan çıkana kadar ona doğru hırladım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, havluları da odadan dışarı fırlatmış ve beni bırakması için ona havlamıştım.

Şimdiye kadar benden uzak durmuştu. Yine de, muhtemelen henüz dönmemi beklemiyordu.

Ailem dışında, dişlerini sıkan ve saçmalıklarına katlanmayan tek kişi Aisling gibi görünüyordu.

Havluyu lavabonun altına koydu ve dolap kapaklarını kapattı. Doğruldu ve siyah ütülü elbisesini örten beyaz önlüğü eliyle düzelttiğinde, bakışlarımın onun kadınsı kıvrımlarında oylanmasına engel olamadım.

Çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi. Ve vücudu... o kadar kıvrımlı ve kalındı ki ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

Çıkardığı rahatsız edici ses ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma şekli beni sırtıtmaya itti.

"Ne dediğini biliyorum. Ama ben senin için çalışmıyorum."

Sesindeki hızlı ton karşısında bir kaşımı kaldırdım.

"Ve kral ya da kraliçe benden ev işlerini halletmemi istediğinde, hoşunuza gitse de gitmese de buraya gelip işimi yapmam da buna dahildir."

Bana burun kıvrır gibi çenesini yukarı kaldırdı ve ben de ağzımın kenarının eğlenerek seğirdiğini hissettim.

Bir kadın vücuduna sahip olabilirdi ama benimle kıyaslandığında ufacıktı.

Banyoya doğru bir adım attım, omuzlarımın kapı aralığından geçebilmesi için hafifçe dönmek zorunda kaldım.

Onu sıkıştırdım, alanı doldurdum, böylece başını geriye eğip bana bakmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldığımda, ondan gelen hafif kızgınlık kokusuna şaşırdım.

Kalbim biraz daha sert çarpmaya başladı, kan damarlarımda daha hızlı ilerliyordu. Şu anda bana neler olduğunu bilmiyordum.

Ama bu her ne kadar sinir bozucu olsa da, bir yanımda bu küçük dişinin neden başka hiç kimsede olmadığı halde bende bu kadar güçlü bir tepki yarattığının gizemini seviyordu.

Aklımdan bir kelime geçip duruyordu ama onu geri ittim. Artık kurdum ya da onun eşim olduğunu söyleyen içgüdüüm yoktu.

Gerçekçi olmak gerekirse, bana böyle hissettirdiğini çünkü insanlardan böyle şeyler görmeye alışık değildim. Onların endişelerine, benden uzak durmalarına alışkındım. Kendi ayakları üzerinde durmalarına alışkın değildim.

"Sen diğerleri gibi değilsin," dedim dalgınca.

Gözleri hafifçe parladı. "İşimi yapma veya görevlerimi tamamlama şeklimle ilgili özel bir sorunuz varsa, bunu kral ve kraliçeyle konuşmakta özgürsünüz."

Ona bir adım daha yaklaşmamak çok zordu. Çünkü gerçek şu ki, ona gerçekten yakınlaşmak istiyordum. Benimle sanki ben onun için hiç kimseymişim gibi konuşuyordu. Beni yatıştırmadı, beni kraliyet ailesinden biri olarak görmedi. Ben sadece onun canını sıkan bir adamdım.

Ve ben... buna bayıldım.

Kendi düşüncelerime kaşlarımı çattım, muhtemelen bu ifadeyi ona ben yapıyormuşum gibi göründü. Dudaklarını büzüp küçük bir *mırıltı* çıkardığında bir kez daha hissettim.

Tanrım, herhangi bir mizah duygusunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu bana neredeyse yabancıydı.

"İyi günler," dedi, sanki asık suratlı tavrımdan rahatsız olmuş gibi biraz fazla ilkel ve uygun bir şekilde.

Aisling beni geçmek için hamle yaptı ama ben yolumdan çekilmeyince durduğum yere bir adım kala durmak zorunda kaldı.

Başını arkaya atıp bana dik dik baktı ve birbirimize baktığımız uzun bir aradan sonra hafifçe yana kayarak ona geçmesi için çok az bir alan bıraktım.

Kızgınlığını ve sabırsızlığını hissettim ve sonunda bir adım geri çekildim. Geçip gitti ve çıkarken omzu karnıma değdiğinde, vücudumdaki tüm kasların kasılmasına neden olacak kadar güçlü bir elektrik sarsıntısının içimden geçtiğini hissettim.

Banyodan çıktım ve onun gidişini izledim. Yalnız kaldığımda tek bir şey düşünmeye devam ettim.

O benim eşim olabilir mi? Kurdum bana kesin olarak söylemeden, kesin olarak söyleyemezdim.

Bildiğim tek şey istediğimdi.

Lennox'un hikayesi yakında!

YAZAR HAKKINDA

ÜCRETSİZ okumak ister misiniz? Kopyanızı [BURADAN](#) alın

Jenika'yı şu adreste bulabilirsiniz:

www.JenikaSnow.com
Jenika_Snow@yahoo.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.